

จดหมายจากพระลูกชาย
Man Man

พระราชภาวนาวิสุทธิ (ไชยบูลย์ ฐมฺมชโย)

สุขแบบพระ

โครงการอุปสมบทหมู่
ถ้ำเขมร
๑๐๐,๐๐๐ รูป ทุกหมู่บ้านทั่วไทย

Vol.1

จดหมายจากพระลูกชาย

Man Man

พระราชกานาวิสุทธิ์ (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

สุขแบบพระ

Vol.1

สุขแบบพระ Vol. 1

โดย พระราชภาวนาวิสุทธิ (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

ที่ปรึกษาภิกษุสามเณร

พระราชภาวนาวิสุทธิ (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

พระภาวนาวิริยคุณ (เผด็จ ทตฺตชีโว)

ที่ปรึกษา

พระมหาเสถียร สุวณฺณจิตฺโต ป.ธ. 9 พระสมุห์อำนวยการคัมภีร์ มุนิสกโก

พระมหาเผด็จศักดิ์ สกฺกธมฺโม พระสมศักดิ์ จันทลีลา Ph.D.

พระสมบัตินันท์ รุกขิตฺตจิตฺโต พระตรีเทพ ชินงฺกูโร

พระมหาสุวิทย์ ธมฺมิกมฺมฺนี ป.ธ. 9

บรรณาธิการบริหาร

พระมหาประเสริฐกิจ สุขเมธี

ขวัญจิตต์ จิตสินธุ

เรียบเรียง

จารุวรรณ วคินสกุล

สิริวรรณ อนันต์สุขสกุล

ปาริชาติ แซ่เฮ้

กองบรรณาธิการ

ศุภลักษณ์ พงษ์พิทักษ์สิทธิ์

สุพัตรา เงินขาว

สุธิดา จินดาภิจนกุล

ธนอมรัตน์ หัสชัย

อรอนงค์ เกิดรักษ์

ภาพ

พุทธศิลป์, ศูนย์ภาพนิ่ง

ศิลปกรรมและปก

นิธิพร เพ็ชรทองศรี

รูปเล่ม

นิธิพร เพ็ชรทองศรี

พิมพ์ครั้งที่ 1

วันวิสาขบูชา 28 พฤษภาคม พ.ศ. 2553

จำนวนพิมพ์

25,000 เล่ม

ลิขสิทธิ์

มูลนิธิธรรมกาย อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี 12120

พิมพ์ที่

บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (1977) จำกัด

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

พระราชภาวนาวิสุทธิ (ไชยบุญย์ ธรรมชโย)

สุขแบบพระ Vol.1.- ปทุมธานี : มูลนิธิธรรมกาย, 2553. 256 หน้า.

1. การปฏิบัติธรรม. 2. สมาธิ. 3. มนุษย์--แง่ศาสนา (พุทธศาสนา).

I. ชื่อเรื่อง

เนื่องในวาระอุปสมบทอุทิศชีวิต สามเณรเปรียญธรรม ๙ รูป

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันวิสาขบูชา ๒๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

คำนำ

สรรพสัตว์ทั้งหลายที่อุบัติขึ้นในโลก ล้วนมีความปรารถนาตรงกันอย่างหนึ่งคือ ต้องการมีความสุข ดังพระบาลีตอนหนึ่งกล่าวไว้ว่า “สุข กามานิ ญัตตานิ” แต่ความสุขของแต่ละชีวิตที่แสวงหานั้น ต่างก็แตกต่างกันไปตามสภาพและกำลังปัญญาของตนที่จะไขคว้าว้าหามาได้ เช่น สัตว์บางพวกขอให้ได้กินอิ่มนอนหลับ ก็ถือว่าเป็นความสุข มนุษย์บางเหล่าก็ถือว่า การได้มาซึ่งความมีชื่อเสียงถือว่าเป็นความสุข ขณะที่บุคคลจำนวนไม่น้อย ถือว่าการได้เสพในสิ่งที่ตนพอใจ เช่น รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ถือว่าเป็นความสุข จึงเกิดคำถามตามมาว่า อะไรคือความสุขที่แท้จริง ซึ่งผู้ที่ตอบได้ จะต้องเป็นผู้ที่สมบูรณ์ที่สุด ประเสริฐที่สุด เคยพบกับความสุขหลากหลายรูปแบบมาแล้ว จนสามารถชี้ทางแห่งความสุขอันเป็นอมตะได้

ดังเช่นต่อไปนี้ จะเป็นเรื่องราวแห่งความสุขที่เป็นบันทึกเชิงจดหมาย ที่ธรรมทายาทผู้เข้ารับการอบรมและบวชในโครงการต่างๆ ได้เขียนเล่าประสบการณ์ของการปฏิบัติธรรมของตนเองถึงพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย) ซึ่งท่านใช้คำแทนตัวท่านว่า “คุณครูไม่ใหญ่” โดยเนื้อหาเป็นไปในแนวการเล่าเรื่องและคุณครูไม่ใหญ่ท่านก็เมตตาตอบ พร้อมทั้งให้ข้อคิดเป็นระยะๆ ทำให้รู้สึกสัมผัสถึงความเป็นธรรมชาติ และ

เชิญชวนให้อยากจะปฏิบัติธรรม ซึ่งเมื่อมองย้อนมาถึงตัวเราเองแล้ว เชื่อว่าจะทำให้เกิดความรู้สึกทำทหาย มีแรงดลใจ เพราะเราก็เป็นบุคคลหนึ่ง ที่สามารถจะเข้าถึงความสุขอันประณีตจากประสบการณ์ภายในที่ดี อย่างไม่อาจคาดคิด...และพบกับความสุขที่แท้จริงได้...ถ้าได้ลงมือทำ

ด้วยความปรารถนาดี
กองวิชาการ ๐๑ สำนักองค์ประธาน
๒๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

สารบัญ

คำนำ	(๒)
โอวาทพระราชภาวนาวิสุทธิ	(๗)
โอวาทพระภาวนาวิริยคุณ	(๑๓)
ประวัติสามเณรเปรียญธรรม	(๒๓)

จดหมายจากพระลูกชาย Man Man

• นักแม่นปืน	๒
• ปลื้มกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว	๑๔
• ผมมาบวชได้เพราะเกมออนไลน์	๒๔
• บางสิ่งที่แสวงหา	๓๖
• ใจพระ	๔๖
• ผ้าเหลืองห่มดอย	๕๔
• อย่าคบคนพาล	๖๒
• คิดไปเอง หรือจึงได้เห็น	๗๐

• ๑๔ ปีที่รอคอย	๘๐
• พันธุ์ดีสุดชั่ว ชั่วลืมหไปหมดแล้ว	๙๐
• ซาตานหน้าหยก พุทธบุตรหน้าใส	๑๐๐
• จุดเริ่มต้นทางสายกลาง	๑๐๘
• ทหารกองทัพอธรรม	๑๑๖
• ย่างหลายชุม	๑๒๒
• อดีตนักทวงหนี้	๑๓๐
• ชีวิตที่เต็มเปี่ยม (ฉบับที่ ๑)	๑๔๔
• ชีวิตที่เต็มเปี่ยม (ฉบับที่ ๒)	๑๕๒

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น	๑๕๗
-----------------------	-----

โครงการบวชพระ ๑๐๐,๐๐๐ รูป เข้าพรรษา	๑๖๕
-------------------------------------	-----

รายนามเจ้าภาพร่วมอนุโมทนา	๑๗๑
---------------------------	-----

บุคคลที่หาได้ยากอย่างยิ่ง

ลูกสามเณรที่รักทั้งหลาย วันนี้เป็นวันที่หลวงพ่อรอคอย เช่นเดียวกับที่โยมพ่อ โยมแม่ มนุษย์และเทวดาทั้งหลาย ต่างก็รอคอยวันนี้ วันที่ลูกสามเณรทั้ง ๙ รูป จะได้เข้าสู่พิธี อุปสมบท เป็นพระภิกษุในบวรพระพุทธศาสนา หลังจากที่ ได้ฝึกตัวกันมายาวนานหลายพรรษาแล้ว วันนี้ถึงเวลาแห่ง ความสมหวังจะได้เกิดขึ้น สมหวังทั้งลูกเณร ทั้งหลวงพ่ โยมพ่อ โยมแม่ หมู่ญาติ มนุษย์และเทวดาทั้งหลาย

สมหวังของลูกสามเณรก็คือ ความปรารถนาที่จะ ทำผ้าบวชให้หนาแน่น ปรารถนาที่จะเข้าสู่ร่มเงาของผ้า กาสาวพัสตร์ตั้งแต่ยังเยาว์วัย ความปรารถนาที่ติดมาข้าม ชาติ เพราะฉะนั้น นี่คือการสมปรารถนาของลูกเณรทุกรูป

ความปรารถนาของหลวงพ่ คือ อยากเห็นลูกเณร ทุกรูป ได้มาสู่เพศอันประเสริฐ เดินตามรอยของพระบรม ศาสดา เมื่อลูกเณรได้ตั้งใจมาบวชในคราวนี้ และต่างก็ ผ่านการเตรียมตัวบวชกันมาอย่างดีหลายปี กระทั่งช่วง สั้นๆ ที่ได้ไปปฏิบัติธรรมที่หมู่บ้านปฏิบัติธรรม นี่ก็เป็น ความสมหวังของหลวงพ่

ความสมหวังของโยมพ่อ โยมแม่ ที่หวังว่า สักวันหนึ่ง บุตรชายจะบวชให้ท่านเพื่อปิดอบายไปสวรรค์ หมู่ญาติ มนุษย์และเทวดาทั้งหลายต่างก็คิดอย่างนี้ เพราะฉะนั้น

ลูกสามเนรทุกรูป เป็นบุคคลที่หาได้ยากในโลก คนเป็นจำนวนมากในโลกนี้ หลายพันล้านคน ที่จะมีโอกาสอย่างลูกเนรก็ไม่ใช่ง่าย แม้ว่าเขาได้เกิดเป็นผู้ชาย แม้ว่าจะได้บวชก็ตาม แต่ที่จะมีบุญมีบารมีอย่างนี้ ตัดสินใจได้ถูกต้องอย่างนี้ ก็มีไม่มากนัก

โดยเฉพาะบวชอุทิศชีวิตยิ่งหาได้ยากยิ่ง เพราะชาวโลกเขากลัวกัน เขารู้ว่ามันลำบาก แต่ลูกเนรมีบารมีมาก ไม่ได้คิดว่า มันยากลำบาก มีความสุขทุกวันทุกคืน ในเพศของนักบวช อย่างที่ได้เป็นสามเนรผ่านมาหลายพรรษานั้นแหละ เพราะฉะนั้นลูกสามเนรทั้ง ๙ รูป เป็นบุคคลที่หาได้ยาก ไม่ว่าจะเป็นเทวดา พรหม อรูปพรหม ก็หมดโอกาสที่จะได้มาบวชเป็นพระภิกษุเหมือนอย่างลูกเนรทั้ง ๙ รูป เพราะฉะนั้นลูกสามเนรทุกรูป ควรมีความปิติและภาคภูมิใจในการตัดสินใจที่ถูกต้อง

ผ้าไตรนี้ หลวงพ่อขอมอบเอาไว้ให้ลูกเนรไปอธิษฐานจิต ซึ่งเหลือเวลาไม่กี่วันที่ลูกจะได้บวช ให้น้อมผ้าไตรนี้ตั้งไว้ในที่สูง ที่อันควร เพราะเป็นธงชัยของพระอรหันต์ เป็นผ้าเฉพาะผู้มีบุญเท่านั้น ซึ่งลูกเนรจะได้นำไปมอบให้กับพระอุปัชฌาย์ และได้รับการประทานการอุปสมบทจากพระอุปัชฌาย์ ในวันวิสาขบูชาที่จะถึงนี้

วันนี้ลูกเณรทั้ง ๙ รูป ได้มากล่าวคำขอชมากับ หลวงพ่อ ด้วยถ้อยคำที่ไพเราะออกจากใจ ด้วยความตั้งใจจริง หลวงพ่อก็ขอบอกลูกเณรทุกรูปว่า ถ้าหากว่า กรรมอันใดที่เกิดขึ้นหากล่วงเกินกัน ไม่ว่าจะเป็นด้วยกาย วาจา ใจ ทั้งในที่ลับที่แจ้ง ทั้งในอดีตที่ผ่านมาหรือปัจจุบันชาติ ถ้าหากว่ามี หลวงพ่อก็ให้อโหสิกรรมนั้น ให้ลูกสามเณรทุกรูปเป็นผู้มีความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ให้กาย วาจา ใจ เหมาะสมที่จะเป็นภิกษุรองรับการอุปสมบทในคราวนี้ รองรับคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็เหมาะสมที่จะรับภาระในงานพระพุทธศาสนาวิชาธรรมกายสืบไป

ขอให้ลูกสามเณรทุกรูป จงเป็นเนื่อนานุญให้แก่ มนุษย์และเทวดาทั้งหลาย จงเป็นอายุของพระศาสนาที่จะสืบทอดพระพุทธศาสนาไปให้ยาวนาน ให้ลูกเณรได้เป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของนักบวชทั้งหลาย ของมนุษย์และเทวดาทั้งปวง ในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ขอให้ลูกเณรเป็นผู้ที่ปลอดสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อกุศล และพรหมจรรย์ ปลอดกังวล ให้มีจิตใจที่ใสสะอาดขาวผ่อง ประดุจแก้วมณีโชติรส ให้ลูกเณรได้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว ได้ศึกษาวิชาธรรมกาย

ขอให้ลูกเณรเมื่อบวชเป็นพระภิกษุแล้ว ให้เป็นครู
เขา เป็นอาจารย์เขา จะแนะนำสั่งสอนญาติโยมผู้มีบุญ
ไม่ว่าจะเป็นบัวเหล่าใดก็ตาม จงสั่งสอนแนะนำเขาได้ ขอให้
ลูกเณรมีวาจาดีศีลดี มีฤทธิ์ มีเดช มีอานุภาพ แห่
ตลอดในธรรมทั้งปวง ให้มีดวงปัญญาที่สว่างไสว ขจัดความ
สงสัยของญาติโยม ไม่ว่าจะเป็นบัวเหล่าใด ให้หมดสิ้นไป
ยังความปิติเลื่อมใส อาจหาญร่าเริงเบิกบานในธรรมของ
ทุกคนที่ได้ยินได้ฟังคำเทศนาจากลูกเณรทุกรูป

ขอนุญบาร์มีพระนิพพาน พระพุทธรูปเจ้าทั้งหลาย มหา
ปุษนิยาจารย์ทุกท่าน นุญบาร์มี ๓๐ ทศ ได้ลงมาซ้อนอยู่
ในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นดวงบุญใส ๆ ให้สัจจวาจา
ของหลวงพ่อก็มีความตั้งใจให้ลูกเณรที่จะเป็นเนื่อนาบุญ
เป็นอายุพระศาสนา รวมกับความปรารถนาของลูกเณรที่
จะเป็นนักบวชอุทิศชีวิตนี้ จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ
จงเป็นผลสำเร็จ ด้วยอานุภาพแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทุก ๆ พระองค์ จงทุกประการเทอญ

หลวงพ่อทวด

หัวใจของนักบวช คือ การรักษาพระธรรมวินัย

พวกเราทุกรูปมีโอกาสได้บวชตั้งแต่อายุยังน้อย ได้เรียนรู้เรื่องบุญ เรื่องบาปตั้งแต่ยังเล็ก ไม่ต้องไปก่อเวรยิงนกตกปลา ไม่ต้องไปเสี่ยงคุกเสี่ยงตาราง ไม่ต้องไปหานรกเข้าตัวแบบชาวโลก ก็ขอให้เราตระหนักถึงความโชคดีของเราไว้ให้มาก

เมื่อพวกเราทุกรูปมีบุญได้บวชกันตั้งแต่อายุ ๑๒ - ๑๓ ปี จนกระทั่งวันนี้บวชเป็นสามเณรผ่านมา ๙ - ๑๐ ปีแล้ว และกำลังจะได้บวชเป็นพระภิกษุสมความปรารถนา ต้องถือว่าเป็นการบวชที่ประสพการณ์ราบรื่น ได้เรียนเต็มที่ไม่ต้องห่วงเรื่องขบฉัน ไม่ต้องห่วงเรื่องขาดแคลนตำราเรียน มีอาจารย์สอนหนังสือไว้พร้อมทั้งหมด สิ่งแวดล้อมมีความเหมาะสมเหลือเกิน ที่จะสนับสนุนให้เราได้ศึกษาและฝึกฝนทั้งหยาบทั้งละเอียดให้บริสุทธิ์ผุดผ่องยิ่งๆ ขึ้นไป

การฝึกหยาบ คือ การเรียนด้านศาสตร์ที่เป็นความรู้ปริยัติ เช่น ภาษาบาลี เป็นต้น

การฝึกละเอียด คือ การปฏิบัติเพื่อแก้ไขปรับปรุงนิสัยตนเองให้บริสุทธิ์ผุดผ่องยิ่งๆ ขึ้นไป

บางคนในโลกนี้ ร่ำเรียนกันมาจนพูดได้หลายสิบภาษา แต่ว่าขาดไปภาษาหนึ่ง นั่นคือ ภาษาคน เพราะมุ่งเอาแต่การเรียนวิชาการ แต่ยังไม่ได้แก้ไขปรับปรุงนิสัยของตน การฝึกตนจึงต้องฝึกหยาบคู่ไปกับการฝึกละเอียด มิฉะนั้น จะมีแต่ความรู้ แต่นิสัยจะยังไม่ดี

ในการเรียนของการคณะสงฆ์เรา แบ่งเป็นสายบาลีกับสายนักธรรม สาเหตุที่แบ่งเป็นสองสายแบบนี้ ก็เพราะต้องการให้พวกเรารู้ว่า เมื่อเรียนภาษาบาลีแล้ว งานที่ต้องทำ ไม่ใช่แค่การรู้ภาษาบาลี แต่ยังมีงานแก้ไขปรับปรุงตัวเองด้วย ซึ่งการแก้ไขปรับปรุงตนเองนั้น จะมีสอนอยู่ในสายนักธรรม

ดังนั้น เป้าหมายของสองสายนี้จึงต้องไปร่วมกัน การเรียนบาลีทำให้ได้รู้จักการแปลภาษาบาลีคล่อง เพราะพุทธวจนะในการฝึกตนเก็บอยู่ในภาษาบาลี การเรียนนักธรรมเพื่อให้ได้รู้จักการแก้ไขปรับปรุงนิสัยตัวเอง เพราะการปิดนรก เปิดสวรรค์ ไปนิพพานอยู่ที่การฝึกตน

พวกเราโชคดีที่บวชตั้งแต่วัยเด็ก จนกระทั่งเติบโตได้บวชเป็นพระภิกษุ จึงต้องรู้หลักการรักษาความเป็นสมณะของตนเองให้ดีว่า บาลีมีไว้ไขภาษา นักธรรมมีไว้แก้ไขปรับปรุงตนเอง สองอย่างนี้พรากจากกันไม่ได้

ข้อได้เปรียบของการบวชตั้งแต่วัยเด็ก คือพวกท่านจะไม่มีขยะในใจ ไม่ต้องไปก่อเวรก่อบาป ไม่ต้องไปเฉียดคุก

เนียนตารางเหมือนเด็กชาวโลกบางคน คนที่มาบวชตอนเป็นผู้ใหญ่ กว่าที่จะเอาชนะใจที่ติดมาออกไปได้ ต้องใช้คำว่าแทบลากเลือด

สมัยหลวงพ่อเข้าวัดใหม่ๆ ยังไม่ได้บวช พอหลับตาทำสมาธิ คว้าที่เคียวฆ่าตอนเรียนสัตว์บาล มันมาด้นบนตักให้เห็นเลย กว่าจะล้างขยะออกจากใจได้ ผีก็สมาธิผ่านไปเป็นสิบปี พวกท่านไม่ต้องมาผ่านเส้นทางนี้ นี่คือความมีโชคของทุกคน ที่ได้เติบโตอยู่ในเส้นทางที่บริสุทธิ์ ผุดผ่องดั่งาม

โบราณบอกว่า ใจบริสุทธิ์เหมือนผ้าขาวนั้นเป็นความจริง หลวงพ่อต้องมาอาศัยคุณยายอาจารย์และหลวงพ่อครูไม่ใหญ่ช่วยโยกขยะออกจากใจอยู่หลายสิบปี จึงรอดมานั่งอยู่ได้ตรงนี้ เพราะฉะนั้น เมื่อหลวงพ่อบวชแล้ว จึงปิดนรกหนทางนรกให้ตนเองได้ พวกเราเมื่อบวชเป็นพระใหม่ ก็ขอให้ฝึกตนตามหลักสูตรไป รักษาความสะอาดดีของเราไว้ให้ได้ อย่าไปเพิ่มขยะให้ใจตนเอง

ไม่ว่าทางโลกหรือทางธรรม คนที่ไม่ได้ฝึกทั้งหยาบและละเอียดควบคู่กันมานั้น ชะตาชีวิตจะหนีไม่พ้นต้องเป็นคนขยะ เมื่อพวกเราบวชแล้ว ขอให้รักษาศรัทธาวินัยให้ดี อะไรที่ผิดธรรมวินัยแม้เพียงนิดเดียว อย่าได้ไปลองทำเด็ดขาด ต้องรู้จักรักษาความเป็นสมณะของเราให้ดี เผลอไปลองเข้า ไม่รักษาศรัทธาวินัยให้ดี เราจะกลายเป็นคนขยะทันที

เพื่อนที่เข้ามาบวชรุ่นเดียวกับเรา นั่งเรียนเก้าอี้ติดกันกับเรา ใช้โต๊ะตัวเดียวกัน ห้องเรียนเดียวกัน ใช้ภูมิก่อนนอนหลังเดียวกัน แต่หลุดออกไปก่อนก็มี เพราะเขาไม่ได้ระวังสิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นชีวิตของนักบวช เราต้องยืนอยู่บนเส้นทางของธรรมวินัยให้เคร่งครัด เพราะว่าการศึกษาธรรมวินัย คือการรักษาชีวิตพระของเรา คือการรักษาชีวิตของพระพุทธศาสนาเรา

เมื่อวันทีหลวงพ่อบวชเพิ่งบวชได้ ๗ วัน คุณยายอาจารย์เคยเตือนหลวงพ่อว่า “ท่านทัดตะ ท่านต้องช่วยยายเทศน์อบรมคนนะ เพราะยายแก่แล้ว แล้วก็สอนวิธีเทศน์ให้หลวงพ่อ” จากนั้นอีกไม่กี่วัน คุณยายก็บอกกับหลวงพ่อกีว่า “ท่านทัดตะ ยายขอนะ ถ้าไม่ครบ ๑๐ พรรษา ห้ามออกไปเทศน์นอกวัด” ก่อนบวชนั้นหลวงพ่อเคยย่ำขำมทวีปมาแล้ว แต่พอบวชแล้ว คุณยายก็ยังขอให้บวชครบ ๑๐ พรรษาก่อน จึงไปเทศน์นอกวัด

หลวงพ่อกีตอบคุณยายชัดว่า “พระไม่ได้คิดอยากเทศน์อะไรเลย แต่คุณยายให้เทศน์ก็เทศน์” แต่เพราะหลวงพ่อเองทั้งถูกคุณยายขอร้องให้ช่วยเทศน์และขอร้องไม่ให้ไปเทศน์นอกวัด หากไม่ครบ ๑๐ พรรษา จึงอยากทราบเหตุผล

คุณยายท่านตอบชัดเจน “ท่านต้องรู้ณะ ผู้ที่ไม่ปรารถนาดีต่อพระบ้าง ต่อพระพุทธศาสนาบ้าง มันมีอยู่ ท่านบวชพรรษาแรกๆ รู้ไม่ทันเขาหรอก แล้วเราเองไม่ระมัดระวัง

ตัว ไม่รู้ว่าควรทำไม่ควรทำ พอเกิดเป็นตำหนิขึ้นมา ชาตินี้
ทั้งชาติท่านจะแก้ไขยาก เขาเลิกกันไปเยอะแล้ว”นี่คือสิ่งที่
คุณยายท่านเตือนหลวงพ่อบวชได้ไม่กี่วัน

ส่วนหลวงพ่อกูไม่ใหญ่ คุณยายท่านบอกว่า “ชาตินี้ทั้ง
ชาติ อย่าไปเทศน์นอกวัด” หลวงพ่อก็เลยถามเหตุผลจาก
คุณยายว่าทำไม คุณยายตอบชัดเจนดีเหลือเกินว่า “อันตราย
เพราะหลวงพ่ของท่านหุ่นดีเหลือเกิน พุดเพราะเหลือเกิน
ฉลาดเหลือเกิน คนที่ไม่หวังดีต่อพระพุทธศาสนามีอยู่มาก
ท่านจึงตกเป็นเป้าให้โจมตีได้ง่าย” เพราะว่าหลวงพ่ของท่าน
ฉลาดเหลือเกินนี่เอง จึงทำงานใหญ่ได้ขนาดนี้ คุณยายจึง
ต้องป้องกันไว้ตั้งแต่ต้น ทั้งๆ ที่ท่านไม่ได้ไปทำผิดอะไร
แต่ก็มีคนเอาข้อป้ายจลาจลขึ้นศาล เพราะเขาเห็นว่า ท่าน
คือกำลังสำคัญของพระพุทธศาสนา เขาจึงจะเอาให้ตาย
ให้ได้ นี่คือนิสัยที่คุณยายท่านมองเห็นการณ์ไกล จึงป้องกัน
หลวงพ่ของท่านไว้ตั้งแต่ต้น

คุณยายท่านป้องกันหลวงพ่อกูไม่ใหญ่และหลวง
พ่อไว้ตั้งแต่พรรษาแรกๆ แบบนี้ จึงได้มาเป็นหลวงพ่ของ
พวกเรา

ดังนั้น เมื่อพวกท่านบวชแล้ว ก็ขอให้รักษาพระธรรม
วินัยให้ดี เพราะการรักษาพระธรรมวินัย คือ การรักษา
ชีวิตพระของพวกท่านเอง ก่อนจะไปทำหน้าที่เป็นครูสอน
ศีลธรรมผู้อื่น ต้องรู้จักสอนตัวเองให้อยู่ในพระธรรมวินัย
ให้เป็นก่อน ถ้ายังรักษาตนเองให้พ้นจากอันตรายไม่เป็น

การจะไปรักษาพระพุทธศาสนา การจะไปตอบแทนคุณ
ญาติโยมไม่มีทางทำได้ดี ต้องรู้จักวิธีที่จะรักษาความเป็น
เพชรของเราไว้ไม่ให้กลายเป็นขยะก่อน จึงจะไปทำหน้าที่
ครูสอนศีลธรรมได้

เมื่อเราฝึกทั้งหยาบและละเอียด คือ มีทั้งความรู้
และปรับปรุงแก้ไขนิสัยตนเองได้ดีแล้ว การจะก้าวเข้าไป
เป็นครูสอนศีลธรรม อย่าเพิ่งไปมองอะไรไกลเกินตัว การ
ทำหน้าที่ของครูสอนศีลธรรมอย่างแท้จริงนั้น คือ การฝึก
อบรมคนในทิศ ๖ ให้เป็นคนดี

เราเรียนนักธรรมมาแล้วว่า หน้าที่พระภิกษุโดย
เบื้องต้นมี ๒ ประการ

หน้าที่ข้อแรก คือ ฝึกฝนอบรมตนตามพระธรรม
วินัยอย่างเคร่งครัด

หน้าที่ข้อที่สอง คือ สั่งสอนอบรมประชาชนในสังคม
ให้มีศีลธรรม

พระพุทธองค์ทรงให้หลักสำคัญไว้แล้วว่า การเผยแผ่
พระพุทธศาสนา คือ การเผยแผ่ผ่านทิศ ๖ พระภิกษุเรามี
หน้าที่เป็นกัลยาณมิตรต่อชาวโลก การที่โลกจะสงบสุข
ได้ พระเราต้องสอนให้แต่ละคนปฏิบัติหน้าที่ในทิศ ๖ ให้
สมบูรณ์ โดยมีพระเราเป็นต้นแบบศีลธรรม

การที่พระพุทธศาสนาจะยืนหยัดอยู่ได้ ก็ขึ้นอยู่กับ
ว่า ทิศ ๖ ของชาวพุทธแต่ละคนมีความเข้มแข็งขนาดไหน

คนที่จะต้องไปทำให้ทิศ ๖ ของชาวพุทธเข้มแข็ง ก็คือ คน ที่อยู่ทิศเบื้องบน ซึ่งชาวโลกยกย่องไว้ในฐานะเป็นครูสอน ศีลธรรม

การเรียนในห้องเรียน วัดความรู้โดยผ่านผลการสอบ แต่การทำงานในฐานะครูสอนศีลธรรม วัดความสำเร็จโดย ผ่านการสร้างเครือข่ายคนดี ในฐานะของครูสอนศีลธรรม เราจึงมองข้ามความสำคัญของใครไม่ได้เลย แม้แต่คน งานในวัด เจ้าหน้าที่ในวัด ก็มองข้ามไม่ได้ เพราะแต่ละ คน คือทิศ ๖ ที่อยู่รอบตัวเรา

คนที่มองข้ามคนอื่น ไม่เรียนรู้การทำหน้าที่ครูสอน ศีลธรรมให้ครบทั้ง ๖ ทิศ ก็ยากจะรักษาตัวเองไว้ได้ ยาก จะทำให้พระพุทธรูปศาสนาเจริญรุ่งเรืองขึ้นมาได้ เพราะคนที่ จะมาช่วยกันรักษาพระพุทธรูปศาสนา คำจุนพระพุทธรูปศาสนา ปกป้องพระพุทธรูปศาสนาไม่ได้ตกลงมาจากท้องฟ้า แต่ว่า มาจากทิศ ๖ รอบตัวเรา

ถ้าเราปล่อยให้คนในทิศ ๖ รอบตัวเรา ไม่ต้องมาก แค่คนใดคนหนึ่ง ตั้งตัวเป็นศัตรูกับพระพุทธรูปศาสนา เราก็ ตกอยู่ในอันตรายแล้ว การบวชของเราไม่ราบรื่นแล้ว เรา อาจจะรำเรียนเขียนอ่านมามาก จบการศึกษามาดี แต่ถ้า ทิ้งเรื่องการทำหน้าที่ครูสอนศีลธรรมประจำทิศ ๖ เท่ากับ สอบตกโดยไม่รู้ตัว ถือว่าทำหน้าที่เบื้องต้นของพระภิกษุ ไม่สมบูรณ์

ดังนั้น เมื่อเรามีโอกาสได้บวชสามเณรมาตั้งแต่
อายุน้อย และได้บวชพระตั้งแต่อายุน้อยมาก ก็ขอให้
รู้ไว้ว่า เราโชคดีที่ไม่ต้องไปก่อบาปก่อเวรเหมือนกับชาว
โลก ไม่ต้องไปหวนรู่ไส้ตัว ไม่ต้องหาขะยะมาเก็บไว้ใน
ใจ เราก็ต้องรักษาความโชคดีของเราไว้ให้มันคง รักษา
ตัวเองให้อยู่ในพระธรรมวินัยซึ่งเป็นชีวิตพระของเรา และ
ทุ่มเทฝึกฝนตนเองไปทั้งหยาบและละเอียด คือเป็นผู้มี
ทั้งความรู้และมีศีลธรรมบริสุทธิ์อยู่ในตัว เมื่อถึงคราวจะ
ต้องทำหน้าที่ครูสอนศีลธรรม เพื่อตอบแทนคุณข้าวปลา
อาหารของญาติโยม เราก็จะรักษาความเป็นพระของเรา
เป็น และทำหน้าที่ครูสอนศีลธรรมให้แก่ชาวโลก ด้วยการ
เป็นกัลยาณมิตรแนะนำการทำหน้าที่ในทิศ ๖ ให้ชาวโลก
ได้สมบูรณ์ ความเจริญรุ่งเรืองของพระพุทธศาสนาก็จะเริ่ม
แผ่ขยายออกจากตัวเราเป็นศูนย์กลางนั่นเอง

ด้วยอำนาจบุญบารมีรัศมีกำลังฤทธิ์ของพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ หลวงพ่อขออวยพรให้การบวช
ครั้งนี้ของลูกทุกรูป จะมีแต่ความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ
อยู่บนเส้นทางพระธรรมวินัยยิ่งๆ ขึ้นไป ให้เป็นขุนพล
กล้าของกองทัพธรรม แดกฉานในวิชาธรรมกาย เป็น
ผู้นำพระพุทธศาสนาและวิชาธรรมกายแผ่ขยายไปทั่ว
โลก ฝึกฝนตนเองสร้างบารมีไปกับหลวงพ่อกับหมู่คณะ
ได้ตลอดรอดฝั่ง トラบกระทั่งวันถึงที่สุดแห่งธรรม เทอญ

พระเทพวรญาณ

ประวัติ
สามเณร
เปรียญธรรม

สามเณร	วรวิทย์ แซ่เอ็ง ป.ธ. ๓
ฉายา	วิสุทฺธิชโย
คำแปล	ผู้มีชัยชนะด้วยความบริสุทธิ์
เกิด	๒๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๐
บรรพชา	๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕
อุปสมบท	จ.ภูเก็ต
นามบิดา	นายบวรศักดิ์ แซ่เอ็ง
นามมารดา	นางอำพัน รัชนิกรไกรลาส

ประสบการณ์การสร้างบารมี

๒๕๔๗	คณะกรรมการสามเณร ศูนย์สารพินา
๒๕๕๐	รองหัวหน้าศูนย์ธรรมปฏิบัติ อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน วัดทิวพุทธรังสรรค์ จ. นครนายก
๒๕๕๑	รองประธานสามเณร วัดพระธรรมกาย หัวหน้าศูนย์พัฒนาการ
๒๕๕๒	ที่ปรึกษาคณะกรรมการสามเณร ประธานรุ่น สามเณรเตรียมบวช
๒๕๕๐ - ๒๕๕๒	สามเณรคุณธรรมประจำปี ด้านความเสียสละ

คติธรรม	To pursue perfection live today as if there is not tomorrow. จงสร้างบารมี ประดุจว่าวันนี้เป็น วันสุดท้ายของชีวิต
---------	---

ความรู้สึกจากใจ

จะก็ปี ผ่านไป หลายช่วงฝน
จะก็คน จากไป ไข้ปัญหา
จะก็หนาว ก็ร้อน เลยล่องลา
ขอเพียงว่า เราอย่าท้อ ก็พอเพียง

ไม่น่าเชื่อว่า...เวลาเป็นเหมือนสายธารา ที่ไหลผ่านไป
ไม่หวนกลับ กว่าที่จะผ่านวัน ผ่านคืนอย่างรวดเร็ว
มาจนถึงวันนี้ได้

ตั้งแต่ก้าวแรกที่ได้
เป็นเหล่ากอของสมณะ
ได้มาครองผ้ากาสาวพัสตร์
อันเป็นธงชัยของพระพุทธ
ศาสนา ๔ ปีเต็ม กับการ
ใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่าเพราะ
๓,๐๐๐ กว่าวันที่ผ่าน
ไปทุกอนูวินาทีล้วน
เปลี่ยนเป็นบุญกุศล
สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น
ไม่ได้เลย หากไม่
มีพระเดชพระคุณ
หลวงพ่อทั้งสองที่
คอยชี้แนะ อบรม
บ่มนิสัย และคอย

ดอกย้าเป้าหมาย มโนปณิธาน ให้กำลังใจแก่ลูกเณรเสมอ
มา โดยผ่านบทฝึกที่ต้องอดและทน จนกลายเป็นเพชร
น้ำเอกของพระพุทธศาสนา ผู้พร้อมพลีชีวิตถวายพระศาสนา
และการบวชอุทิศชีวิตที่จะสำเร็จ
เกิดขึ้นนี้ จะเป็นประวัติศาสตร์
ความประทับใจ ที่จะลืมไม่ลง
คงไม่ลืม ปลื้มทั้งชาติ อย่าง
แน่นอน

ลูกเณรกราบขอบพระคุณ
พระเดชพระคุณหลวงพ่อกิ่งทอง
ผู้เป็นทั้งต้นแบบและต้น
บุญในการสร้างบารมี
คณะพระอาจารย์รวม
ทั้งพระพี่เลี้ยง ที่คอย
เสียสละเวลา มา
อบรมพร่ำสอน
เพื่อนสหธรรมิกที่
ร่วมสร้างบารมีมา
ด้วยกัน และ
สาธุชนทั่วโลก
ที่คอยสนับสนุน
เสมอมา...

สามเณร	พลยุทธ บุปผาสวรรณ ป.ธ. ๔
ฉายา	ปยุตตชโย
คำแปล	ผู้มีชัยชนะเพราะความเพียร
เกิด	๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๑
บรรพชา	๑๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๔
อุปสมบท	จ.สระบุรี
นามบิดา	นายไพศาล บุปผาสวรรณ
นามมารดา	นางสุรีย์ บุปผาสวรรณ

ประสบการณ์การสร้างบารมี

๒๕๔๖	อบรมสามเณรใหม่ วัดพระธรรมกาย สามเณรคุณธรรมประจำปี
๒๕๔๘	คณะกรรมการสามเณร ศูนย์ธรรมปฏิบัติ
๒๕๔๙	คณะกรรมการสามเณร ศูนย์สาส์นกิจกรรม
๒๕๕๐	คณะกรรมการสามเณร หัวหน้าศูนย์สาส์นกิจกรรม
๒๕๕๑	รองประธานคณะกรรมการสามเณร
๒๕๕๓ - ๒๕๕๖	อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน ศูนย์สาขากายในประเทศ
คติธรรม	หนทางย่อมมีอุปสรรค แต่น้อยคนนักที่อุปสรรคยังต้องกลัว

ความรู้สึกจากใจ

บนเส้นทางชีวิต
มีพระนิพพานเป็นเป้าหมาย
มีพระธรรมกายเป็นที่พึ่ง
มีหลวงพ่อกับเป็นผู้นำในการสร้างบารมี

นับตั้งแต่ก้าวเข้ามาสู่เส้นทางสร้างบารมีสายนี้
ลูกเณรตระหนักดีว่า ลูกเณรมีบุญมากที่ได้เป็น

ลูกเณรของพระเดชพระคุณ
หลวงพ่อกับ เพราะไม่ใช่สิ่ง
ที่ใครๆ จะเป็นได้ ลูกเณร
ได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ มากมาย
ได้รับความรักความห่วงใย
จากพระเดชพระคุณหลวงพ่อกับ
ทั้งสอง ผ่านการหล่อหลอม

จากพระอาจารย์ พระ
พี่เลี้ยง จากบทฝึกต่างๆ
ผ่านกิจวัตรกิจกรรม
และงานของหมู่คณะ
ทุกๆ วัน เปรียบเสมือน
ดั่งเหล็กกล้า ที่โดน
ชนาบแล้วชนาบอีก แม้
บางวันลูกเณรจะรู้สึก
เหน็ดเหนื่อย อ่อนล้า

แต่เมื่อลูกเณรนึกถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่ นึกถึงมโน
ปณิธานที่จะอุทิศชีวิตเพื่อพระศาสนาแล้ว ทำให้ลูกเณรมี
กำลังใจที่จะเร่งสร้างบารมีต่อไปข้างหน้า

จากวันนั้นจวบจนถึงวันนี้
คำสอน บทฝึกและทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่ลูกเณรได้รับจากพระเดช
พระคุณหลวงปู่ คณะพระ
อาจารย์ และพระพี่เลี้ยง ทำให้
ลูกเณรพร้อมที่จะเป็นกำลังให้กับ
พระพุทธศาสนา และจะคอยเป็น
แสงสว่างส่องทางแก่ชาว
โลก ติดตามและตาม
ติดสร้างบารมีกับ
พระเดชพระคุณ
หลวงปู่ไปจนถึง
ที่สุดแห่งธรรม...

สามเณร	เหมือนฝัน สอนสวัสดิ์ ป.ธ. ๓
ฉายา	ลักรชโย
คำแปล	ผู้มีชัยชนะด้วยความล้ำวม
เกิด	๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๒
บรรพชา	๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๔
อุปสมบท	จ.ยโสธร
นามบิดา	จ.ส.อ.ประสิทธิ์ สอนสวัสดิ์
นามมารดา	นางมะลิ สอนสวัสดิ์

ประสบการณ์การสร้างบารมี

๒๕๔๖	อบรมสามเณรใหม่ วัดพระธรรมกาย
๒๕๔๘	คณะกรรมการสามเณร ศูนย์สารพินิจ
๒๕๔๙	คณะกรรมการสามเณร ศูนย์ศาสนกิจกรรม
๒๕๕๐	คณะกรรมการสามเณร ศูนย์ธรรมปฏิบัติ คณะกรรมการตรวจข้อสอบธรรม สนามหลวง วัดสุทัศนเทพวราราม
๒๕๕๑	คณะกรรมการสามเณร ศูนย์พัฒนาการ
๒๕๕๒	คณะกรรมการสามเณร หัวหน้าศูนย์นราภิวัฒน์
๒๕๕๓ - ๒๕๕๖	อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน ศูนย์สาขาภายในประเทศ
คติธรรม	วิริเยน ทุกขมจเจติ บุคคลจะล่วงทุกข์ได้ด้วยความเพียร

ความรู้สึกจากใจ

นับตั้งแต่วันที่เป็นต้นไป สามเณรจะได้ยกตนขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของพระรัตนตรัย ถือว่าเป็นความภาคภูมิใจที่สุดในชีวิตที่ได้เกิดมาสร้างบารมี ...มิใช่เรื่องง่ายเลย ที่เด็กตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ได้เข้ามาเป็นสามเณรใหม่ วัดพระธรรมกาย ได้รับการอบรมบ่มนิสัยผ่านบทฝึกต่างๆ มากมาย ได้ศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และได้รับการปลุกฝังมโนปณิธาน

และเป้าหมายชีวิตจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็เพื่อรองรับงานสืบทอดอายุพระพุทธานุภาพในอนาคต และสามารถประคับประคองตนมาได้จนถึงทุกวันนี้ ตอนแรกเพื่อนมักันร่วมร้อย แต่ตอนบวชเหลือไม่ถึงสิบ จากเด็กน้อยที่ไร้เดียงสา กลายมาเป็นมหาเปรียญธรรมผู้นำศีลธรรมไปสู่ใจของชาวโลก พอมองย้อนกลับไปสามเณรจึงรู้สึกภาคภูมิใจและปีติใจเป็นอย่างยิ่ง

และบัดนี้สามเณรพร้อมแล้ว ที่จะอุทิศชีวิตให้กับพระศาสนา
เป็นแสงทองส่องชีวาให้กับชาวโลก

กราบขอขอบพระคุณพระเดชพระคุณหลวงพ่อดังกล่าว ผู้ให้
ชีวิตใหม่ในเส้นทางธรรมแก่สามเณร กราบขอขอบพระคุณ
พระอาจารย์พระพี่เลี้ยงทุกรูป ที่คอยอบรมพร่ำสอนและ
เป็นกัลยาณมิตรให้กับสามเณร

ตลอดมา ขอขอบคุณโยม
พ่อโยมแม่ และญาติมิตร
ทั้งหลาย ที่เปิดโอกาสให้
สามเณรมาสู่เส้นทางสายนี้
ขอขอบคุณและอนุโมทนา
กับญาติโยมผู้มีบุญ
ทุกท่าน ที่ให้การ
สนับสนุนสามเณร
ในทุกด้าน

สามเณร	วัชรระ ทิศทะชะระ ป.ธ. ๗
ฉายา	วิฑูรชโย
คำแปล	ชัยชนะของนักปราชญ์
เกิด	๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๒
บรรพชา	๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕
ภูมิลำเนา	จ.อุบลราชธานี
นามบิดา	นายกล้าหา ทิศทะชะระ
นามมารดา	นางลัดดา ทิศทะชะระ

ประสบการณ์การสร้างบารมี

๒๕๕๐	รองประธานกรรมการคุมสอบธรรมศึกษา
๒๕๕๑	รองหัวหน้าศูนย์ธรรมปฏิบัติ
๒๕๕๒	รองหัวหน้าศูนย์นราภิวัฒน์
๒๕๕๔ - ๒๕๕๖	อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน ศูนย์สาขาภายในประเทศ

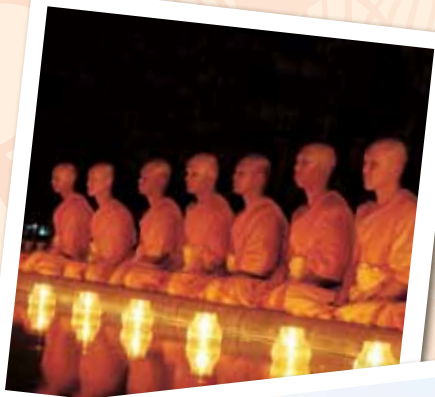
คติธรรม	จงทำตัวให้เหมือนลม มีความว่างและความไร้ ครั้นเคลื่อนไหวยกลับให้พละกำลัง
---------	---

ความรู้สึกรักจากใจ

๔ ปีที่ผ่านมา คือกาลเวลาอันทรงคุณค่าของลูกเณร ที่มีพระเดชพระคุณหลวงปู่ พระพี่เลี้ยงและพระอาจารย์ทุกรูป คอยพร่ำสอนทุกสิ่งทุกอย่าง ให้รู้เป้าหมายที่แท้จริงในสังสารวัฏ ลูกเณรมีความปิติและภาคภูมิใจมากๆ ที่ได้เข้ามาสู่ร่มผ้ากาสาวพัสตร์ ได้สร้างบารมี

ร่วมกับหมู่คณะ ลูกเณรไม่เคยคิดเลยว่า ตนเองจะโชคดีมากขนาดนี้ จากเด็กตัวน้อยธรรมดาไม่รู้อะไรเลย แต่บัดนี้หาเป็นเช่นนั้นไม่ ทุกเวลาที่ผ่านมาทำให้ลูกเณรรู้ดีว่า มีค่ามากขนาดไหน ในการสร้างบารมี ลูกเณรจะใช้เวลาที่เหลืออยู่นี้ ทำสิ่งมีค่า ในการเผยแผ่ขยายงานพระศาสนาให้มากที่สุดตราบชีวิตจะหาไม่

ลูกเณรขอกราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อก่อน
ที่ให้กำเนิดชีวิตใหม่ในเส้นทางธรรมแก่ลูกเณร เป็นกำลังใจ
ให้แก่ลูกเณรในยามที่ท้อแท้

ขอขอบคุณโยมพ่อ โยม
แม่ที่ให้โอกาสแก่ลูกเณร
และขอขอบคุณญาติโยม
ทุกๆ ท่าน ที่เป็นกำลังใจให้
แก่สามเณรเสมอมา

สามเณร	ธนา ผิวกำ้า ป.ธ. ๗
ฉายา	วณฺณชโย
คำแปล	ผู้ชนะด้วยความดี
เกิด	๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๒
บรรพชา	๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕
อุปสมบท	จ.อุบลราชธานี
นามบิดา	นายทองจันทร์ ผิวกำ้า
นามมารดา	นางจันทร์รา ผิวกำ้า

ประสบการณ์การสร้างบารมี

๒๕๕๗	สามเณรดีเด่นประจำปี
๒๕๕๐	คณะกรรมการสามเณร ศูนย์สาส์นกิจกรรม
๒๕๕๑	อบรมสามเณรมัชฌิมธรรมทายาท วัดพระธรรมกาย
๒๕๕๒	คณะกรรมการสามเณร ศูนย์พัฒนาการ ประธานคณะกรรมการหมู่กุฎิสามเณร เปรียญธรรม วัดพระธรรมกาย สามเณรดีเด่นประจำปี
๒๕๕๘ - ๒๕๕๒	อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน ศูนย์สาขาภายในประเทศ
คติธรรม	วิธีการให้เขียนไว้บนผืนทราย เป้าหมายให้สลักไว้บนแผ่นหิน

ความรู้สึกจากใจ

ลูกเณรเข้ามาอยู่วัดตอนอายุ ๑๒ ปี ไม่ทราบว่าเป็น
ข้างนอกรุ่นเดียวกัน เขามีเป้าหมายชีวิตอย่างไร แต่สำหรับ
ลูกเณร ตั้งแต่วันนั้นจวบจนวันนี้ ได้ตั้งเป้าหมายเอาไว้ว่า
จะเป็นลูกพระมหาที่ดีของพระเดชพระคุณหลวงพ่отั้งสองให้
ได้ ตลอดระยะเวลา ๔ ปีที่ผ่านมา ลูกเณรได้ตั้งใจฝึกฝน
อบรมตนเองมาตลอด อาจจะมีบางครั้งที่ท้อ แต่พอได้เห็น

ได้อยู่ใกล้ๆ พระเดชพระคุณ
หลวงพ่отั้งสอง ใจก็กลับ
มาอยู่ที่ศูนย์กลางกายโดย
อัตโนมัติ ทำให้กำลังใจ
ที่จะเดินไปสู่เป้าหมาย
กลับคืนมาเหมือนเดิม พระ
เดชพระคุณหลวงพ่отั้งสอง
เปรียบเสมือนบ่อน้ำ
อมฤตสำหรับลูกเณร
ผู้เหน็ดเหนื่อยในการ
เดินทาง ทำให้ลูกเณร
มีกำลังใจและเรี่ยวแรง
ที่จะเดินไปสู่เป้าหมาย
ต่อไป

วันนี้ลูกเณรได้
มาถึงเป้าหมายนั้น

แล้ว เพราะมีพระเดชพระคุณหลวงพ่отั้งสองเป็นกำลังใจ
และจะก้าวสู่เป้าหมายต่อไป คือบวชให้ได้ตลอดชีวิต และ
ตามติดพระเดชพระคุณหลวงพ่отั้งสองไปจนถึงที่สุด
แห่งธรรม ความรู้สึกในตอนนี้ก็คงจะเหมือนผู้ที่สอบติด
มหาวิทยาลัยต่างๆ ดีใจกับความสำเร็จที่ได้มา และพร้อม
ฟันฝ่าไปให้ถึงเป้าหมายต่อไป

ลูกเนรจะขอบวชอุทิศชีวิต
ตามติดพระเดชพระคุณหลวงพ่отั้งสอง สร้างบารมีไปจนถึงที่สุด
แห่งธรรมครับ

สามเณร	ยอดนภา บัตรวิเศษ ป.ธ. ๗
ฉายา	วิสิฏฺฐชโย
คำแปล	ผู้มีชัยชนะอันวิเศษ
เกิด	๑๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๒
บรรพชา	๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕
อุปสมบท	จ.บุรีรัมย์
นามบิดา	นายถวัลย์ บัตรวิเศษ
นามมารดา	นางลอน บัตรวิเศษ

ประสบการณ์การสร้างบารมี

- ๒๕๔๘ - ๒๕๕๐** อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน
ศูนย์สาขาภายในประเทศ
- ๒๕๕๑** อบรมสามเณรมัชฌิมธรรมทายาท
วัดพระธรรมกาย
- ๒๕๕๒** อบรมสามเณรเตรียมยุวธรรมทายาท
วัดพระธรรมกาย
รองหัวหน้าศูนย์ธรรมปฏิบัติ
- คติธรรม** วันนี้เรายังมีลมหายใจอยู่
จงทำวันนี้ให้ดีที่สุด
เพราะพรุ่งนี้อาจไม่มีเรา

ความรู้สึกจากใจ

๔ ปีเต็ม ที่ได้เดินบนเส้นทางสายนี้ ลูกเณรมีความปีติ
ภาคภูมิใจ ที่ได้มาเป็นลูกเณรของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ
ทั้งสอง วันคืนผ่านไปไว้มาก ๔ ปี เหมือน ๔ วัน ลูกเณร
ได้ฝึกฝนอบรมตนเองอย่างหนักหน่วง โดยผ่านบทฝึกวินัย
เคารพ อดทน ซึ่งบางครั้งความเหนื่อยล้าก็

เข้ามามีอิทธิพลเหนือจิตใจ
ของลูกเณร แต่เมื่อลูกเณร
ได้เห็นรอยยิ้มของหลวง
พ่อก็มีกำลังใจสร้างบารมี
ต่อไป เหยียบย่ำก้าวข้าม
อุปสรรคด้วยหัวใจอันเด็ด
เดี่ยว ลูกเณรมั่นใจแล้วว่า
ชีวิตพระชีวิตเณรนี้แหละ
คือฝันที่เราตามหา กาล
เวลาได้พิสูจน์แล้วว่า
ลูกเณรพร้อมที่จะเป็น
ยอดนักสร้างบารมี
เป็นพระที่สมบูรณ์
แบบ เพื่อขยายธรรมะ
ขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า
แก่ชาวโลก

สุดท้ายนี้ ลูกเนรขอกราบขอบพระคุณพระเดช
พระคุณหลวงพ่เป็นอย่างสูง ที่ให้โอกาสลูกเนร และ
ขอขอบพระคุณพระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง โยมพ่อ โยมแม่
และท่านผู้มีอุปการคุณ
ทุกท่าน ที่ทำให้ลูกเนร
มีวันนี้

สามเณร	พลสันต์ คุณสาร ป.ธ. ๗
ฉายา	พลคุชโย
คำแปล	ผู้มีชัยชนะด้วยกำลังอันเลิศ
เกิด	๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๒
บรรพชา	๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕
อุปสมบท	จนครศรีธรรมราช
นามบิดา	นายสุวรรณ คุณสาร
นามมารดา	นางโสพิศ บุญสุข

ประสบการณ์การสร้างบารมี

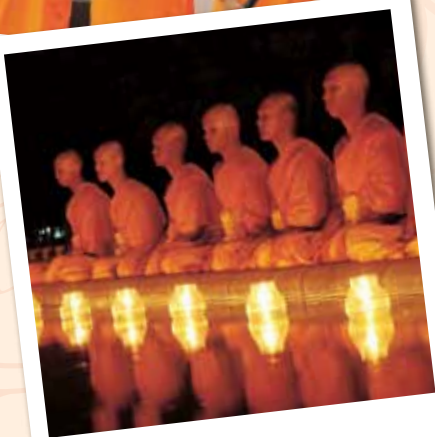
๒๕๔๗	อบรมสามเณรใหม่ วัดพระธรรมกาย
๒๕๕๑	คณะกรรมการสามเณร ศูนย์ธรรมปฏิบัติ
๒๕๕๒	หัวหน้าศูนย์ศาสนกิจกรรม
๒๕๕๐ - ๒๕๕๒	อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน ศูนย์สาขาภายในประเทศ
คติธรรม	จงใช้ชีวิตให้คุ้มค่ากับวันเวลาที่ผ่านไป

ความรู้สึกจากใจ

ตลอดระยะเวลาที่ได้สร้างบารมีร่วมกับหมู่คณะ สามเณรมีความรู้สึก ว่า วันเวลาที่ผ่านไปนั้นได้ผ่านไป อย่างมีคุณค่า นับตั้งแต่ก้าวแรกที่ได้ก้าวเข้ามาในวัด บทฝึกต่างๆ ก็ประดังเข้ามาพร้อมกับการเรียนไปด้วย ฝึกตนเองไปด้วย เป็นเช่นนี้ทุกวัน ไม่มีวันหยุด มีเวลาเป็นของตัวเองน้อยมาก แต่สิ่งที่ได้รับนั้น กลับทำให้เราแข็งแกร่งขึ้น ทำให้รู้คุณค่าของชีวิตสมณะ

รู้เป้าหมายชีวิต พร้อมกับการได้รับคำพร่ำสอนที่ทรงคุณค่าจากพระเดชพระคุณ หลวงพ่อทั้งสอง ตลอดจน พระพี่เลี้ยงทุกรูป ที่ได้ให้ความเมตตาอบรมพร่ำสอน จนวันเวลาผ่านไป ๗ ปี ที่ได้ย่างเดินบนเส้นทางสายนี้ และได้มาถึงจุดนี้ ได้ับขอุทิศชีวิต แก่พระพุทธศาสนา

หากมีคำถามว่า เคยเสียดายบ้างไหม ที่เลือกเส้นทางสายนี้ สามเณรตอบได้

อย่างภาคภูมิใจว่า ไม่เคยนึกเสียดายเลยแม้แต่นิดเดียว
ชาวโลกอาจจะมองสามเณรเป็นผู้ด้อยโอกาส แต่พระเดช
พระคุณหลวงพ่อบอกเสมอว่า “ลูกเณรคือผู้ได้โอกาส”
ฉะนั้นสามเณรจึงภูมิใจทุกเวลานาทีที่ได้ใช้ชีวิตในเพศ
ของนักบวช

ณ วันนี้หากสามเณรไม่มี
พระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญ
พระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง คอยชี้
เป้าหมายชีวิต ก็ยากที่จะมา
ถึงจุดนี้ได้ สุดท้ายนี้ลูกเณร
ขอกราบแทบเท้าพระเดช
พระคุณหลวงพ่อเป็นอย่างสูง
ที่เป็นต้นบุญต้นแบบ
ของสามเณร ให้
โอกาสที่ดีที่สุดแก่
สามเณร คือ การ
ได้บวชอุทิศชีวิต
กราบขอบพระคุณ
ครับ

สามเณร	อัสภรณ์ แต่งดี ป.ธ. ๖
ฉายา	อคฺคณฺณชโย
คำแปล	ผู้มีชัยชนะด้วยความเป็นผู้รู้ธรรมอันเลิศ
เกิด	๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๒
บรรพชา	๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗
ภูมิลำเนา	จ.พิษณุโลก
นามบิดา	นายเสริมพงษ์ แต่งดี
นามมารดา	นางชุตติกาภรณ์ แต่งดี

ประสบการณ์การสร้างบารมี

๒๕๔๙	อบรมสามเณรใหม่ วัดพระธรรมกาย
๒๕๕๑	เลขานุการประธานคณะกรรมการสามเณร
๒๕๕๒	หัวหน้าศูนย์สารพินา อนุจรและกรรมการคุมการสอบธรรม สนามหลวง จ.กำแพงเพชร ของคณะสงฆ์ภาค ๔ คณะกรรมการตรวจข้อสอบธรรมศึกษา สนามหลวง คณะกรรมการตรวจข้อสอบบาลี อบรมก่อนสอบสนามหลวง
๒๕๕๘ - ๒๕๕๑	เจ้าหน้าที่คลังพัสดุแก้วสามเณร
๒๕๕๙ - ๒๕๕๒	อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน ศูนย์สาขาภายในประเทศ
คติธรรม	ขณฺติ ชีรํสุส ลุงกาโร ความอดทนเป็นเครื่องประดับ ของนักปราชญ์

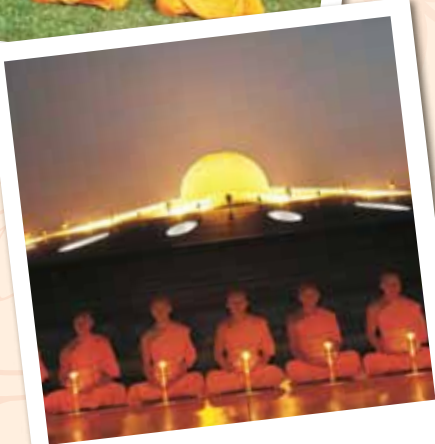

ความรู้สึจากใจ

ณ ก้าวแรกแห่งการเข้ามาเป็นหน่อเนื้อของพระชินเจ้า
ลูกเณรมีความปีติภาคภูมิใจมาก ที่สำคัญได้มาเป็นลูกเณร
ของพระเดชพระคุณหลวงปู่ทั้งสอง การที่ใครสักคนจะมา
สู่จุดนี้ได้ นับว่าไม่ง่ายอย่างที่คิด ลูกเณรโชคดีมีบุญมาก ที่
ได้เกิดมาเป็นลูกหลวงปู่ ได้มาเรียนรู้เรื่องราวความเป็น
จริงของชีวิต กฎแห่งกรรม การเวียนว่ายตายเกิดซึ่งในห้วง
แห่งวัฏฏะทุกขนั้นล้วนมีอันตราย

มากมาย ถ้าหากไม่มี
พระเดชพระคุณหลวงปู่
คอยดักเตือนพร่ำสอน
ลูกเณรก็คงไม่มีวันนี้ได้เลย

วันเวลาที่ผ่านมา
ลูกเณรมีทั้งความสุขและ
ความทุกข์ ลูกเณรต้อง
อดทนต่อสิ่งต่างๆ ที่
ใจปรารถนาและไม่
ปรารถนา ความยาก
ลำบาก บทฝึกหล่อ
หลอม ความกดดัน
จากสิ่งต่างๆ ทั้ง
ภายในและภายนอก
ถึงแม้สิ่งเหล่านี้จะ

ทำให้ลูกเณรท้อแท้ แต่ก็ไม่เคยทำให้ลูกเณรท้อถอย
ได้เลย กลับทำให้ลูกเณรมีกำลังใจที่จะสู้ต่อไป เพราะ
มีพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คือเป็นเสมือนหางเสือที่คอย
กำกับทิศทางเรือให้กับลูกเณร รวมทั้งพระอาจารย์
พระพี่เลี้ยง เพื่อนสหธรรมิก
ผู้ร่วมอุดมการณ์โยมพ่อ โยม
แม่ และญาติโยมผู้เป็นที่รัก
คอยอยู่เคียงข้างให้กำลังใจ
เสมอมา

ลูกเณรขอกราบ
แทบเท้าพระเดช
พระคุณหลวงพ่อก็คือ
ทั้งสองที่เคารพ
อย่างสูงที่ได้
ให้โอกาสลูก
เณรได้มีวันนี้
ที่รอคอยครับ

สามเณร	ชัยนรินทร์ บัวสาตร์ ป.ธ. ๓
ฉายา	ชลิตชโย
คำแปล	ผู้มีชัยชนะอันรุ่งเรือง
เกิด	๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๒
บรรพชา	๒๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕
อุปสมบท	จ.ฉะเชิงเทรา
นามบิดา	ผู้ใหญ่นาย บัวสาตร์
นามมารดา	นางไพลิน บัวสาตร์

ประสบการณ์การสร้างบารมี

๒๕๕๐	คณะกรรมการสามเณร ศูนย์ศาสนิกกิจกรรม
๒๕๕๑	รองหัวหน้าศูนย์สารพินา
๒๕๕๒	หัวหน้าศูนย์พัฒนาการ
๒๕๕๘ - ๒๕๕๒	อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน ศูนย์สาขาภายในประเทศ
คติธรรม	ชีวิตนี้มีไว้ทุ่มเต็มพัน ยามขึ้นอย่าหลง ยามลงอย่าท้อแท้

ความรู้สึกจากใจ

นักเดินเรือที่ยิ่งใหญ่ มักเคยผ่านกับมรสุมที่หนักหน่วงมาก่อน เช่นเดียวกับคนเราที่จะประสบความสำเร็จนั้น ก็ต้องมีอุปสรรคมาพิสูจน์ความแกร่ง เจกเช่นชีวิตสามเณรเอง ตลอดระยะเวลา ๘ ปีที่ผ่านมา ได้เจออุปสรรคมากมายกว่าจะผ่านมาได้ต้องใช้ความอดทนที่ประกอบด้วยปัญญา เป็นเสมือนบทพิสูจน์ว่า “เส้นทางสายนี้” ไม่ง่ายอย่างที่ใครหลายคนคิด”

ตลอดเวลาที่เจออุปสรรค มักบอกกับตัวเองว่า อุปสรรคเป็นเหมือนเครื่องเตือนใจว่า คุณเครื่องความเป็นสมณะของเรายังไม่บริบูรณ์ เรายังต้องฝึกฝนตนเองให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ทั้งด้านนิสัยและบุญบารมีสามเณรเคยได้ยินว่าอุปสรรค คือ สิ่งที่ความสำเร็จส่งมาพิสูจน์ บัดนี้เข้าใจเลยว่า บวชอุทิศชีวิตนั้น มันยากขนาดไหน และการเปลี่ยนจากเหล่าก่อสมณะ ขึ้นเป็น

ส่วนหนึ่งของพระรัตนตรัยในครั้งนี้ แม้ไม่ใช่ที่สุดของชัยชนะ แต่ชัยชนะของที่สุดนั้น คือ การฝึกฝนอบรมนิสัยตนเองให้อยู่ในเส้นทางการสร้างบารมีได้ตลอดรอดฝั่ง ให้สมกับคำว่า “ชีวิตนี้มีไว้ห่มเติมพัน” ในการแก้หนี้และสั่งสมบุญบารมีให้ถึงที่สุดของการเกิดมาเป็นมนุษย์

กราบขอบพระคุณพระเดช
พระคุณหลวงพ่อดังสองอย่างสูง
ที่ได้ให้โอกาสลูกเณรมีวันนี้
คณะพระพี่เลี้ยงที่คอยอบรม
บ่มนิสัยที่ดีเป็นต้นแบบของ
ชาวโลก โยมพ่อ โยมแม่ผู้เป็น
ดั่งเข็มทิศคอยชี้แนะสู่เส้นทาง
แห่งการสร้างบารมี และ
ขอขอบคุณอนุโมทนา
เหล่ากัลยาณมิตร
ที่คอยให้ความ
สนับสนุนและที่ม
ร่วมงาน “อุปสมบท
อุทิศชีวิตสามเณร
เปรียญธรรม” ใน
ครั้งนี้

จดหมายจากพระลูกชาย

Man Man

สุขแบบพระ

* ข้อความในวงเล็บสีฟ้า

คือคำโต้ตอบจดหมายของคุณครูไม่ใหญ่

ឆក់ឆេងប៉ង

๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๓

กราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงพ่อดุณฺหะโชโตคุณครูไม่ใหญ่
ที่เคารพยิ่งครับ กระผมธรรมทายาทธนาชัย ใจชื้อกุล อายุ
๓๗ ปี ธรรมทายาทในโครงการอุปสมบทหมู่ ๑๐๐,๐๐๐
รูป ทุกหมู่บ้านทั่วไทยครับ

กระผมบวรมอยู่ที่ ศูนย์ฝึกอบรมธรรมทายาท
พระราชมหานาวิสุทธิ ศูนย์การศึกษาเขาแก้วเสด็จ จังหวัด
ปราจีนบุรีครับ

ก่อนเข้ารับการอบรม กระผมเป็นเจ้าของกิจการร้าน
ซ้อปปืนบีบีกัน (BB Gun Shop) และเปิดเป็นสนามยิงปืน
บีบีกันด้วยครับ นอกจากจะขายเองแล้ว กระผมยังเป็น
นักกีฬายิงปืนด้วยนะครับ

ตัวผมเองชอบกีฬายิงปืนมากๆ เป็นเกมที่ต้องใช้
สมาธิสูง ต้องอาศัยการสังเกต การยับยั้งชั่งใจ อีกทั้งยังได้
ออกรบในสนามทดลองต่อสู้แบบไม่เสียเลือดเนื้อ ซึ่งใน
ขณะนี้กีฬายิงปืนบีบีกันเริ่มเป็นที่นิยมในประเทศไทยแล้ว

ผมเคยบวชมาแล้ว ๑ พรรษา เมื่อตอนอายุ ๒๕
ปี (ก็ ๑๒ ปีที่แล้วนะจ๊ะ) แต่ผมก็ไม่วู้สึกว่า จะได้อะไรสัก
เท่าไร (มันก็ขึ้นอยู่กับว่า เราจะเอาอะไรไหม) และผมก็
ไม่ได้สนใจเรื่องบาปบุญคุณโทษ (อะ ไม่สนใจไม่ได้นะ) ไม่เคย
ทำบุญ (อันตรายนะลูกนะ เพราะบุญเป็นบ่อเกิดแห่งความ

สุขและความสำเร็จในชีวิตของเรา แม้ทีมาถึง หุนถึง ที่ถึง ใจถึง มือถึง แต่ไปไม่ถึงเป้าเพราะบุญไม่ถึง อย่างว่าแต่ ๑ สมอง ๒ มือเลย ให้เพิ่มไปอีก ๒ ศอก ๒ เข่า ๒ เท้า แบบนักมวยก็โดนนี้อกลงมาเลยนะ)

ผมคิดว่า การที่เราไม่ทำให้ใครเดือดร้อน ไม่เบียดเบียนใคร แค่นี้ก็เป็นบุญแล้ว (ยังจะ อย่างนี้เขาเรียกว่า ละชั่ว แต่ยังไม่เรียกว่า ทำความดี มันคนละอย่างกัน)

แต่แล้วความคิดของผมก็เปลี่ยนไป เมื่อพี่ชายของผม ได้มาบวชเป็นธรรมทายาทในรุ่น ๗,๐๐๐ ตำบล ที่ผ่านมา พอลาสิกขามา ไม่ว่าจะทำอะไรก็ดูเป็นเรื่องง่ายและสำเร็จแบบง่ายๆ (ตามประสาคนมีบุญนี่นะจ๊ะ)

พี่ชายเล่าให้ผมฟังถึงประสบการณ์ชีวิตจากการบวช และยังชักชวนพนักงานที่บริษัท และตัวผมมาบวชในโครงการ ๑๐๐,๐๐๐ รูป ผมก็สนใจขึ้นมาทันทีครับ (นี่บุญเริ่มได้ช่องแล้วนะจ๊ะ คือ บวชครั้งแรก ยังไม่ได้อะไรอะ ครั้งที่ ๒ จะก็โบสถ์ก็ได้ ให้มันได้ดีสักครั้งเถอะ)

อีกทั้งคุณแม่อีกอยากให้ผมบวชมากๆ และนี่แหละครับคือจุดเปลี่ยนชีวิตของนักแม่นปืนอย่างผม ที่ขอบวชเป็นพระ ให้คุณแม่ได้ชื่นใจครับ (สาธุ นี่ก็ปรารถนาเหตุของคุณแม่ไปก่อน แต่ความจริงตัวเราได้ คุณะจะว่า ได้อย่างไร)

วันแรกของการมาสมัคร เป็นครั้งแรกที่ผมได้มาวัดพระธรรมกาย วันนั้นผมคิดว่า ถ้าวัดนี้ไม่จริงจัง ผม

จะกลับทันที (ก็ไม่ทราบดูตรงไหนนะ) เพราะผมไม่ชอบคนเยอะ (คนเข้าวัดเยอะนะ ดีนะ ถ้าเข้าบ่อนบาร์เบียร์เยอะนี่ อ.ต.ร. จะ ขึ้นอยู่กับว่า เข้ามาทำอะไรต่างหาก เยอะเหมือนน้อย คนหลายคนเหมือนคนๆ เดียวนี่) กลัวคนเยอะแล้วจะคุยกันไม่รู้เรื่อง (มันขึ้นอยู่กับว่า คุยเรื่องอะไร ถ้าคุยเรื่องไม่รู้มันก็ไม่รู้แน่ เขาคุยเรื่องประสบการณ์ภายใน แต่เราจะคุยเรื่องประสบการณ์ภายนอก มันคนละเรื่องกัน มันก็ไม่รู้เรื่องนะ)

และไม่ว่าผมจะคุยกับใคร ก็มีแต่คนตั้งใจอยากบวชมากๆ (นี่เป็นเครื่องยืนยันว่า เราต้องคุยเรื่องบวชเยอะๆ เพราะฉะนั้นจะมีคนบวชเยอะ ผู้มีบุญพอได้ฟังมันก็จะไปเชื่อมกับบุญเก่าที่เขาเคยบวช เห็นไหมจ๊ะ)

ทุกคนมาบวชเพื่อแสวงหา บางคนก็มาหาที่พึ่ง (ถูกต้องจ๊ะ หาพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง) บางคนอยากบวชมาก แต่ก็ไม่ได้บวช เพราะไปติดค่านิยมว่า ต้องเอาเงินไปเลี้ยง ไปลั้วฉว ลั้วควาย เลี้ยงน้ำ (เมมาแอ้ววัดเลย ไม่ต้องยอมใจขนาดนั้น คำว่า ยอมใจ เขาใช้เวลาจะทำความชั่วจ๊ะ)

ผมสังเกตเห็นความหลากหลายของผู้คนที่ตั้งใจอยากบวช ผมก็เริ่มคิดแล้วว่า ตัวเราช่างโชคดีมาก ๆ ที่ได้มาบวชในโครงการนี้ (สาธุ คุณะจ๊ะว่า โชคดีอะไร) และที่ผมตื่นเต้นมากก็คือ วินาทีที่ผมได้รับ SMS แจ้งรหัส

การบวช มันช่างไฮเทคมากๆ เลย ที่ผมสามารถเลือกวัด
ที่อยากจะบวชได้ทั่วประเทศ

การได้โคดแอนด์รูนบนถนนใหม่ๆ แบบนี้ เป็นความสุขที่
ผมคิดว่า ไม้ได้เบียดเบียนใคร

ผมสามารถเลือกวัด
ไหนก็ได้ และไม่น่าเชื่อว่า
พระพุทธศาสนาจะมีการ
จัดการที่เป็นระบบ เป็นปึก
แผ่นมั่นคงขนาดนี้ (อ้อ ยุค
นี้เป็นยุคจิตใจคู่กับไฮเทค
เศรษฐกิจกับจิตใจต้องไป
ด้วยกัน ก็อย่างนี้แหละ
เพราะเรามาเกิดในยุค
ไฮเทค)

เพราะนั่นหมายถึง
ว่า ทุกๆ วัดเป็นหนึ่งเดียว
และไม่ว่าผู้ขายแมนๆ จะอยู่ที่ไหนในประเทศไทยก็สามารถ
เป็นหนึ่งในโครงการบวช ๑๐๐,๐๐๐ รูปครั้งนี้ได้ นี่ถ้า
หลวงพ่อบริการไม่ให้ออกาสขยายเวลารับสมัคร ผมก็คงไม่มีวัน
นี้หรอกนะครับ

วันแรกที่ผมเข้ารับการอบรมที่เขาแก้วเสด็จ จังหวัด
ปราจีนบุรี ผมตื่นเต้นมากกับสถานที่ เพราะไม่นึกว่า จะ
มีใครมาสร้างสถานที่เพื่อฝึกอบรมคนให้เป็นพระแท้ได้
สมบูรณ์ขนาดนี้ ผมไม่เหงาเลย เพราะมีพระอาจารย์
พระพี่เลี้ยง ดูแลเป็นกำลังใจให้ผมตลอด สอนผมทุกอย่าง

ให้ผมสวดมนต์ สอนสมาธิ ตอนนี้ใจของผมเปิดกว้างกับ
โลกกว้างที่ผมกำลังจะได้เรียนรู้

วันนั้น กว่าที่ผมจะไปถึงเขาแก้วเสด็จก็เป็นเวลา
โพล้เพล้แล้ว สิ่งแรกที่ผมต้องทำ ก็คือการเข้าห้องเพื่อนั่ง
สมาธิร่วมกับเพื่อนๆ ธรรมทายาท (เราไม่ต้องเตรียมพร้อม
แต่เราต้องพร้อมเสมอจะ)

เวลา ๑๘.๓๐ น. คือ เวลาเริ่มต้นรอบแรกของการ
นั่งสมาธิ ผมก็ลองนั่งดู เพราะอยากรู้ว่า จะเป็นอย่างไร
เพราะผมไม่เคยนั่งสมาธิได้ถึง ๕ นาทีเลย แม้ว่าจะเคย
บวชมาแล้ว ๑ พรรษาก็ตาม

(นี่คือข้อผิดพลาดจะ บวชแล้วต้องนั่งสมาธิตั้งแต่วินาทีแรกจนกระทั่งถึงวันสุดท้ายในเพศสมณะเลย เพราะ
พระอุปัชฌาย์ท่านให้กัมมัฏฐานไว้นะจ๊ะ)

ผมฟังพระอาจารย์สอนสมาธิ ฟังดูก็ไม่เห็นมีอะไร
ยาก (ถูกต้องจะ ไม่ยากจะ) เราก็น่าจะทำได้เหมือนกัน
ท่านสอนแค่ให้หลับตานึกถึงคน สัตว์ สิ่งของ ที่เราคุ่นเคย
ผมก็นึกถึงหน้าคุณแม่ทันทีครับ (นี่ลูกกตัญญูนะจ๊ะ)

พอพระอาจารย์บอกว่า ให้นึกไว้กลางห้อง เหนือ
สะดือ ๒ นิ้วมือ ผมก็นึกตาม นึกง่ายๆ ครับ ไม่ยากเลย
เพราะตอนที่ยิงปืน ผมจะคุ้นเคยกับการนึกถึงเป้าหมาย
การยิงปืนระยะไกลจะขึ้นปืนอยู่กลางอก ต้องเล็งให้ดี โดย
ไม่สนใจสิ่งรอบข้าง แล้วผมก็จะยิงเข้าเป้า

พอพระอาจารย์บอกว่า ให้นึกน้อมลงมาตรงกลางตัว ก็ง่ายมากเลยครับ เนื่องจากผมเคยชินกับการนึกภาพเป้า ที่ผมจะยิง แคล่งมาอีกนิดเดียวก็กลางตัวแล้ว พอผมนึกถึง หน้าแม่ ใบหน้าของท่านก็ใสๆ สว่าง ผ่องใส ขึ้นมาอยู่ตรง กลางตัวเลย (สาธุ ถ้าใครนึกถึงหน้าแม่ไม่ออกนี่ เป็นคน ชอบกลนกันนะ ต้องไปเกิดใหม่นะ)

พอนึกหน้าท่านให้เป็นดวงแก้ว ใบหน้าของท่านก็ เปลี่ยน กลายเป็นดวงแก้วกลมใสๆ พอพระอาจารย์บอกว่า ให้ลองแตะใจไปที่จุดเล็กๆ กลางดวงแก้ว ผมก็ลอง แตะ ใจก็จะหวิวๆ ครับ (แตะ คือ แคล่สัมผัสเท่านั้นนะ จ๊ะ) เหมือนผมกำลังจะกระโดดลงจากที่สูง เหมือนผมจะ เอา็นจุ่มน้ำแต่ไม่เปียก

พอแตะใจไปเรื่อยๆ ได้สักพักหนึ่ง ก็เหมือนมีแรง ดึงกระชากจากที่สูงลงสู่ที่ต่ำ (ถ้าเจออย่างนี้อย่าตกใจ อย่าตื่นเต้น ไม่มีอันตรายอะไร แต่ว่าจะมีสิ่งดีๆ เกิด ขึ้นจ๊ะ) ความรู้สึกคล้ายกับตอนที่ผมโดดบันจี้จัมพ์ครับ ผมสะดุ้งครับ แต่ผมไม่ล้มตา พอปล่อยไปสักพักก็จะ นิ่ง เหมือนผมโดดบันจี้จัมพ์มาถึงพื้นแล้ว (มันก็แค่นี้เอง เพราะฉะนั้นอย่าไปกลัว)

ผมรู้สึกสบายเหมือนไปอยู่อีกที่หนึ่ง ที่นิ่งมากๆ สบาย มากๆ แล้วก็เห็นดวงแก้วลูกใหม่ที่ใหญ่ แล้วก็ใสมากกว่าเดิม ครับ ผมนั่งไปจนถึง ๑๙.๑๕ น. ก็หมดเวลาของรอบแรก แล้วพระอาจารย์ก็ให้ผมนั่งสมาธิต่อถึง ๓ พุ่

คราวนี้จากดวงแก้วลูกใหญ่ที่ผมเห็นลูกเดียวก็กลายเป็นดวงแก้ว ๖ ลูก แล้วผมก็เข้าไปได้เรื่อยๆ (แสดงว่าใจนิ่งมากเลย) ก็เห็นเหมือนคนอยู่ในกลางดวงแก้ว แล้วก็เห็นดวงแก้วหลายๆ ดวง (ถูกต้องจะ ดีมากเลย) พอเข้าไปแล้วดวงแก้วจะใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ พอเข้าไป ๖ ดวง ก็เห็นพระพุทธรูปแก้วใสเหมือนที่อยู่บนโต๊ะหมู่ (แปลว่า พระท่านคอยอยู่ตรงนั้น แค่ว่าทำให้ลูกใจท่านเท่านั้นเอง) แล้วผมก็เจอตัวผมใสๆ นั่งสมาธิอยู่ข้างใน แต่หน้าตาดีกว่าผมเยอะเลยครับ แถมหุ่นก็ดูดีกว่าผมมาก ตัวจริงผมน่าจะอ้วน แต่ตัวผมที่ผมเห็นไม่อ้วนเลย หุ่นดี หน้าอ่อนกว่าผมอีก แต่เป็นผมครับ

แล้วจากนั้นก็เห็นเป็นกายขององค์พระสลักกับดวงแก้วไปเรื่อยๆ พระพุทธรูปที่ผมเห็น ที่พระเศียรท่านเป็นดอกบัวตูมครับ (สาธุ ดีมากลูก อย่าให้หายนะลูกนะ ฝึกทำให้คล่อง ให้ชำนาญ เราจะได้อวช ๒ ชั้นแล้ว) องค์ท่านใหญ่ขึ้นกว่าเดิม ใหญ่ประมาณภูเขาทั้งลูกเลยครับ

จนถึงตอนนี้ ไม่ว่าผมจะหลับตาหรือลืมตา ผมก็ยังเห็นพระพุทธรูปอยู่ครับ องค์ท่านใสแล้วก็สว่างมากๆ ผมมีความสุขมากๆ มันสบายอย่างบอกไม่ถูก และก็อยากอยู่อย่างนี้ไปนานๆ ครับ (สาธุ นี่จะ มาบวชแล้วไม่ว่าจะปรารถนาเหตุเพื่อบิดามารดา แต่สิ่งที่ได้คือเรานะจ๊ะ นี่มีความสุขเกิดขึ้นแล้ว)

พอออกจากสมาธิ ผมรู้สึกมีความสุขมาก ปีติใจอย่างบอกไม่ถูก ระหว่างวันผมจะวางใจไว้ตรงกลางกายตลอด (ถูกต้องมากจะ ดีมากจะ) เมื่อไรที่ผมหลับตา ผมก็จะเห็นดวงแก้วสลับกับองค์พระ (ดีมากจะ ให้ดูเฉยๆต่อไปอีก)

หลวงพ่อกับความสุขจากการยิงปืนเข้าเป้า กับ การเอาใจเข้ากลางช่างเทียบกันไม่ได้เลย การเข้ากลางมีความสุขกว่าการยิงเข้าเป้าเยอะมากๆ ครับ คือว่า ยิงเข้าเป้ารู้สึกแค่ดีใจ แต่เข้ากลางผมไม่ต้องมีอุปกรณ์ ไม่ต้องมีปืน แต่เกิดจากตัวเราจากภายในจริงๆ ที่เราจะรู้ได้ด้วยตัวเอง เหมือนตัวผมลอยได้ในอากาศ โดยที่ไม่ต้องมีเครื่องช่วย แล้วก็จะมีความสุขมากขึ้นเรื่อยๆ

ผมจะรักษาสິงนี้ให้อยู่กับผมให้นานที่สุด แม้ผมจะลาสิกขาไปแล้วก็ตาม ไม่ให้เสียแรงหลวงพ่อกับพระอาจารย์ (ก็ให้นานตลอดชีวิตเลยจะ ถ้าเราทำทุกวันอย่างสม่ำเสมอจะ)

ผมอยากขอบพระคุณหลวงพ่อบ้าง นะครับ ที่เปิดโอกาสให้ผมและเพื่อนๆ ธรรมทายาทรุ่น ๑๐๐,๐๐๐ รูป ได้มาบวช ผมอยากจะทำให้ชาวไทยทุกๆ ลองได้มาบวชดูครับ ให้มาเจอแบบผมบ้าง อย่าเพิ่งเชื่อผมนะครับ จนกว่าจะได้มาสัมผัสด้วยตัวเอง

ตอนนี้ผมเชื่อแล้วครับ
ว่า บาป-บุญมีจริง และชีวิต
พระไม่ใช่แค่เดินบิณฑบาต
อย่างเดียวแล้วจบกิจของ
สงฆ์ แต่ยังมีสิ่งที่น่าศึกษา
อีกมากมาย และทำให้
ผมเข้าใจความหมายของ
การเป็นพระแท้ในพระพุทธ
ศาสนา และถ้ามีพระแท้แบบนี้มากๆ พระพุทธ
ศาสนาก็คงจะอยู่ยืนยวนนานครับ

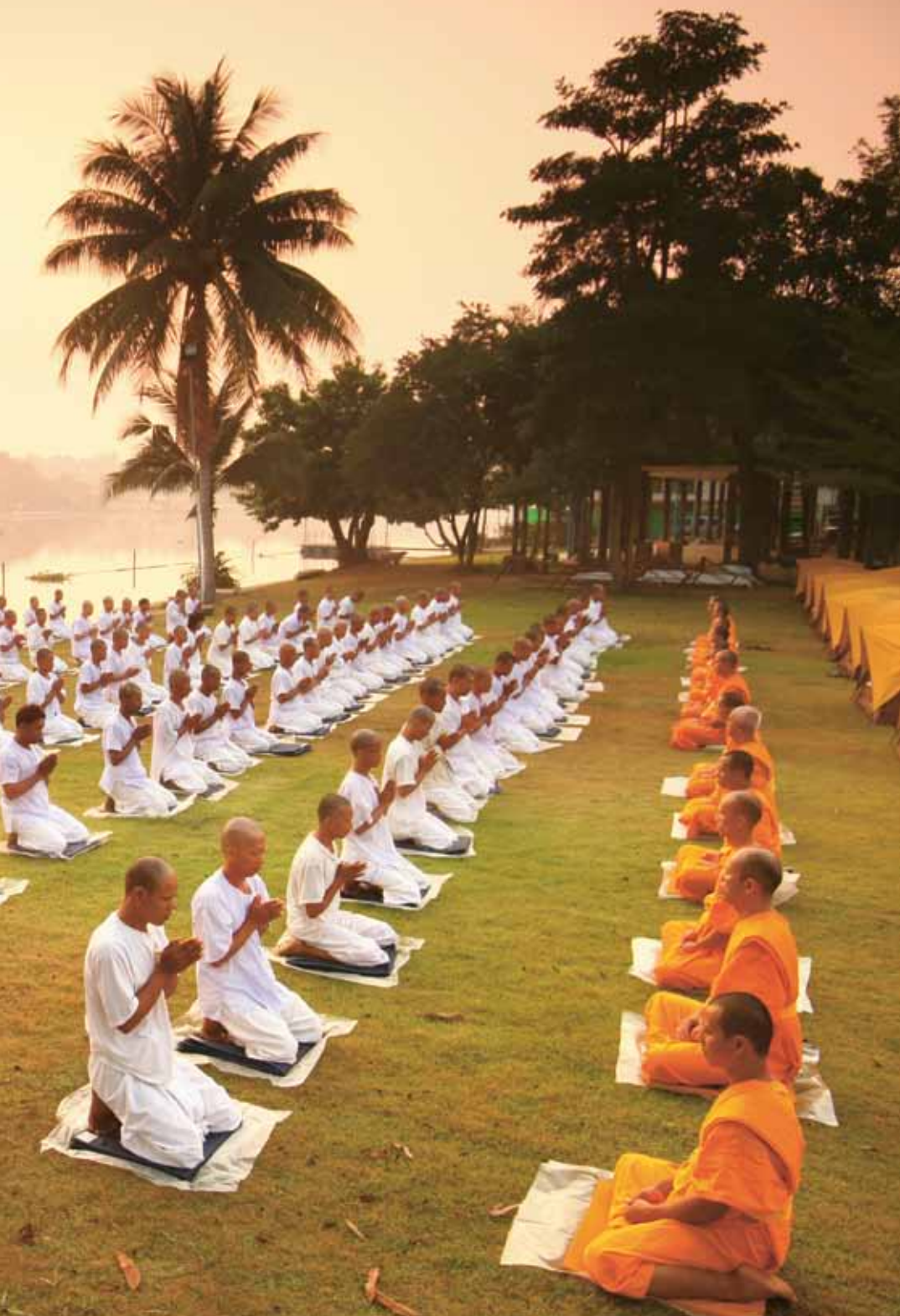
ธรรมทางาตนาซัง ใจซื่อๆ

(ยังมีสิ่งที่น่าศึกษาอีกเยอะแยะ ขอให้มีโอกาสในการ
การศึกษา คือ ปฏิบัติธรรมเข้าถึงพระธรรมกายในตัว แล้ว
เราจะได้ไปศึกษาเรื่อง Law of Karma กฎแห่งกรรม
ภพภูมิต่างๆ โลกนี้โลกหน้า นรกสวรรค์มีจริงไหม ปุพเพ
นิวาสานุสสติญาณ การระลึกชาติหลังมีจริงไหม หรือ
กล่าวเลื่อนลอยกันไปอย่างนั้น ขอให้เรามีอุปกรณ์ก่อน
คือ เข้าถึงพระในตัวนั้นแหละ แล้วจะเรียนอย่างสนุกสนาน
บุญบันเทิงเลยจ๊ะ)

กราบแทบเท้าขอบพระคุณหลวงพ่อบุญแห่งสูงศักดิ์

ธรรมทางาตนาซัง ใจซื่อๆ

ปลื้มกว่านี้
ไม่มีอีกแล้ว

ครอบครัวของ กักร ญพพณ์ เตชะวัฒนวรรณ
และคุณเมธว วัฒนากร คึกฤ ภรรยาผู้บุญ

๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

กราบบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงพ่อดุณฺณ
ไม่ใหญ่ด้วยความเคารพอย่างสูง กระผม นฤพนธ์
เตชะวัฒนวรรณ ดิษย์เก่าธรรมทายาท รุ่นบูชาธรรม
๖๑ ปี พระราชนาวาสวิสุทธิ ขอรายงานตัวครับ (ชื่อคุณ
นะ) หลวงพ่อครับ การมาวัดพระธรรมกายของผมอาจจะ
ไม่เหมือนคนอื่น เพราะหลายๆ คนมาเพราะศรัทธา หรือ
อาจจะมาเพื่อแสวงหา แต่สำหรับผมแล้ว ผมมาเพื่อพา
ภรรยาออกจากวัดครับ

ผมมีครอบครัวแล้ว มีภรรยาที่ดี มีลูกที่น่ารัก มีความ
มั่นคงในชีวิตในระดับที่น่าพอใจ วัยของผมที่ผ่าน
ร้อนผ่านหนาวมาพอสมควร ด้วยตัวเลขหน้าอายุใกล้
เลข ๔ แต่ใบหน้ายังละอ่อนอยู่ ทำให้ผมมีความรอบคอบ
ในการดำเนินชีวิต และพร้อมที่จะทำทุกอย่างให้ครอบครัว
มีความสุข ขณะเดียวกันก็พร้อมสำหรับการปกป้องคนที่
ผมรักจากสิ่งที่ไม่ถูกไม่ควร

(ถูกต้องจะ เราจะต้องปกป้องคนที่เรารัก ไม่ว่าบุตร
ภรรยา หรืออะไรก็ตามแต่ อย่างนี้ถูกต้อง ให้คะแนนเต็ม
ร้อยเลย)

เรื่องราวของครอบครัวผมน่าจะดำเนินไปอย่างปกติ
ถ้าไม่มีเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นกับลูกของผม จนเป็นเหตุให้
ภรรยาของผมเปลี่ยนไป และต่อมามีความเปลี่ยนแปลงก็

น้องจิรัชฌิณ น้องเจสซี่ น้องโรหิต ลูกๆ สุดที่รัก

เกิดขึ้นกับตัวผมเองอย่าง
ไม่น่าเชื่อ

น้องเจสซี่ ลูกสาว
วัย ๕ ขวบของผม เรียน
ในโรงเรียนอนุบาลชื่อดัง
แห่งหนึ่ง วันหนึ่งในเดือน
มิถุนายน ปีพุทธศักราช
๒๕๔๘ เจสซี่ได้รับของขวัญ
จากงานวันเกิดของเพื่อนรุ่นพี่

ร่วมโรงเรียน หลังจากกลับมาถึงบ้าน ลูกสาวของผมก็ได้
ทำสิ่งที่คนเป็นแม่ต้องตกใจ แปลกใจ ภรรยาถึงกับน้ำตา
คลอ เมื่อลูกสาวก้มลงกราบเท้าก่อนที่จะเข้านอน (นี่จะ
สุดยอดเลย)

พอสอบถามก็ได้ความจากพี่เลี้ยงว่า ลูกสาวมากกราบ
เท้าหลังจากเปิดดูซีดีที่ได้รับเป็นของขวัญ ซึ่งก็เป็นเรื่อง
พระคุณพ่อแม่ และในซีดีชุดนั้น สอนให้เด็กๆ กราบเท้าพ่อ
แม่ก่อนนอน (เท้าของมารดา คือ หนทางพาไปสู่สวรรค์ นี่
เป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ทีเดียว เริ่มต้นในชีวิตยังเยาว์วัยนี้ะจะ
สิ่งนี้จะถูกบันทึกไว้ในดวงใจของตัวเอง ของคุณพ่อคุณแม่
และผู้ที่ได้รับทราบเรื่องราวนี้ะจะ) ในที่สุดภรรยาก็ตาม
หาที่มาของซีดีชุดนั้นจนเจอ

หลังจากได้รับข้อมูลของทางวัดมากมาย ในที่สุดเธอ
ก็สนใจไปปฏิบัติธรรมที่เชียงใหม่ แล้วความเปลี่ยนแปลง

อย่างยิงก็เกิดกับครอบครัวของผม เมื่อเธอกลับมาจากการปฏิบัติธรรมที่สวนพนาวัฒน์ เธอเปลี่ยนไปจนผมแปลกใจ ตรงที่เธอกลับมาสดมภ์ นิ่งสมาธิ และจัดให้พนักงานบริษัทที่มีอยู่หลายร้อยคนนั่งสมาธิ เธอพาลูกและครอบครัวใส่ชุดขาวไปวัดพระธรรมกายในวันอาทิตย์ เธอติด DMC ที่บ้าน

สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ ทำให้ผมคิดว่า ภรรยาสุดที่รักของผม ต้องถูกล้างสมองแน่ๆ จากคนที่ไม่เคยสนใจเรื่องราวใดๆ เกี่ยวกับวัดเลย ด้วยความที่ไม่ค่อยไว้วางใจ ผมจึงพยายามหาเหตุต่างๆ นานา เพื่อไม่ให้เธอไปวัด แต่เมื่อคำห้ามปรามของผมไม่เป็นผล ผมเลยตัดสินใจติดตามเธอไปที่วัดพระธรรมกายด้วย (ด้วยความรักและห่วงใยจริงๆ นี่นะ)

แล้วก็ตั้งใจค้นคว้าสืบข้อมูลทั้งจากภายในและภายนอกวัด ผมเป็นหนุ่มมอสลาดที่ใช้เวลาเกือบ ๖ เดือนที่ผมรู้จักวัด เพื่อที่จะไปพิสูจน์และบอกกับภรรยาผมว่า “อย่ามาวัดนี้อีกเลย”

เกือบ ๖ เดือน เพื่อจะหาข้อสรุปตรงนี้ ผมเริ่มต้นการพิสูจน์ ด้วยการเริ่มจับผิดทุกอย่าง และทำตัวเป็นนักสำรวจ เหมือนสำรวจตามซั้วโลก เมื่อผมพบสิ่งที่ผมสงสัย ผมจะจดบันทึกไว้และก็แสวงหาคำตอบ

ผมเริ่มศึกษาทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับวัด (ถูกต้องจะ อย่างนี้ วิสัยทัศน์ดี ไม่ใช่เชื่อกันทีเลย เพราะฉะนั้น ได้ข้อมูล

อะไรมา เราอย่าเพิ่งเชื่อหรือว่าไม่เชื่อ แต่ทำเฉยๆ แล้วก็
แสวงหาคำตอบจะ)

ผมศึกษาตั้งแต่ประวัติการสร้างวัดว่า หลวงปู่วัด
ปากน้ำเป็นใคร คุณยายอาจารย์ฯ เป็นใคร แล้วหลวงพ่อ
เป็นใคร (ก็เป็นหลวงพ่อครูไม่ใหญ่นะ) มาบวชได้อย่างไร (ก็
เดินมา อารมณ์ช่วงก่อนบวชมันเปื้อน มันเกิดนิพพิทา แต่ไม่มี
ใครทำให้เปื้อนนะ ไม่เกี่ยวกับคน สัตว์ สิ่งของ มันเกี่ยวกับ
ภายใน ไม่ใช่ช้อยากให้มันเปื้อนนะ แต่มันเป็นเอง มองโลก
ว่างๆ แต่ทำไมคนไม่ค่อยเชื่อเลย เปื้อน ไม่เปื้อนจะบวชได้ไง)

แม้ขณะที่ผมดู DMC ผมก็ฟังนะ แต่ผมฟังด้วย
การจับผิดคำพูดของหลวงพ่อ ผมจดคำสอนของหลวงพ่อ
เพื่อที่จะยืนยันสมมติฐานเพื่อการจับผิด ผมเปรียบเทียบ
คำสอนของหลวงพ่อกับพระไตรปิฎก ผมเอาบันทึกของผม
มาแล้วก็มีพระไตรปิฎกมาเปิดเทียบเคียง คำพูดหลายๆ
ประโยคของหลวงพ่อก็ทำให้ผมต้องหยุดคิด เช่น “ว่าอย่างไร
ว่าตามกัน” หรือ “สร้างบารมีเอาชีวิตเป็นเดิมพัน” ทำให้
นักสำรวจอย่างผมคิดแย้งเสมอว่า เอาอีกแล้ว หลวงพ่อกำลังพูดโน้มน้าวใจอีกแล้ว

และผมไม่ได้ค้นหาคำตอบแค่เพียงนั่งจับผิด
หน้าจอ DMC เท่านั้น ผมลงทุนเข้ามาหาข้อมูลด้านลึก
ด้วยการไปปฏิบัติธรรมที่สวนพนาวัฒน์ (ถูกหลักวิชา
เลยลูก อย่างนี้ถูกต้อง ดีมากลูก ตามคำชวนของดาร์ลิ่ง

ลวี่ฟอว์เอฟเวอร์) ตามคำชวนของภรรยา (สุดที่รักที่สุดในโลก รักที่สุดในโลกเลย)

แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกลับตาลปัตร ระหว่างที่ผมปฏิบัติธรรมอยู่นั้น พระอาจารย์ที่สอนการนั่งสมาธิได้ชวนให้ผม...บวช ผมกราบเรียนท่านว่า พระอาจารย์ครับ ผมเคยบวชแล้ว และผมก็ไม่มีเวลาว่างมากพอ เพราะหน้าที่การงานความรับผิดชอบมันรัดตัว ผมคิดว่า ผมปฏิเสธไปแล้ว ทุกอย่างมันน่าจะจบเพียงแค่นั้น (คุณมีบุญเก่าอะไรจะเวลานุบวชได้ช่องส่งผล)

แต่หลังจากวันนั้น ผมฝันถึงคุณแม่ที่จากไปแล้ว (เห็นใหม่ ได้คุณแม่มาเป็นกัลยาณมิตรให้ในฝัน) ท่านส่งยิ้มให้ผม แล้วบอกว่า บวชให้แม่นะลูก

พอผมตื่นขึ้นมาในเวลาตี ๒ ผมคิดถึงท่าน และความคิดหนึ่งก็เกิดขึ้น ผมคิดว่า ผมน่าจะบวชอีกครั้งหนึ่ง (ได้บวชเพราะแม่) เพื่อเอาบุญบวชครั้งนี้อุทิศให้กับคุณแม่ พอผมคิดได้เท่านั้น เหตุผลที่จะบวชก็พรุ้งฟูออกมาเลยว่า ถ้าผมจัดสรรภาระงานลงตัว นอกจากผมจะได้ทดสอบระบบในที่ทำงานและครอบครัวว่า สามารถอยู่ได้เมื่อผมไม่อยู่แล้ว ผมก็จะได้มีโอกาสพักจริงๆ แบบที่เรียกว่าพักทั้งกายทั้งใจ

ยิ่งไปกว่านั้น ผมคงจะได้คำตอบที่สงสัยมานานเสียที่ว่า วัดพระธรรมกาย พระที่วัดพระธรรมกาย มีเป้าหมาย

ภาพเสด็จรับบรมธรรมทางจาก รุ่งนุชาธรรม ๖๖ ปี
พระราชภาวนาวิสุทธิ ของ กสิกร หนองบัว (พระธรรมพรหม)

อะไร และอยู่กันอย่างไร
(นี่แหละจะ วิสัยของ
บัณฑิตนักปราชญ์ ต้อง
อย่างนี้ สงสัยแล้วต้อง
ศึกษาเรียนรู้)

ในการอบรมธรรม
ทายาท รุ่งนุชาธรรม ๖๑
ปี พระราชภาวนาวิสุทธิ

ผมก็ทำตัวประดุจเป็นฟองน้ำที่พร้อมจะเรียนรู้ทุกอย่าง
โดยมีพระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง และพระธรรมทายาทที่บวช
ในรุ่นเดียวกันเป็นคนแนะนำ

ผมพบว่า พระแต่ละรูปมาบวชด้วยความตั้งใจ ซึ่งผิด
จากที่ผมคาดไว้เลยครับ เพราะในตอนแรกผมนึกว่า บวช
เป็นพระวัดนี้แล้วจะสบายแบบเช้าเอน เพลนอน บ่ายพัก
ผ่อน คำจำวัด แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่เลย ผมต้องทำทุกอย่าง
ด้วยตัวผมเอง

เมื่อถึงวันบวช ผมได้เห็นแววตาของความปลื้มปิติ
ของคนที่มาร่วมงานในวันนั้น ดวงตาทุกคู่จับจ้องมองมาที่
นาครธรรมทายาท เมื่อผมได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ น้ำตา
เย็นได้ไหลออกมา ผมพบว่า ธรรมะเป็นสิ่งที่ทำให้เราได้
เข้าใจสัจธรรมของชีวิต ผมรู้สึกได้ถึงความปลื้มของผู้คน
ที่มาร่วมงานในวันนั้น สำหรับตัวผมเองต้องนิยามความ
รู้สึกในช่วงเวลานั้นว่า “ปลื้มกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว”

การบวชทำให้ผมรู้ว่า ความสุขจากการหยุดนิ่งในชีวิตของสมณะ เป็นความสุขที่ยิ่งกว่า และจะมีความสุขอย่างยิ่งเมื่อใจของเราหยุด ใจของเรานิ่ง และเมื่อใจของเราละเอียดขึ้นแล้ว ทำให้เรามองสิ่งที่เป็นปัญหาได้อย่างรอบคอบ และถูกต้องตรงไปตามความเป็นจริงด้วย

นิยามของความคำว่า “ปลื้มกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว” ก็คือความสุขที่ผมได้เข้าร่วมผ้ากาสาวพัสตร์ ผมได้เห็นการเปลี่ยนแปลงชีวิตของคนที่ผมรัก ทั้งลูกและภรรยาสุดที่รัก รวมไปถึงชีวิตของพนักงาน และลูกหลานของพนักงานในบริษัท ที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นจากการได้ศึกษาธรรมะ ด้วยการจัดให้มีการปฏิบัติธรรมที่บริษัททุกเดือนนี้แหละครับ นิยามของคำว่า “ปลื้มกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว”

(เหมือนกับท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีเลณะ ที่ชวนบริษัทบิรवार ทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา วันพระก็ถือศีล ๘ นี่มีการปฏิบัติธรรมด้วย อย่างนี้มีแต่เจริญยิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ) ขอเชิญนักคิด นักพิสูจน์ทุกคนที่เป็นชายแท้ๆ มาพิสูจน์ได้กับคำว่า “ปลื้มกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว” แต่อย่าเพิ่งเชื่อผมนะครับ ถ้าคุณยังไม่ได้มาพิสูจน์ด้วยตัวคุณเอง (ไอ้ สูดยออดจริงๆ เลย)

กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อดำรงความเคารพอย่างสูง

กัลล ญพพธฺ์ เจริญวันธรรมา

ผมมาบวชได้เพราะ เกมออนไลน์

ธรรมทางานวิสพณ นวจิต ในโครงการอุปสมบทหมู่
๑๐๐,๐๐๐ รูป ทุกหมู่บ้านทั่วไทย

๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อดุณฺครุไม่ใหญ่ ด้วยความเคารพอย่างสูง ผม ณัฐพล หาชิต อายุ ๒๔ ปี ก่อนมาอบรมธรรมทายาท ผมเรียนปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยมหิดลครับ ผมศึกษาสายวิทยาศาสตร์มาตลอด ผมไม่เคยไปปฏิบัติธรรมหรือเข้าวัดทำบุญที่ไหนเลย ผมมีความคิดว่า การทำบุญก็แค่หยอดตุ๊กก็พอแล้ว ก็คงได้บุญแล้ว (ได้จะ แต่ได้นิดหน่อย) คนเราทำความดีเองก็ได้ไม่ต้องเข้าวัดหรอก (ก็จำเป็นจะ เพราะมีหลายสิ่งที่เรายังไม่รู้เลย)

แต่ครั้งนี้ที่ผมตัดสินใจเข้าโครงการบวช ๑๐๐,๐๐๐ รูป เพราะว่าผมชอบเล่นเกมออนไลน์ ผมเล่นมานานแล้วครับ ตั้งแต่เรียนอยู่ ม.ปลาย สนุกมากเลยครับ จนผมเลิกไม่ได้ ในเกมที่ผมเล่นมีคนหลายอายุ ทั้งคนที่ทำงานแล้วหรือกระทั่งนักศึกษาอย่างผมก็มาเล่นกัน

วันหนึ่งผมได้รู้จักกับผู้เล่นคนหนึ่ง เขาใช้ชื่อว่า “นกกะปูด” เขาบอกผมผ่านออนไลน์ว่า ตอนนี้ที่วัดพระธรรมกาย มีโครงการบวชพระ ๗,๐๐๐ ตำบล มาบวชใหม่ เพราะว่าเขาไม่มีลูก (นกกะปูดไม่มีลูก เขาอยากหาคนบวชให้) ด้วยความสงสารบ้านนกกะปูด ผมก็เลยตัดสินใจว่า โอเคครับ บ้านนกกะปูด เดี่ยวผมจะบวชให้ก็แล้วกัน (เออ นี่ผู้มีบุญ ที่เคยเกื้อกูลกันมา เห็นไหมจ๊ะ)

แต่แล้วผมก็ติดเรื่องเรียน มาบวชไม่ได้ในคราวนั้น แต่บ้านกกะปุดก็ยังไม่วางความพยายาม ในการทำหน้าที่ผู้ให้แสงสว่าง ป้ามาชวนผมอีกครั้งในโครงการบวช ๑๐๐,๐๐๐ รูป ในครั้งนี้ บ้านกกะปุดได้นัดเจอผมเป็นครั้งแรก ผมก็รู้สึกทึ่งมากๆ เลย ที่ทั้งเพราะไม่นึกว่า จะมีคนอย่างนี้ในโลก (อ้อ เชื้อเถอะ เพราะคนประหลาดๆ อยู่แถวๆ นี่ทั้งนั้น คนประหลาดมาจากแดนประหลาด เพื่อมาชวนคนปกติบวช)

เพราะป้าเป็นคนอัมมะอัมโมมากๆ เลิฟวัดพระธรรมกายและพระพุทธศาสนามากๆ บ้านกกะปุด เธอมีชื่อจริงว่า เบญจวรรณ โปษยานนท์ครับ อายุ ๔๐ ปี ผมเรียกเธอสั้นๆ ว่า ป้านกครับ (ป้าเบิร์ด) วันนั้นผมตัดสินใจเขียนใบสมัครต่อหน้าป้าเลย เธอดีใจมากที่ผมตัดสินใจบวช และผมมาทราบภายหลังว่า ผมเป็น The Number One เป็นคนแรกที่ป้าชวนบวชได้สำเร็จ

พอคุณพ่อคุณแม่ของผมท่านทราบว่า ผมจะบวช ท่านก็ตกใจ ใจที่ตกใจไม่ใช่ตกใจว่า ผมจะบวชนะครับ ที่ตกใจคือ บวชฟรี ไม่มีค่าใช้จ่าย มีที่ไหน (มีที่ตรงนี่แหละ) ให้ท่านจัดงานบวชให้เอาไหมละ (บอกกับลูกชายนะ) ผมก็บอกท่านว่า ผมจะบวชแบบอุปสมบทหมู่นี้แหละ บวชเดี่ยวสู้บวชหมู่ไม่ได้ บวชคนเดียวมันเหงา เดี่ยวไม่มีใครสอนผม และการบวชครั้งแรกในชีวิต ผมอยากบวชเพื่อเป็นพระแท้ครับ (สาธุ โอ้ แค่นี้ตัดสินใจบวชแล้วคิดอย่างนี้ บุญเกิด

ขึ้นกับตัวเราและบิดามารดา
รวมทั้งบ้านกกะปุดด้วย)

แล้วผมก็ได้มาวัด
พระธรรมกายเป็นครั้งแรก
โดยมีบ้านกพาผม (มา
แบบนก) ซีมอเตอร์ไซด์
ร้อนมาเลย ร้อนทั่ววัด
ผมรู้สึกตื่นเต้นมากๆ กับสถานที่
ที่เป็นศูนย์รวมและเป็นศูนย์กลางของชาวพุทธ อีก
ทั้งมีคนที่ยากบวชเหมือนผมนับหมื่นนับแสนคน มันช่าง
มหัศจรรย์จริงๆ ครับ

ผมเลือกมาอบรมที่ศูนย์การศึกษาเขาแก้วเสด็จ
ผมชอบที่นี่มาก มันสงบวิเวกแล้วก็อากาศดี การอบรม
ก็เข้มข้น ผมได้รับความรู้มากมายที่ผมไม่เคยรู้มาก่อน
ตอนคำผมก็ได้ฟังหลวงพ่อดุณครุไม่ใหญ่เทศน์สอนผ่าน
DMC ทุกคืน ผมได้เรียนรู้ชีวิตธรรมทายาทที่ตั้งใจฝึกตัว
เพื่อให้ได้บวชเป็นพระแท้ ได้อยู่อย่างสมณะ สันโดษ ไม่
ต้องมีอะไรมาก แค่อะไร ๒ ชุด และของใช้ที่จำเป็น แค่นี้
ชีวิตก็อยู่ได้แล้วครับ

(คือ ถ้าเรารู้คำตอบว่า เกิดมาทำไม สิ่งที่เราต้องการ
มีไม่มากเลย แค่ว่าจะมี ๕, ๖, ๗, ๘ Infinity
ไม่มีนะจ๊ะ) แค่นี้ชีวิตก็อยู่ได้แล้วครับ (อยู่ได้ดีด้วย เป็น
ชีวิตที่เรียบง่ายแต่สูงส่งจ๊ะ)

ถอดกิจจานุกิจพระธรรมกาย ปะชาณพ
หรือ บ้านกกะปุด

ในแต่ละวันผมจะได้นั่งสมาธิวันละหลายรอบ พระอาจารย์จะสอนให้ธรรมทายาททุกคนมีกติการ่วมกัน ก่อนนั่งสมาธิว่า ไหว่ว่าตามกัน ให้เชื่อว่าคนอย่างเราก็คทำได้ (ถูกต้องจัง) และไม่เอ๊ะ ไม่อ๊ะ ไม่สงสัย เพราะธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดีจริง และเข้าถึงได้จริง จะเอาอะไรเป็นนิมิตก็ได้

วันแรกๆ ก็มีเรื่องฟุ้งซ่านบ้างครับ ผมจึงเริ่มหาวิธีเปลี่ยนเรื่องฟุ้งใหม่ ด้วยการนึกถึงสิ่งที่ผมชอบและนึกได้นั้นก็คือ ดอกทานตะวันสีเหลืองใหญ่ๆ พอนึกได้สักพักหนึ่ง จากดอกทานตะวันก็นึกให้กลายเป็นดวงแก้วใสๆ ก็นึกได้ไม่ยากเลยครับ แต่พอพระอาจารย์บอกว่า ให้เลื่อนดวงแก้วที่นึกได้ไปที่ศูนย์กลางกาย ให้อยู่กลางท้อง ผมก็ทำอยู่ ๒ วันครับ กว่า จะเอามาไว้ภายในท้องได้ จนเริ่มคุ้นที่จะมีอะไรมาอยู่ในกลางท้อง

พอผมเริ่มทำได้แล้ว ผมก็เริ่มฝึกเอาใจไปแตะที่กลางดวงแก้ว (แตะเบาๆ ใช้ระบบสัมผัสนะจ๊ะ) ด้วยการเอาความรู้สึกไปแตะที่ดวงแก้ว (แตะนะจ๊ะ ไม่ใช่กด กดไม่เอานะจ๊ะ) พอทำได้สักพักผมก็รู้สึกตัวเหมือนถูกดูด ผมตกใจมาก แต่พอตกใจปุ๊บก็จะหลุดออกมาเลยครับ (คือมันจะมีการซักเยือกกัน ช่างในก็จะดึงดูดเราเข้าไป ช่างนอกก็จะเหินยว้างออกมา กลัวเพราะไม่รู้ว่าจะอะไรมันจะเกิดขึ้น

อยู่ว่างๆ ธรณีสถูปอย่างนี้ อาคารคล้ายๆ อย่างนั้น เหมือน
ถูกดูดเข้าไป มันก็ชักเย่กันอยู่อย่างนั้น)

ผมตกใจ (ตกใจสาหัสเลย ใครๆ เป็นอย่างนี้ เขาก็ตกใจ
แต่ทีเดียว พอตอนหลังชอบ) พอตกใจปั๊บก็จะหลุดออกมา
เลยครับ แล้วผมก็ต้องมานั่งเริ่มต้นใหม่ ผมเริ่มต้นอย่าง
นี้อยู่หลายครั้ง แต่แล้วในที่สุดผมก็หาจุดศูนย์ตรงกลาง
แสงเจอ ผมก็ปล่อยใจวางลงไปเบาๆ พอทำได้ปั๊บ มันก็ดูด
ลงไปเลยครับ ตอนนั้นผมยอมให้ดูด รู้สึกเหมือนตัววูบๆ
วาบๆ มาก เหมือนตัวของผมมันคดๆ งอๆ และมันย่อได้
แต่เพื่อนๆ ก็บอกว่า ผมยังนั่งตัวตรงอยู่ แต่ความรู้สึกของ
ผมมันคดๆ งอๆ (สิ่งที่ควรทำนะจะ คือดูไปด้วยใจสบาย)

ซึ่งภารกิจของผมที่พระอาจารย์บอกไว้คือ ถ้าเข้าไป
ถึงดวงหรือองค์พระได้แล้ว ต้องหาศูนย์กลางดวงหรือ
องค์พระให้ได้ แล้วก็ทำใจนิ่งๆ ในกลางนั้น แล้วมันจะเข้า
ไปเรื่อยๆ พอผมปล่อยใจไปเรื่อยๆ ก็จะไปถึงจุดหนึ่งที่นิ่ง
มากๆ (นี่เมื่อทำตามพระอาจารย์แนะนำแล้วนะจะ)

พอนั่งคราวนี้ก็จะเห็นดวงแก้วสีขาวสว่างๆ ดวงใหญ่
มากๆ ซึ่งพอถึงดวงแก้วดวงนี้ ก็จะรู้สึกเบาอีกครั้งหนึ่ง พอ
ถึงดวงที่สองก็รู้สึกเบาเพิ่มอีกนิด พอถึงดวงถัดไปก็เบาขึ้น
ไปเรื่อยๆ จนถึงดวงที่ ๖ (สาธุ) ก็มีคนอยู่กลางดวงแก้วนั้น

ตอนแรกๆ ก็เห็นไม่ชัดนะคิดว่าใคร แต่พอนั่งไปๆ ภาพก็ชัดขึ้น (ใช่จ๊ะ บางคนก็จะปีบ ชัดเลย แต่บางคนก็ค่อยๆ ชัดขึ้น ใสขึ้น สว่างขึ้นเรื่อยๆ) ภาพคนก็ชัดขึ้น จากเล็กๆ ก็ใหญ่ขึ้นจนใหญ่มาก ผมเห็นเป็นกายใหญ่ มีลักษณะเหมือนคนนั่งขัดสมาธิ แล้วผมก็ตะใจไปที่กลางกายของคนี่เห็น พอลงไปอีกก็มีดวงแก้วเกิดขึ้นอีกหลายดวงเลยครับ แล้วในกลางดวงแก้วดวงใหม่สุดท้ายที่ผมเห็นก็จะกลายเป็นคนที่หน้าตาดีมาก ๆ ผิวขาวสะอาด สว่างเป็นสีนวลๆ เหมือนเทวดาเลยครับ (ไม่รู้อะไรเลยก็ดีเหมือนกันนี่นะ) แต่หน้าตาเหมือนผมเลยครับ

เมื่อตะใจที่กลางต่อไป สิ่งที่ผมเห็นคราวนี้มันวูบๆ วาบๆ อีกแล้วครับ ผ่านดวงเข้าไปอีกแล้วครับ ผมก็เห็นเป็นองค์พระองค์ใหญ่มาก ที่หาขนาดไม่เจอ สีขาวๆ แต่ไม่ขาวมาก แต่มีความสว่างเพิ่มขึ้น พอลงไปเรื่อยๆ อีก ผมก็เห็นเป็นองค์พระที่ใหญ่มากๆ ขึ้นไปอีก แล้วผมก็เห็นตัวผมใส่ชุดขาวนั่งอยู่เล็กๆ เป็นภาพที่ชัดมากๆ แล้วองค์พระที่เห็นก็เล็กลงจนขนาดเท่ากับตัวผม จนตัวผมไปนั่งอยู่ตรงกลางองค์พระ (ดีมากเลยลูก) แล้วองค์พระก็หายไป กลายเป็นดวงแก้วใสขึ้นมา (คือ ใจมันจะละเอียดลงไปเรื่อยๆ นี่คือการประสพการณ์ภายในที่เขายังไม่รู้เรื่องอะไรเลย เห็นไหมจ๊ะ)

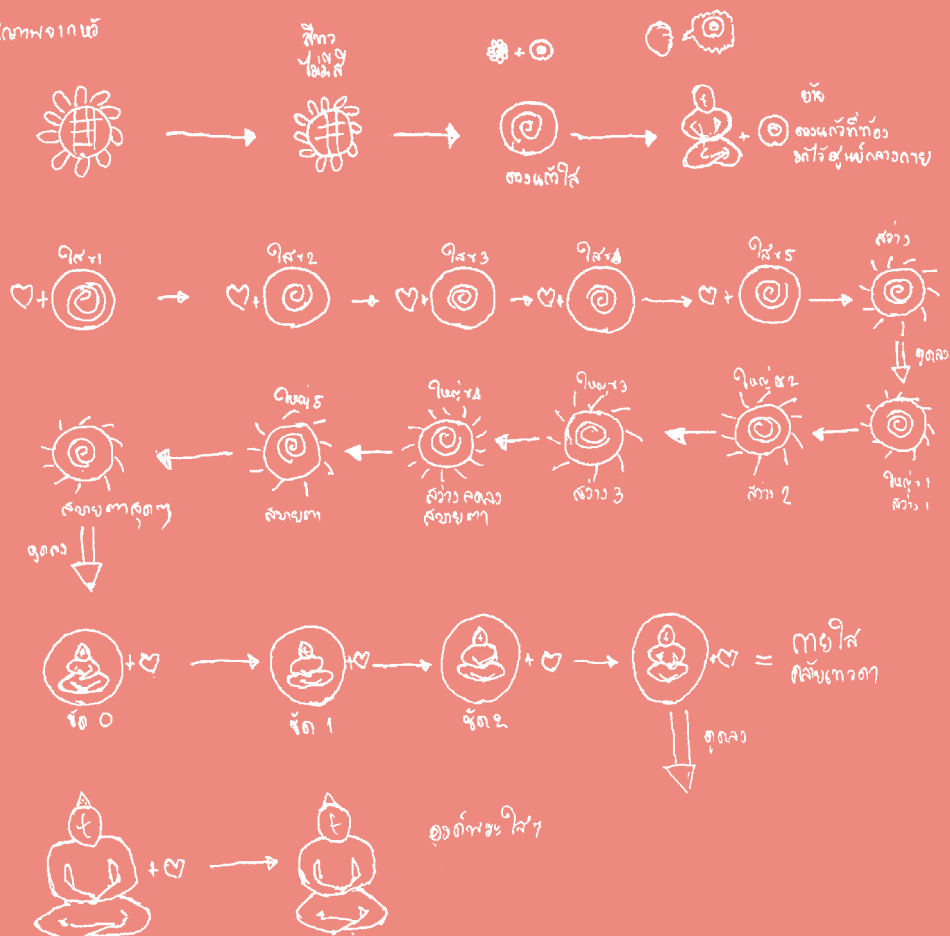
องค์พระมา ดวงแก้วใสหายไป เป็นอย่างนี้ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งปัจจุบันกลายเป็นองค์พระแก้วใสติดอยู่กลางกาย ผม จะเห็นแบบนี้ตลอดเลยครับ

ตอนนี้ผมเข้าใจแล้วครับว่า คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สามารถเรียนรู้ได้ด้วยการทำใจให้หยุดนิ่ง เพราะแม้ว่าผมจะเรียนวิทยาศาสตร์มา แต่กว่าที่ผมจะรู้ใจและเห็นใจตัวเองได้มีวิธีเดียวครับ คือการนั่งหลับตา และผมก็รู้แล้วว่า ใจของผมอยู่ที่ไหน มันไม่ใช่อยู่ที่หัวใจ และวิธีการเดียวที่จะเข้าถึงได้ต้องเบาๆ สบายๆ อย่าผลัก อย่าดัน สิ่งที่ผมได้รับ คือ ความสุขที่ทำให้ผมยิ้มได้ทั้งวัน ใจพองโต ขยายใหญ่ ผมอยากให้ทุกคนในโลกมีความสุขอย่างที่ผมได้รับ ภาพจากภายในที่ผมเห็นสวยมากจริง ๆ ครับ

ภาพองค์พระภายนอกที่มนุษย์แต่งแต้มหรือสร้างสรรค์ขึ้น เป็นเหมือนวัตถุแข็งๆ ที่ไม่มีชีวิตเลย และสิ่งที่ปั้นขึ้นมายังมีผิดเพี้ยนด้วย แต่ความจริงที่ผมได้เห็นด้วยใจของผมเอง ช่างงดงามและไม่มีอะไรมาเทียบได้

ตอนนี้ผมกลายเป็นคนอารมณ์ดีไปทั้งวันเลย ไม่เครียด และก็มีอารมณ์ทนทำอะไรได้มากขึ้น เพราะผมรู้แล้วครับว่า ทุกสิ่งที่หลวฟ่อ พระอาจารย์ และพระพี่เลี้ยงให้ทำ ล้วนแต่มีผลต่อการฝึกใจของผมมาก (ถูกต้องจะ)

นิยามพจน์

Top view

ภาพวาดประสบการณ์ภายใน ของธรรมทายาทกนวิสัย นานิต

ผมอยากบอกชายแท้ๆ
ทุกคนว่า แม้คุณจะบวชมา
แล้วก็ครั้งก็ตาม แต่ถ้าได้
บวชในโครงการนี้ ชีวิตคุณ
จะมีค่ามากกว่าที่เป็นอยู่
ทุกวันนี้ครับ (อ้อ สูดยอด
เลย) ผมอยากขอบคุณป้า
นกกะปู้ด หรือคุณเบญจวรรณ
โปษยานนท์ (เห็นไหมจ๊ะนี่ จะนึกถึงกัลยาณมิตร) ที่
ชวนผมมาบวช เพราะเกมออนไลน์ที่คุณป้าเล่น

ผมขอกราบแทบเท้าขอบพระคุณหลวงพ่อกุณครุไม่
ใหญ่ นะครับ ที่ให้ชีวิตใหม่กับผม และผมจะตั้งใจนั่งสมาธิ
เพราะผมอยากเป็นพระแท้ให้ได้ในคราวนี้ครับ

กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อดังความเคารพอย่างสูง

พระธรรมทาจาทนวิมล ฐิติชัง

พระธรรมทาจาทนวิมล ฐิติชัง

บางสิ่งที่แสวงหา

ธรรมทางาวันหังง เทือกแถว
สมาธิที่ไผ่ผมสงบและมีความสูงมากดรับ

๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

กระผมธรรมทายาทวันชัย เทือกเถาว์ จากวัดบรือ
สราราม อำเภอบรือ จังหวัดมหาสารคาม ขอรายงาน
ผลการปฏิบัติธรรมครับ

ผมเป็นคนมหาสารคาม มีอาชีพรับจ้างทำงานตาม
โรงงานที่กรุงเทพ ผมเป็นคนที่ชอบช่วยเหลือสังคม (แหม
ดีมากเลย) มักจะไปเป็นอาสาสมัครช่วยงานในชุมชน
แถวบ้านเสมอๆ และผมก็มีนิสัยชอบการปฏิบัติธรรม

ผมมักจะไปนั่งสมาธิตามวัดต่างๆ อยู่เป็นประจำ
เลย (อย่างนี้มาอยู่วัดเถอะ) และถ้าถึงช่วงเข้าพรรษาผมก็
จะถืออุโบสถศีลตลอดพรรษาเลยครับ ผมทำอย่างนี้มา ๓
ปีแล้วนะครับ (นี่ไม่ใช่เรื่องธรรมดาแล้ว ผู้มีบุญที่ซ่อนเร้น
มีอยู่ เราจะนึกไม่ถึงเลย นี่ไงจะ)

วันหนึ่ง ผมฟังวิทยุอยู่ที่บ้าน ก็ได้ยินเสียงประกาศมา
ทางวิทยุถึงโครงการบวชพระ ๑๐๐,๐๐๐ รูป ผมดีใจมาก
เพราะผมอยากบวชมานานแล้ว ผมอยากถือศีล ๒๒๓
ข้อ (ดีมากเลย) อยากศึกษาธรรมะ ผมจึงไปยื่นใบสมัครที่
วัดบรือสรารามเป็นคนแรกเลยครับ ผมชอบนั่งสมาธิ และ
การเข้าโครงการในครั้งนี้ก็ทำให้ผมได้นั่งสมาธิอย่างจริงจัง

พอผมหลับตา ผมก็จะกำหนดสติ นึกถึงดวงกลมๆ
ไว้ที่กลางกระหม่อม แล้วทำความรู้สึกให้ค่อยๆ เคลื่อนลง
มาอย่างช้าๆ เหมือนขนนกที่ตกลงมาจากอากาศ แบบเบาๆ

นุ่มๆ จนมาหยุดอยู่ที่กลางห้อง (เพราะว่าฝึกเป็นประจำอยู่แล้วนะ) และพื้นฐานใจมีความพร้อมที่จะเข้าถึง)

ผมจะนึกถึงดวงกลมๆ นั้นไปเรื่อยๆ ตอนวันแรกๆ ที่ผมนั่งสมาธิ ผมไม่เห็นอะไรเลยครับ (มันเป็นความมืดที่เป็นมิตรจะ มืดสากล ก็ดูจนกว่าไม่มีตนะ) แต่ผมจะทำตามที่พระอาจารย์สอน คือ ให้อูไปอย่างสบายๆ

ผมก็ดูความมืดไปเรื่อยๆ ไม่ได้คิดอะไร ทำความรู้สึกเฉยๆ และตอนนั้น ไม่ว่าผมจะทำอะไร ผมจะพยายามนึกถึงศูนย์กลางกายให้ได้ตลอดเวลา พอได้นั่งสมาธิมากขึ้น ความมืดก็เริ่มจางไป ใจของผมก็นิ่งขึ้น ตอนนั้นพอหลับตาปุ๊บไม่ถึง ๕ นาที ใจผมก็จะนิ่งไปเลย นิ่งไปสักพักหนึ่ง ผมก็เห็นแสงสว่างสีเหลืองอ่อนๆ อยู่ที่กลางห้อง (สาธุ

เห็นไหมจะว่า มันแพะเราแล้ว นี่ไง จริงๆ แล้ว มีความสว่างอยู่ในตัว) ผมก็ดูไปเฉยๆ ใจมันก็ยังนิ่งขึ้นกว่าเดิม และเห็นเป็นดวงกลมๆ ขนาดเท่ากับเหรียญบาทสีขาวสว่างมาก (ถูกต้องมากจะรักษาเอาไว้ละลูกนะ) ผมก็มองไปเฉยๆ

ตอนแรกก็จะเห็นเป็นช่วงๆ แต่พอใจนิ่งดี

ก็จะเห็นตลอดเลยครับ (แปลว่า ความนิ่งนี้มีความสำคัญมาก เห็นไหมจ๊ะ) แต่บางวันดวงกลมๆ ที่ผมเห็นก็จะมีขนาดเท่าเหรียญ ๕ บาทบ้าง เท่าฟองไข่ไก่บ้าง (ดีมาก จ๊ะ) ผมพยายามทำสมาธิโดยนึกถึงดวงใสๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตลอดเวลา (ดีมากจ๊ะ ถูกต้องจ๊ะ)

จนตอนนี้ ไม่ว่าจะหลับตาหรือลืมตา ผมก็เห็นตลอดเลยครับ (ดีมาก ถูกต้องมากเลยลูก เดี่ยวจะเห็นพระในตัว) แต่ถ้าลืมตา ดวงกลมๆ นั้นจะไม่ค่อยสว่าง จะเห็นเป็นสีเหลืองนวลๆ (ลืมตาหลับตาก็ก็นั่นแหละ นี่เป็นเรื่องที่สำคัญนะจ๊ะ ผึกไปเรื่อยๆ ลูก ผึกไปเรื่อยๆ) แต่ถ้านั่งหลับตาก็ก็นั่นแหละสีขาวสว่างกว่า พอเลิกนั่งสมาธิทุกครั้ง ผมจะมีความรู้สึกปีติใจ และเย็นสบายมากๆ เลยครับ

การนั่งสมาธิทำให้ผมสอนตัวเองได้ ทำให้ผมเห็นความไม่เที่ยงแท้ของเกสา โลมา นขา ทันตา ตใจ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ว่าสุดท้ายแล้วทุกอย่างก็จะเสื่อมสลายไปไม่เหลืออะไรเลย (กายมนุษย์เป็นเหมือนหุ่นให้บุญและบาป เชิด พอกายมนุษย์ละเอียดออกไป ก็ทิ้งเป็นสมบัติของหมู่สัตว์ทั้งหลาย ไม่มีอะไรเลย) มีแต่บุญกับบาปเท่านั้นที่จะเอาติดตัวเราไปได้ (ถูกต้องมากเลยนี่ สอนตัวเองได้แล้ว) ผมคิดได้อย่างนี้ใจก็สบาย ไม่มีความกังวลเลยครับ (โ้ สูดยอเลย ลูกธรรมทายาทวันชัย เทือกแถว รักษาเอาไว้นะลูกนะ จะได้บวช ๒ ชั้น) สมาธิทำให้ผมสงบ และมีความสุขมากครับ (สาธุ แล้วจะไปอยู่รับจ้างตามโรงงาน

ทำไม บวชเป็นพระให้มนุษย์เทวดากราบไหว้ดีกว่านะ มาศึกษาธรรมะภายใน มีสิ่งที่เราจะต้องศึกษาอีกเยอะเลย ภพภูมิต่างๆ มีจริงไหม กฎแห่งกรรมมีจริงไหม บุญบาปมีจริงไหม เหมือนอย่างคุณยายอาจารย์ของเรา ศึกษาเรียนรู้จนกระทั่งไปช่วยพ่อในอบายได้

ครูไม่ใหญ่ตอนก่อนบวชก็แสวงหาคำตอบ นรก-สวรรค์มีจริงไหม กฎแห่งกรรมมีจริงไหม ก็ไปตามสถานที่ต่างๆ หลายแห่ง ตรงไหนใครว่าดี และสามารถตอบคำถามได้ ครูไม่ใหญ่ก็จะไปนะ แต่คำตอบที่ได้มันไม่จุใจ มักจะได้ยินว่า มันน่าจะมีมั้ง เพราะพระไตรปิฎกว่าอย่างนั้น อย่างนี้ บ้างบอกสวรรค์อยู่ในอกนรกอยู่ในใจ บ้างก็ว่าเอาสวรรค์มาล้อ เอานรกมาชู้ก็จะวนๆ อยู่แถวนี้

คำตอบที่ได้มันยังไม่ทำให้เราสามารถปฏิบัติได้ถูก คือ ตอบแล้วมันไม่ชัวร์ กระทั่งวันหนึ่งบุญบันดาลให้มาเจอคุณยาย อ่านเจอในหนังสือก่อนนะ เห็นภาพท่านแล้วชอบมากเลย รู้สึกเคารพเลื่อมใสท่าน ตั้งแต่แรกเห็นในภาพ

โดยเฉพาะเรื่องราวของท่าน เกี่ยวกับการปิดลูกกระเบิด แล้วมันไม่ใช่ระเบิดธรรมดาแต่เป็นระเบิดปรมาณู สมัยสงครามโลก ครั้งที่ ๒ ปิดเอาไปลงทะเลนะ แต่ว่ากรรมของคนอื่นดูดเอาไปลงบนผืนดิน ตอนนั้นอยากเจอท่านมากเลย กว่าเจอท่านได้นี้ เจอท่านครั้งแรก ยกมือไหว้ ท่านก็เดินไปคุยไป ไม่หยุดคุยเลย แล้วท่านก็ไปธุระของท่าน

จนกระทั่งวันหนึ่ง บุญได้ช่องก็ได้โอกาสไปกราบท่าน เห็นท่านครั้งแรกก็ประทับใจดวงตาท่านก่อน กับความสะอาดของบ้าน และรูปลักษณะของท่าน ตัวท่านจะบางๆ นะ ผิวขาวๆ เหมือนตกกระดั่งแป้ง หลวงพ่อเรียกท่านว่า “คุณยาย” คนแรกเลย พอตอนหลังคนอื่นเรียกตาม แต่เดิมเขาเรียกคุณแม่อาจารย์บ้าง ครูบ้าง ครูจันทร์บ้าง

คำถามแรกที่ถามท่าน “คุณยายนรก-สวรรค์ มีจริงไหม” ที่ถามเพราะอยากรู้จริงๆ ไม่ใช่ไปลองภูมิท่านนะ ท่านก็ตอบเรียบๆ สงบๆ ไม่ได้ Alert อะไรนะ “มีจริงคุณยายไปมาแล้ว ไปช่วยพ่อยาย ตายแล้วไปตกนรกเพราะดื่มเหล้าวันละ ๑๐ สตางค์” ๑๐ สตางค์ สมัยก่อนวันละขวดนะ แต่วัดก็เข้า เหล้าก็กิน แล้วยายก็ไปช่วยพ่อขึ้นมาจากนรก ไปเห็นวิมานของพ่อบนสวรรค์ วิมานของพ่อก็เก๋เก๋ ไม่ค่อยสวยเท่าไร “คุณยายไปไหมละยาย

ลูกๆ ถวายธูปจาก วัดบวรนิเวศราชวรวิหาร จ.มหาสารคาม
จะตั้งใจบวชสองชั้นให้ได้ครับ

จะสอนให้ แล้วไปด้วยกัน” แหม มันถูกใจหนุ่มจังเลยตอน
นั้นนะ ชอบมากเลยอย่างนี้

แล้วก็สังเกตท่านนะ เวลาท่านรับแขก คนที่มากราบ
เรียนถามท่านก็มีแต่ว่า พ่อตายแล้วไปไหน แม่ตายแล้วไป
ไหน ก็เห็นท่านนั่งเฉยๆ นะ หลับตาไม่กั๊นาที ท่านก็ตอบ
ตอนแรกใหม่ๆ ก็ตื่นเต็นนะ ตอนหลังๆ สังเกต เอ๊ะ มัน
เรื่องปกติของท่านนี่ เหมือนการหายใจเข้าออก ถึงได้
เคารพบูชาท่านมาก

ดังนั้นนี่นะ เห็นดวงอย่างนี้แล้วนี่ อีกนิตเดียวก็เห็น
องค์พระ จะไปรับจ้างตามโรงงานทำไม ให้คนอื่นเขาไป
ทำแทนเราได้ เรามาเป็นเนื่อนานูญ เป็นอายุพระศาสนา
ให้มนุษย์เทวดากราบไหว้ แล้วมาศึกษาคำสอนของพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้านี้ว่าเป็นอย่างไร แล้วถือศีล ๘ ตลอด
พรรษา นั่งสมาธิเป็นประจำ และคิดได้ขนาดนี้ ผม ขน เล็บ
ฟัน หนัง สุดท้ายเสื่อมสลาย ไม่ธรรมดาแล้วแหละนี่นะ)

กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อด้วยความเคารพอย่างสูง

ธรรมทาจาทวัชช์ เทือกแถว

ใจพระ

พระธรรมทางจากธมฺชาติ ชีวโร
วัดแก้วโกรวาราม จ.กระบี่

๑๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

กระผมพระธรรมทายาทอนชาติ ชินวโร อายุ ๒๕ ปี
จากศูนย์อบรมวัดแก้วโกรวาราม อำเภอเมือง จังหวัด
กระบี่ครับ

ผมมาบวชในโครงการนี้ได้เพราะบุญบันดาล คือ
วันนั้นโยมแม่มาขอให้ผมบวชให้สัก ๗ วัน ผมก็แค่ โอเค
เชยเชส ท่านก็เลยไปกราบขออุกฤษ์บวชกับหลวงพ่
พระวิมลธรรมคณี เจ้าคณะจังหวัดกระบี่

หลวงพ่เจ้าคณะจังหวัดท่านก็บอกว่า ถ้าจะบวชใน
ช่วงนี้ก็ต้องโครงการบวชพระ ๑๐๐,๐๐๐ รูป ของวัดพระ
ธรรมกายสิ ถึงจะดี แล้วบวช ๗ วัน มันสั้นเกินไป ยังไม่ทัน
ได้ศึกษาอะไรให้ถ่องแท้เลย จะบวชทั้งทีก็ต้องอย่างน้อย
๔๙ วัน แล้วท่านก็บอกว่า โครงการนี้ดีมาก มีหลักสูตรให้
ผู้บวชได้ฝึกความเป็นพระแท้ด้วย โยมแม่ท่านก็สนใจ แต่
เห็นว่าบวช ๔๙ วัน ก็กลัวว่า ผมจะไม่บวช และอีกประการ
หนึ่ง กลัวว่าลูกจะลำบาก แต่ผมขอบอกว่า เพื่อแม่ผมบวชได้
๔๙ วัน แม่จะได้บุญกับผมเยอะๆ (นี่ยอดกตัญญูเลยลูก)

พอเข้าโครงการมาแล้ว ผมก็ได้ฝึกอะไรหลายอย่าง ยิ่ง
เป็นพระแล้วก็ต้องฝึกมากขึ้น ต้องสำรวมทั้งการฉัน การเดิน
การพูด (คือ ใจจะต้องอยู่ที่กลางกาย) แต่ผมรู้ว่า ถ้าเรา

ทำได้ก็จะยิ่งเพิ่มความบริสุทธิ์บริบูรณ์ให้กับตัวเรา ทำให้เราเป็นพระที่สมบูรณ์ขึ้นครับ (ถูกต้องจะ)

สำหรับการนั่งสมาธิในช่วง ๗ วันแรก ผมใช้วิธีการภาวนา “พุทโธ” ผมคิดเอาเองว่า มันสั้นดี แล้วก็ตรงกับจังหวะหายใจมากกว่าซึ่งมันก็ทำให้ใจของผมสงบและผ่อนคลาย ผมดูลมหายใจไปเรื่อยๆ จนใจเริ่มนิ่ง พอนิ่งดีแล้ว ผมก็รู้สึกเหมือนเห็นหน้าของตัวเองเป็นเหมือนหน้าของพระประธาน มีสีทองใสๆ บ้าง เห็นเป็นพระประธานองค์ใหญ่ บ้าง (คือ กุศลนิมิตเกิด เพราะจิตเป็นกุศล)

ตลอด ๗ วัน ภาพในสมาธิของผมจะเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ผมก็คิดว่า เอ๊ะ นี่เราคิดไปเองหรือเปล่า (ก็ไม่ใช่ไรนะจ๊ะ ถ้าคิดไปเองแล้ว คิดอย่างนี้ อย่างนี้เขาเรียกว่า คิดดี)

ต่อมาผมเปลี่ยนมาภาวนา “สัมมา อะระหัง” แล้วก็เอาใจมาไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตามที่พระอาจารย์สอนแทน พอนั่งภาวนา สัมมา อะระหัง ไปเรื่อยๆ ผมก็ไม่กังวลเกี่ยวกับเรื่องลมหายใจอีกเลย ตอนนั้นใจนิ่งมาก ไม่นานผมก็เห็นดวงแก้วกลมๆ สว่างมากๆ อยู่กลางหัวของผม สว่างกว่าไฟนีออน ผมเห็นชัดว่า ดวงกลมนั้นมีรัศมีเจ็ดจักษุกว้างออกมาประมาณหนึ่งฝ่ามือ สวยอย่างบอกไม่ถูก ติดอยู่กลางหัวของผมเลยครับ

ผมเกิดอาการตื่นเต้น ดวงนั้นก็เลยดับไปเหมือนคนปิดสวิตช์ไฟ (ต้องทำเฉยๆ จ๊ะ) แต่ตอนนั้นผมรู้สึก

ปลื้มมาก ใจมันฟูอย่างบอกไม่ถูกเลยครับ หลังจากนั้น
เมื่อผมนั่งสมาธิ ผมก็จะภาวนา สัมมา อะระหัง อีก แล้วก็
เอาใจไปไว้ที่กลางท้องสัก ๒-๓ นาที พอใจนิ่ง แค่ผมนึก
คำว่า สัมมา ยังไม่จบเลย ผมก็เห็นดวงกลมๆ อยู่ในกลาง
ท้องแล้ว เป็นดวงกลมใสสว่างเปล่งประกายแวววาว กว้าง
ประมาณ ๑ ฝ่ามือ (นั่นแค่ สัมมา นะจ๊ะ) พอภาวนาคำว่า
อะระหัง ผมก็เห็นองค์พระผุดขึ้นมาเลย ซ้อนทับดวงนั้น
แล้วขยายใหญ่เท่าตัวของผมครับ (แค่ ๕ พยางค์ ก็เห็น
ดวงกับองค์พระแล้ว เห็นไหมจ๊ะ)

องค์พระท่านนั่งขัดสมาธิ ใสมาก สวยมาก ไม่เคย
เห็นพระที่ไหนสวยอย่างนี้มาก่อนเลย ผมก็ภาวนาไป
เรื่อยๆ ดวงกับองค์พระจะสลับซ้อนกันไปมาตลอดเลย
ครับ ในกลางดวงมีองค์พระ กลางองค์พระมีดวงอย่างนี้
ไปเรื่อยๆ ครับ (ถูกต้องมากจ๊ะ ดีมาก ให้ดูเฉยๆ ต่อไป
อย่างเดิมนะจ๊ะ)

เมื่อวานนี้ โยมแม่มาเยี่ยมผมที่วัด และบอกว่า ท่าน
ไม่ค่อยสบายต้องไปโรงพยาบาล หลวงพ่อครับ ตอนนั้น
ผมเป็นห่วงโยมแม่มาก แต่วามันแปลกนะครับ ทั้งๆ ที่ผม
ห่วงโยมแม่มาก แต่ใจของผมกลับสงบ นิ่งๆ ห่วงแบบสงบ
สุข ไม่ใช่แบบกระวนกระวายหรือทุกข์ใจ และคิดขึ้นมาเอง

ว่า เราจะต้องนั่งสมาธิเพื่อเอาบุญช่วยโยมแม่ (บุญในตัว
สอนจะ ไม่ใช่คิดขึ้นมาเอง บุญในตัวสอนเมื่อใจนิ่งอย่างนี้)

คืนนั้นพอหลับตาทำสมาธิปั๊บ ด้วยความเป็นห่วง
โยมแม่ เลยทำให้ผมเห็นท่านชัดมาก เหมือนท่านมา
นั่งอยู่ตรงหน้าผม ผมวางใจนิ่งๆ แล้วก็ภาวนา สัมมา
อะระหัง ไปเรื่อยๆ ตอนนั้นรู้สึกว่ ใจของผมนิ่งกว่าทุกวัน
ที่ผ่านมา (นี่ด้วยความรักเคารพห่วงใยโยมแม่)

ลักพักหนึ่งผมเห็น
ตัวเองเป็นองค์พระใสๆ (นี่
เป็นประสบการณ์ภายใน
ที่เกิดขึ้นเองเลยนี่ เห็น
ใหม่จ๊ะ) องค์พระค่อยๆ
ขยายใหญ่ขึ้นจนคลุมตัว
ผมเลย แล้วผมก็เห็นตัวเอง
นั่งสมาธิอยู่ในกลาง
องค์พระนั้น (พระท่าน
มาคุ้มครองแล้ว เห็น
ใหม่จ๊ะ)

พระธรรมทางาทรณชาติ ชินวโร
หลวงพ่อดับผผองจากเป็นลูกหลวงพ่อดับ

องค์พระท่านก็
นั่งสมาธิคลุมตัวผม
อยู่อย่างนั้น เหมือน
ท่านจะบอกว่า กำลัง
ช่วยโยมแม่อยู่ ผม

เห็นท่านชัดยิ่งกว่าลืมตาเห็นซะอีกนะครับ ตอนนั้นผม
รู้สึกปีติใจมาก และมีความภูมิใจ เหมือนกับว่า ผมได้เป็น
ลูกของพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริงครับ (ถูกต้องจ้ะ เพราะ
ตอนนี้เป็นสายโลหิตแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว)

ตอนนี้ผมอยากบวชเพื่อศึกษาธรรมะ และถ้าจบ
โครงการแล้ว หลวงพ่อครับผมขอบวชต่อเพื่อศึกษาภาษา
บาลีที่วัดพระธรรมกายจะได้ไหมครับ (สาธุ เดี่ยวต้องฟัง
เหตุผลต่อไปอีก) คือผมอยากเป็นลูกหลวงพ่อนะครับ (อยาก
ฟังต่อไปอีก) ผมอยากช่วยหลวงพ่อเผยแผ่พระพุทธศาสนา
วิชาธรรมกายไปทั่วโลกครับ

(สาธุ อนุโมติและอนุโมทนาจ้ะ สดุดียอดมากเลย มา
เล่นนะลูกนะ มาเล่นนะ)

กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อดังความเคารพอย่างสูง

พระธรรมทาจาทธนาชาติ ชินวโร

ผ้าเหลือง ห่มดอย

พระธรรมทาทองจดา สุภณโณ
วัดบ้านขุน จ.เชียงใหม่

๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

กราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงพ่อกุศลคุณพระศรีคุณสูง ธรรมพระธรรมทายาทมยุดา สุขุมโน อายุ ๖๑ ปี
ตัวแทนพระธรรมทายาทจากวัดบ้านขุน จังหวัดเชียงใหม่ครับ

ก่อนมาบวชผมมีตำแหน่งเป็นพ่อหลวง คือ ผู้ใหญ่
บ้านแห่งหมู่บ้านนาเกียน อำเภอมวกก่อ (มวกก่อ เป็น
ภาษาลัวะแปลว่า “ต้นน้ำ”) และมีหน้าที่สำคัญที่ไม่ใช่ว่า
ใครๆ จะทำได้ในโลกนี้ เพราะทั้งหมู่บ้านมีอยู่แค่ ๓ คน
เท่านั้น คือ การเป็นหมอประจำบ้าน (เป็นดอกเตอร์) หรือ
เรียกง่ายๆ สั้นๆ ว่า หมอผีครับ

(คือ ผิดต้องมารักษาหรือเปล่าก็ไม่ทราบนะ หมอคน
ก็อย่างหนึ่งนะ สัตวแพทย์นั่นก็อีกอย่าง รักษาแมวบ้าง ถ้า
หมอผีนี้รักษาผีมั่ง) ผมจะคอยช่วยเหลือบำบัดเป่าทุกข์ภัย
และรักษาอาการเจ็บป่วยต่างๆ ให้กับคนในหมู่บ้าน (อ้อ
แต่นี้รักษาคนนะจ๊ะ)

แม้ผมจะยังไม่ถึงขั้นรับตำแหน่งเป็นหัวหน้าหมอผี แต่
ขอบอกนะครับว่า ชาวบ้านก็นิยมมาหาเพื่อให้ผมช่วยรักษา
โรคต่างๆ ให้เสมอ ตั้งแต่โรคแมลงกินแก้ว (พันธุ์) โรคตา
เจ็บ โรคปวดตามเนื้อตามตัว กระดูกหักไปจนถึงโรคมะเร็ง

ครับ วิธีการก็ง่ายมาก แค่ว่าและก็สวดมนต์ อัตรการ
หาย ถ้ามา ๑๐ คน หายจากโรค ๗ คนครับ (ไอ้ชั้นหนึ่ง)

ผมมาบวชในโครงการนี้ได้ เพราะการชักชวนของ
พระน้อย คือ สามเณร (อย่างนี้เรียกถูก สามเณร เรียก
อย่างเทิดทูน แปลว่า คนที่เรียกอย่างนี้มีดวงปัญญา มี
จิตใจสูงส่ง มีคุณภาพจิตดี ถ้าเรียก ไอ้เณร เขาเรียกว่า
จิตด้อย จิตตกต่ำนี่นะจ๊ะ)

ตอนนั้นมีสามเณรขึ้นมาชวนคนบนดอยให้ไปบวช
ผมก็คิดว่า ตอนนี้อย่างป๋ายก็ยังไม่เสาะบุญให้ตัวเองได้ ถ้า
ตายเขาก็หมดโอกาสเสาะบุญ คิดได้อย่างนี้ผมจึงตัดสินใจ
บวชทันทีครับ (สาธุ)

ปกติผมเป็นคนชอบไปวัดทำบุญและนั่งสมาธิอยู่แล้ว
ผมจะตื่นมานั่งสมาธิเป็นปกติตอนตี ๑ ตี ๒ เป็นประจำ
นั่งแบบทำใจสบายๆ ภาวนา พุทโธ อัมโม สังฆโม แต่ก็ไม่มี
ประสบการณ์อะไร

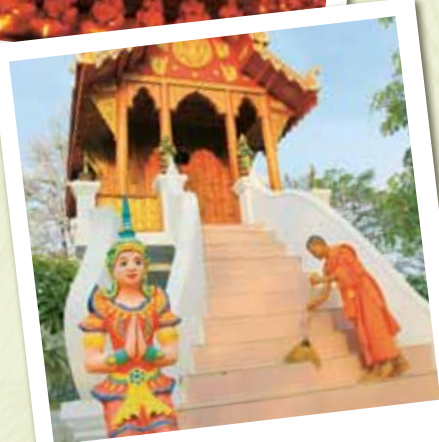
พอมาบวชในโครงการนี้ ผมได้นั่งสมาธิมากขึ้น แล้ว
ในวันที่ ๘ ผมก็นั่งสมาธิไปตามปกติ คือ วางใจนิ่งๆ ทำ
ตามเสียงของหลวงพ่อก็อธิบาย สักพักหนึ่ง ก็รู้สึกเหมือน
กับว่า ตัวเองตกหลุมลึก (ไม่ใช่หลุมรักนะจ๊ะ) ในหุบเหวที่
ลึกมากๆ ลึกมากจนมองไม่เห็นก้นเหวเลยครับ ตอนนั้น
ผมตกใจและกลัวสุดขีด เพราะรู้สึกเหมือนกับตัวเรากำลัง
ดิ่งลึกลงไปเรื่อยๆ ผมสะดุ้งและลืมตาขึ้นมา ปรากฏว่าผม

ยังนั่งสมาธิอยู่ที่เดิม (นี่คือ อาการตกศูนย์ บางคนก็ตกอย่างละมุน บางคนก็รุนแรงอย่างนั้นะ)

วันต่อมา พอนั่งสมาธิอีก ผมวางใจเฉยๆ เอาไว้ที่กลางห้อง นั่งไปสักพักก็รู้สึกว่ามันบ่มีตัวตน ตอนนั้นใจผมนิ่งมากเลย แล้วผมก็เห็นดวงแก้วใสสว่างเกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติ

(สาธุ นี่ไง คือ ดวงธรรม แต่ว่าใสเหมือนดวงแก้ว กลมเหมือนดวงแก้ว เลยเรียกดวงแก้วจริงๆ แล้ว คือ ดวงธรรม นี่แหละความหมายของคำว่า ธรรมะ ความบริสุทธิ์ ความสูงส่งที่ยกอารมณ์ของเราจิตใจของเราให้สูงส่งขึ้น) ดวงแก้วพากันเรียงแถวพุ่งขึ้นมาจากกลางห้องของผมเป็นแถวเป็นแนวเยอะมากเลย (ถูกต้องมากจะดีมาก)

สักพักก็เห็นองค์พระแก้วใสเรียงเป็นแถวขึ้นมาอีก จน

เป็นทางยาวเลยครับ (นี่ไม่ธรรมดาแล้วแหละ) องค์พระงามนัก (งามนักขนาด) ทั้งใส ทั้งสว่าง (นี่องค์พระมาปะเลอะปะเต๋อ มากมาย) แต่ว่าหายไปเร็วมากเลย ท่านพุ่งขึ้นมา องค์นี้หาย มาใหม่อีก เหมือนเรากดปุ่มเปลี่ยนช่องทีวีไปเรื่อยๆ ไม่หยุด

พอเห็นพระแล้วทั้งกายและใจผมก็โล่งไปหมดเลย มีความสุขและสดชื่นมากไม่รู้จะอธิบายยังไง (นี่ก็อธิบายมาตั้งเยอะแล้ว) บางทีองค์พระก็องค์ใหญ่มากๆ แค่นเฉพาะเคียร์ก็กว้างประมาณ ๑ เมตร และไม่ทำอะไร ผมจะรู้สึกว่ามีองค์พระติดตัวติดใจอยู่ในกลางท้องของผมตลอดเวลา (สาธุ นี่ มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งแล้ว ถูกแล้วนะจ๊ะ ทำต่อไปอีก เห็นไหมจ๊ะ จากไม่รู้เรื่องราวอะไรเห็นขึ้นมาเองนี่ไง)

หลวงพ่อกับ ตอนนี่ผมบ่คิดจะสึกแล้ว สึกไปผมก็เป็นหมอผี อยู่ตรงนี่ผมเป็นพระ ผมอยากบวชตลอดชีพ (สาธุ) ผมจะกลับไปฟื้นฟูพระพุทธศาสนาในหมู่บ้านของผม (สาธุ) เพราะตอนนี้ทั้งตำบลที่ผมอยู่นั้นมีวัดเหลืออยู่แค่เพียงวัดเดียวครับ (อ้อ ไม่เป็นไร เริ่มนับหนึ่งใหม่) ชาวบ้านเขาเปลี่ยนใจไปนับถืออย่างอื่นกันหมด (ก็กลับไปบอกเขาสิจ๊ะว่า ในตัวเรามีพระ รับรองที่เขาไปสอนๆ กัน เขาไม่เคยเห็นอย่างนี้นะ แล้วยังผู้ที่เข้าถึงจริงๆ ไปบอกนี่สบาย)

ผมจะตั้งใจฝึกฝนตนเองให้เป็นพระแท้ (สาธุจ๊ะ) และจะเป็นตัวแทนของหลวงพ่อนำความสว่างไปสู่ยอดดอย (นี่

จะเป็นตะวันบนดอยอีกแล้ว เห็นไหมจ๊ะ) ไปพัฒนาวัดใน
ตำบลของผมให้กลับมาเจริญรุ่งเรืองอีกครั้งครับ

(สาธุ ถ้าได้พุทธบุตรอย่างนี้ ไม่ใช่เฉพาะวัดเดียว
พัฒนาได้หลายวัดเลย จะเอาผ้าเหลืองห่มดอย ต้องเอา
ชาวดอยผู้มีบุญมาบวช แล้วก็ให้เข้าถึงธรรมะเหมือนพระ
ธรรมทายาทมยุดา สุภมโน นี่เอามาหลายๆ มยุ ได้ดัง
กระหึ่มไปทุกดอยเลยจ๊ะ)

กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงปู่ดวงความเคารพอย่างสูง

พระธรรมทายาทมยุดา สุภมโน

อย่าคบ คนพาล

พระธรรมทางาตเจติมวัง คุณวีโร
วัดเมธวิปัสสนา จ.เคง

๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

ผมพระธรรมทายาทเฉลิมชัย คุณวัโส อายุ ๓๒ ปี
ตัวแทนพระธรรมทายาทจากวัดเนรมิตวิปัสสนา อำเภอ
ด่านซ้าย จังหวัดเลยครับ

ก่อนที่จะมาบวชนั้น ผมใช้ชีวิตอย่างสิ้นเปลือง ทั้งที่
ตอนแรกผมก็เป็นเด็กดี เรียนหนังสือเก่ง เคยสอบได้
ทุนจากประเทศญี่ปุ่นด้วยนะครับ แต่พออายุ ๑๕ ก็เริ่ม
เกเร ดื่มเหล้าสามะเลเทเมา คบแต่เพื่อนกิน มีแต่เพื่อน
เที่ยว (เพราะฉะนั้นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงตรัสมงคลข้อ
แรก เรื่องการคบคน สำคัญมาก ต้องเลือกให้ดีทีเดียว ต้อง
ศึกษา ไม่เช่นนั้นเราจะเลือกไม่ถูก)

พออายุ ๑๗ ปี ก็เริ่มสูบบุหรี่ ผมสูบจัดมาก อย่าง
น้อยวันละ ๒ ของ พ่อแม่ส่งให้เรียนก็ไม่เรียน มีปัญหา
ตลอด จนต้องย้ายที่เรียนเป็นประจำ สุดท้ายก็ไม่จบอะไร
เลย แม้ผมจะทำงานเป็นหลักเป็นแหล่งแล้ว ผมก็ยังเที่ยว
และเมากลับบ้านแทบทุกวันครับ (อย่างนี้ขาดทุนชีวิต เอา
สังขารที่พ่อแม่ให้มาสร้างความคิด สร้างบารมี เอาไปถล่ม
ทลายซะ นี่เราจะเป็นหนี้ท่านนะลูกนะ และเราก็จะแบก
บาปไปด้วย) แต่ว่าแม้ผมจะเกะกะเกเร แต่ผมก็ชอบไหว้
พระสวดมนต์ทั้งก่อนเข้านอนและตื่นนอนนะครับ (สาธุ
อ๊ะ ตรงนี้สาธุได้)

วันหนึ่งคุณแม่โทรมาหาผม ท่านบอกว่า “ตอนนี้มีโครงการบวชพระ ๑๐๐,๐๐๐ รูป ทั่วไทย สนใจไหม จะบวชให้แม่ไหม” ตอนนั้นผมคิดว่า เราน่าจะทำอะไรเพื่อท่านบ้าง ก็เลยตอบตกลงทันทีครับ (สาธุ)

พอเข้าโครงการผมก็มีความตั้งใจที่จะไม่สลับบุญหรืออีกผมจึงเอาชของบุญหรือไปถวายพระอาจารย์เป็นการหักดิบไปเลย วันแรกๆ ที่หยุดสลับบุญหรือมันก็ทรมานนะครับ (ก็ทรมานไปนั้นๆ) และเกือบจะทนไม่ได้หลายครั้ง (เราต้องหัวเราะเยาะพญามารนะจ๊ะ อย่าให้พญามารหัวเราะเยาะเรา) แต่ผมตั้งใจแล้วว่า จะบวชเพื่อให้พ่อกับแม่ได้บุญ สุดท้ายผมก็เอาชนะใจตัวเองได้ และไม่คิดถึงบุญหรืออีกเลย

ในช่วง ๓ วันแรกของการนั่งสมาธิ บางวันก็นั่งดีมีความสุข บางวันก็ฟุ้งหลุดลอยครับ แต่ผมก็ทำตามที่พระอาจารย์สอน คือ เมื่อยก็ขยับ ง่วงก็หลับ ฟุ้งก็ลืมตา แม้จะไม่เห็นอะไร แต่ผมก็เริ่มรู้สึกชอบการนั่งสมาธิ ผมจึงหาเวลานั่งเพิ่มเติม โดยผมจะตื่นมานั่งสมาธิตอนตี ๑ บ้าง ตี ๓ บ้าง (โอ้ สุดยอดเลย) ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เงียบมากๆ

วันนั้นผมนั่งวางใจสบายๆ ผ่อนคลายร่างกายทุกส่วน ผมนึกให้ใจของผมเบาเหมือนขนนกที่กำลังปลิวลงมาสัมผัสกับผิวน้ำ โดยเริ่มจากฐานที่ ๑ เลื่อนลงมาเรื่อยๆ จนถึงฐานที่ ๗ แล้วใจผมก็เริ่มเบาสบาย พอผมเริ่มสบาย ผมก็เห็นองค์พระสีทององค์เล็กๆ อยู่ตรงหน้าผม (สาธุจ๊ะ) ท่านหันหน้าเข้าหาผม ผมพยายามนึกให้ท่านหันหน้าออก แต่ไม่

สำเร็จ (ต้องตามใจท่านก่อน เดี่ยวท่านจะตามใจเรา) พอ
นึกหนักเข้าท่านก็หายไป

ผมจึงทำสมาธิใหม่ ก็เห็นอีก แต่คราวนี้ผมไม่สนใจ
แล้วว่า ท่านจะเป็นอย่างไร ตอนนั้นใจผมเฉยมากๆ ครับ
คิดว่าท่านจะมายังไง จะอยู่อย่างไร จะเป็นอะไรก็แล้วแต่
ท่าน แค่เห็นพระก็ดีแล้ว (อย่างนี้ถูกหลักวิชาจะ) พอใจมัน
นิ่งอย่างนี้ ไม่นานครับ ผมก็เห็นท่านชัดใสแจ่มเลย สว่าง
อยู่ในกลางห้องของผม และหันหน้าออกไปทางเดียวกับ
ผม (ถูกต้องจะ อย่างนี้ถูกหลักวิชา เราต้องตามใจท่าน
ก่อน แล้วเดี๋ยวท่านก็ตามใจเราแล้วเห็นมัย)

ผมมองอยู่อย่างนั้นนานเกือบ ๒๐ นาที วันนั้นผมมี
ความสุขมาก สบายใจ ไม่ปวด ไม่เมื่อยเลย หลวงพ่อครับ
ผมหลับตาเห็นองค์พระอย่างนั้นอยู่ ๔ วันเลย (สาธุ) แล้ว
ก็ไม่เห็นอีกเลย (แล้วกัน) เพราะใจไม่นิ่ง และก็ฟุ้งขึ้นมา
อีก (ไม่เป็นไรจะ)

แต่โชคดีที่ผมได้รับบุญชดวิมาน* ติดต่อกัน ๓ วัน
พระอาจารย์บอกว่า ยิ่งลัว ยิ่งลึก ยิ่งชัดใสสว่าง ผมก็ทำ
ตาม พอผมลัวลึกมากเท่าไร ใจของผมก็สบายขึ้นเท่านั้น
และพอนั่งสมาธิ หลวงพ่อครับก็ได้ผลทันที คือ ใจสงบเร็ว
มากเลย และนิ่งกว่าเดิมเยอะเลยครับ

สักพักหนึ่ง ผมก็เห็นองค์พระสีทองสูงประมาณ
๑ คืบ นั่งทำสมาธิอยู่ในกลางห้องของผม ผมก็ดูท่านไป

* ทำความสะอาดห้องน้ำ

พระธรรมทายาทเฉลิมวัช คุนหวีโส
แต่ผมยังต้องศพระเจงๆ ผมก็มีความสุขอย่างบอก
ไม่ถูกแล้วครับ

เรื่อยๆ แค่นั่งดูองค์พระเฉยๆ
ผมก็มีความสุขอย่างบอก
ไม่ถูกแล้วครับ บางวันผม
ก็เห็นท่านชัดมาก ใสมาก
จนมองทะลุได้ แต่บางวันก็
มัวๆ ขึ้นอยู่กับว่า ใจของเรา
นิ่งแค่ไหน (ใช้จะ) แต่ตอน
นี้ผมสนุกกับการทำสมาธิ

แล้ว (นี่ไง ประสบการณ์ภายในมีจริง ดีจริง เข้าถึงได้จริง
เพราะฉะนั้น เอหิปัสสโก มาพิสุจน์เถิด)

ตอนนี้ผมสนุกกับการทำสมาธิ แม้ตอนฉันอาหาร
ผมก็จะนึกให้คำขำนั้นใสๆ แล้วกลืนลงไปเลย ปรากฏว่า
ในศูนย์กลางกายของผมกลับเป็นเหมือนคลื่นน้ำที่ขยาย
ตัวได้ และมีดวงกลมใสๆ อยู่ในนั้นด้วย

ตอนนี้ไม่ว่าจะทำอะไรผมจะรู้สึกว่ามีองค์พระอยู่ในตัว
ของผมตลอดเวลาเลย และผมก็ใจเย็นขึ้น ไม่ฟุ้งซ่านเหมือน
แต่ก่อนแล้ว (ดีมากลูก ให้รักษายอย่าให้หายนะจ๊ะ ทำให้
คล่อง ให้ชำนาญ ทำซ้ำๆ บ่อยๆ)

ผมกราบขอบพระคุณหลวงพ่อบุญเป็นอย่างสูง ถ้าไม่มี
หลวงพ่อบุญผมก็คงจะไม่ได้พบกับหนทางสว่างแบบนี้ ตอนนี้
ผมเป็นคนใหม่ที่จะไม่กลับไปเที่ยว ไปดื่ม และเล่นการพนัน
อีกแล้ว (สาธุ) หลวงพ่อครับ ผมขอฝากบทกลอนตอบท้าย
ลัคนีदनะครับ

ความสุขใดเล่า จะเท่าเราสงบนิ่ง
ปล่อยวางทุกสิ่ง ทิ้งหมดทุกอย่าง
กลางตัวนั้นว่าง มีเพียงองค์พระ

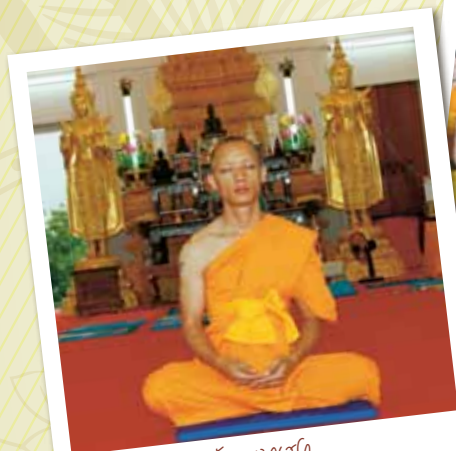
กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงปู่ดวงความเคารพ่อง่างสูง

พระธรรมทางาาาเฉลิมชัย คุณ่วัโส

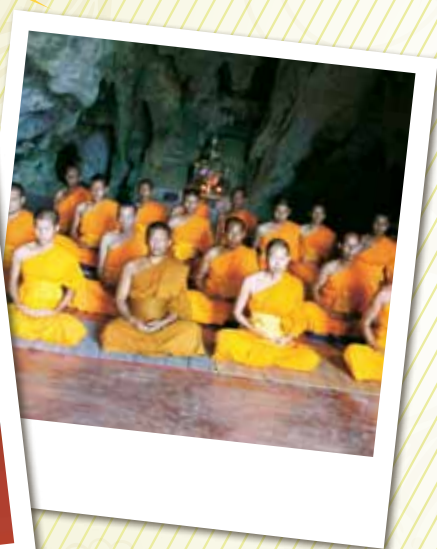

คิดไปเอง หรือ
จึงได้เห็น

พระธรรมท้าวท้าว ญาณสโก
วัดมงคลธรรมมังการาม จ.เชียงใหม่

๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

กราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงพ่อกับที่เคารพ
อย่างสูง ผมพระธรรมทายาทเทวัญ ญาณสโก อายุ ๓๒ ปี
ตัวแทนพระธรรมทายาทวัดมงคลธรรมกายาราม อำเภอ
แม่สาย จังหวัดเชียงรายครับ หลวงพ่อครับ ก่อนบวชผม
มีอาชีพเป็นช่างรับเหมาติดตั้งกระจกอะลูมิเนียม อยู่ที่จังหวัด
สงขลา

ในช่วงวันปีใหม่ที่ผ่านมา ผมกลับไปเยี่ยมบ้านที่
เชียงราย พอวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๓ จะต้องเดินทาง
กลับไปที่สงขลาอีก ก่อนกลับพ่อกับแม่ก็พาผมไป
ไหว้พระที่วัดในหมู่บ้าน (นี้จะ ดีมากเลย)

อยู่ดีๆ ผมก็นึกถึงเรื่องที่ยากจะบวช (นี่ไง ผู้มีบุญ
มีอยู่) คือ ผมมีความตั้งใจว่า ปีนี้จะต้องบวชให้พ่อกับแม่
ให้ได้ ผมก็เลยถามหลวงพ่อบุญเจ้าอาวาสว่า หลวงพ่อครับ
มีไหมที่เราจะจัดงานบวชแบบไม่ต้องสิ้นเปลืองเงินทอง
ครับ (ถามตามประสาผู้มีบุญ นี่ไง มีอยู่ คอยอยู่)

หลวงพ่อบอกว่า มีสิ พ่อดีเลย นี่อาตมาเพิ่ง
ได้รับหนังสือชวนบวชโครงการ ๑๐๐,๐๐๐ รูป ของวัด
พระธรรมกาย ที่เขาเพิ่งส่งมาเมื่อ ๒ วันก่อน ก็ยังคิดอยู่ว่า
จะไปชวนใครบวชดีนะ แล้วท่านก็ยื่นเอกสารให้ผม แล้วก็
บอกว่า โครงการนี้ดีเน้อ ถ้าเธอบวชก็ไม่ต้องเอาเอกสาร

มาคืน แต่ถ้าไม่บวชเอามาคืนนะ เพราะว่าเอาเอกสาร
นี้ไปชวนคนอื่นต่อ

พอผมอ่านรายละเอียดก็ถามพ่อกับแม่วันนั้นว่า
บวชเลยดีไหม ท่านทั้งสองก็ตอบสั้นๆ ว่า บวชเลย (สาธุ)

ตั้งแต่วันแรกที่เข้าโครงการ ผมก็ได้ฝึกนั่งสมาธิ ผม
ก็ทำตามที่พระอาจารย์บอก คือ จัดทำนั่งให้สบาย ผ่อน
คลายกล้ามเนื้อทุกส่วน วางใจนิ่งๆ ที่ศูนย์กลางกาย แล้ว
ก็นึกนิมิตเป็นดวงแก้วใสๆ

หลวงพ่อบริบ พ่อบริบหลับตาไม่ถึง ๑ นาที (แค่ ๕๙
วิ) ก็ฟุ้งเต็มที มีทั้งภาพทั้งเสียงในฟิล์มเลยครับ ผมเห็น
ภาพคนนั้นคนนี้เต็มไปหมด ใจไม่สงบเลยครับ เป็นอย่างนี้
อยู่ประมาณ ๔ วัน

พอเข้าวันที่ ๕ ในช่วงเช้า ผมหลับตาทำสมาธิ วางใจ
นิ่งๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ วันนั้นเจียบมากเลยครับ ใจผม
จึงรวมเร็ว ตอนนั้นในหัวผมไม่มีความคิดอะไรเลย รู้สึก
เฉยๆ แล้วผมก็เริ่มเห็นดวงกลมๆ ร่วงๆ มีความสว่าง
นิดหน่อยปรากฏขึ้นในกลางท้อง ตอนนั้นก็แปลกใจและก็
สงสัยว่า ผมคิดไปเองหรือเปล่า จึงมาเล่าให้พระอาจารย์
ฟัง พระอาจารย์ก็บอกว่า ให้ดูไปเรื่อยๆ ดูไปก่อน ผมก็
ทำตาม

พอทุกครั้งที่หลับตา ผมก็จะเห็นดวงกลมๆ ร่วงๆ ทุก
ครั้งเลย แต่พอใจผมนิ่งมากขึ้น ดวงนั้นจะชัดและใสสว่าง

มากขึ้นด้วยครับ (เป็นรางวัลสำหรับคนที่ใจนิ่งมาก) บางครั้ง
ใส่มาก สว่างมาก เหมือนพระอาทิตย์เที่ยงวัน มีประกาย
วิบวับๆ ไม่แสบตา สวยมากๆ เลยครับ บางครั้งดวงก็ใหญ่
เท่ากับดวงอาทิตย์ แต่บางครั้งก็เห็นเป็นดวงเล็กๆ เท่าฟอง
ไข่ไก่ ผมเห็นดวงสว่างๆ อย่างนี้อยู่ ๗ วัน ก็เริ่มเปลี่ยนไป

คือพอมองเข้าไปในกลางดวง คราวนี้ผมเห็นองค์พระ
แก้วใส นั่งสมาธิอยู่ในกลางดวงนั้น องค์พระใหญ่ประมาณ
๑ ฝ่ามือ (เห็นไหมจะว่า องค์พระมีอยู่แล้วนี่จะ)

ตอนแรกผมเห็นเหมือนเรามองจากด้านหน้า แต่
ต่อมากลับเห็นเหมือนเรามองจากด้านบน เป็นภาพ Top
View ผมเห็นทุกส่วนครบ เห็นเศียร เห็นหน้า แขน ขา
ชัดเจนมาก ท่านใสสว่างมีประกายเหมือนประกายน้ำที่ต้อง
แสงอาทิตย์ระยิบระยับ สวยมากครับ ผมไม่รู้ว่าจะเทียบ
กับอะไรดี สวยกว่าภาพใน DMC หลายเท่าเลยครับ และ
บางครั้งท่านก็ขยายใหญ่มาจนคลุมตัวผม บางทีก็รู้สึกว่
ท่านจะขยายจนคลุมโลกและจักรวาลเลยครับ

(เพราะฉะนั้น อย่าเพิ่งตายกันนะจะ ให้เห็นกันอย่าง
นี้ก่อน ไม่ว่าจะเชื่อชาติ ศาสนาและเผ่าพันธุ์ใดก็ตาม ขึ้น
ชื่อว่าเป็นมนุษย์ต้องหยุดนิ่งภายในให้ได้ และก็อย่างน้อย
ต้องได้แบบนี้)

ในวันบรรพชาและวันอุปสมบทที่ผ่านมา พอใจผมหนึ่งดี ผมก็จะเห็นองค์พระชัดใสสว่างอยู่ในกลางห้องของผมตลอดเวลา (นี่แหละจะ บวช ๒ ชั้น) มันเป็นความรู้สึกที่ดีมากๆ เลยครับ ผมมีความสุขใจตลอดเวลา ไม่รู้จะบรรยายยังไง (แค่นี้ก็

เหลือเฟือแล้ว)

เดี๋ยวนี้ะครับ แค่มผมหลับตาก็เห็นองค์พระแล้ว ลืมตาก็ยังเห็นอีก ผมเห็นท่านได้เองเป็นอัตโนมัติ หลวงพ่อครับ ตอนนี้ผมอยากบอกว่า ผมอยากบวชไปเรื่อยๆ (สาธุ) เพื่อศึกษาธรรมะและฝึกนั่งสมาธิครับ (สาธุ)

(ยังมีวิชาที่เป็นวิชาของพระนะลูกนะ คำว่า “ของพระ” นอกจากพระนอกตัวแล้วยังเป็นของพระในตัวด้วย เขาเรียกว่า “วิชาธรรมกาย” ภายนอกเรียนไม่ได้ ต้องเรียนด้วยธรรมกายเท่านั้น เพราะฉะนั้น ถ้าเข้าถึงพระธรรมกายในตัวเดี๋ยวจะมีวิชาของพระธรรมกาย สนุกสนานบุญบันเทิงเลย พระเรียนกับพระ ความรู้คู่ความสุขและความบริสุทธิ์ มันมหัศจรรย์ทีเดียวตรงนี้นะ

ภาวवादประสพการณ์ภายในของพระธรรมทาจาทเวณฺญ์ ญาณสโก สุดยอดเลย

ภาพวาดประสบการณ์ภายในของพระธรรมจากเทวัญ ญาณสโร

ภาพวาดประสบการณ์ทางใจของพระธรรมทาจาทเทวัญ ญาณสโก

ภาพจากประสบการณ์ภายใน แม้ว่าไม่เก่ง แต่ว่า
ภาพนี้เป็นภาพสว่างที่โลกขาดแคลน ภาพนี้จะเปลี่ยนแปลง
โลกใบนี้ เมื่อทุกคนได้เห็นภาพนี้ และรู้ว่าในตัวเราก็มีย
เมื่อคนอื่นทำได้ เราก็คงทำได้

พระธรรมทายาทเทวัญ ญาณสโก วัดมงคลธรรม
กยาราม จังหวัดเชียงราย สาธุ นี่ก็เป็นพยานว่าในตัว
มีพระ มีดวงธรรมใสๆ มีองค์พระ นียินยันอีกแล้ว)

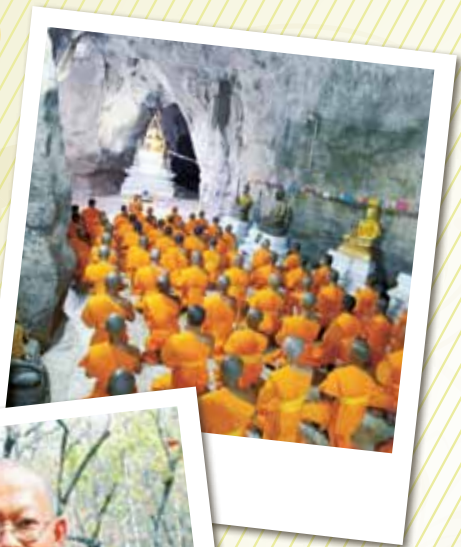
กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อดังความเคารพอย่างสูง

พระธรรมทายาทเทวัญ ญาณสโก

๑๔ ปี ที่รอคอย

พระธรรมทางาทุติพันธ์ คัมภีร์ปญฺเญ
วัดก๊วกคม จ.เซียงไห่

๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

กระผมพระธรรมทายาทวุฒิพันธ์ คัมภีรปญโญ (เขื่อน
คูนๆ คนเคยคูนเคย) ตัวแทนพระธรรมทายาทจากวัดกิ้วลุม
อำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่ครับ

ก่อนมาบวช ผมเป็นแพทย์อยู่ที่โรงพยาบาลแพทย์
รังสิตครับ ผมเคยบวชแล้ว ๑ ครั้ง ในรุ่นพุทธธรรมครบ
รอบ ๕๑ ปี พระราชภาวนาวิสุทธิ ตอนนั้นผมประทับใจ
มาก และไม่เคยลืมภาพแห่งความสุขในเพศสมณะเลย

หลวงพ่อกับ ผมจึงมักอธิษฐานอยู่เสมอว่า ขอให้
ได้กลับมาบวชเป็นพระอีก (คำอธิษฐานจะสำเร็จต่อเมื่อ
เรามาบวช) จะขอตายในผ้าเหลืองครับ (สาธุจ๊ะ บางคน
บอก ขอตายในผ้าเหลือง แต่ขออายุ ๘๐ ก่อน โอ มันยาว
ไปนะ อย่างนี้) แต่ด้วยหน้าที่การงาน และความรับผิดชอบ
ทางโลกที่มากมาย ผันของผมนั้นจึงยังไม่เป็นความจริง

ผมรอคอยวันที่ผมจะได้บวชมาถึง ๑๔ ปี และผมก็
เริ่มสังเกตว่า วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วเหลือเกิน มัน
กลืนกินทุกอย่าง ทั้งอายุของผม และความแข็งแรงของผม
ด้วย ถ้าผมรอช้ากว่านี้ผมอาจจะไม่ได้บวช ผมจึงตัดสินใจ
ทิ้งทุกอย่าง ปล่อยาวงทุกสิ่ง แล้ววิ่งเข้าวัด สมัครบวชรุ่นนี้
ทันทีเลย (สาธุจ๊ะ)

และแล้วผมก็ลาคนข้างกายเทพธิดาที่บ้านผม และผมก็ไปทำงานที่โรงพยาบาล ตอนนั้นผมตั้งใจอย่างแรงกล้าว่า ถ้า ผอ.โรงพยาบาลไม่ให้ผมลาบวช ผมก็จะขอลาออก แต่เหตุอัศจรรย์มักเกิดขึ้นเสมอกับคนอัศจรรย์ แค่ผมเอ่ยปากนิดหน่อย ท่าน ผอ. ก็อนุมัติให้ลางานได้ โดยไม่ต้องลาออก แถมบอกว่า (Don't Worry, Be Happy) ถ้าสึกมาเมื่อไรก็ให้มาทำงานได้ตามปกติ แต่ที่สำคัญคุณหมอมองต้องกลับมาละ (นี่ ผอ.โรงพยาบาลล่ว่านะ)

หลวงพ่อกับผม มีความสุขมากเลย ทุกครั้งที่ผมตื่นขึ้นมาแล้วเห็นว่า ตัวเองเป็นพระ มีธงชัยพระอรหันต์ ห่มคลุมกายอยู่ มันมีความรู้สึกปีติอย่างบอกไม่ถูก (จะเข้าใจความรู้สึกอย่างนี้ได้ก็ต้องมาบวช และบวชให้ได้ ๒ ขั้นด้วยจะ) มันคล้ายๆ กับว่า เอ๊ะ นี่เราฝันไปรี การรอกอยมา ๑๔ ปี เอ๊ะ นี่มันเป็นจริงแล้วรี แต่ว่ามันก็เป็นจริงแล้วครับ (นี่ถามเองตอบเอง)

การมาบวชในโครงการนี้ ผมได้ฝึกความเป็นพระอย่างเช่น การบิณฑบาต ตอนแรกนะครับ ผมรู้สึกเจ็บเท้ามาก เพราะผมต้องเดินเท้าเปล่าเข้าไปตามทางที่มีแต่ก้อนกรวด (เดี๋ยวนี้เขาทำรองเท้าด้วยนะ ออกแบบพื้นรองเท้าเหมือนก้อนกรวด เอาไว้นวดเท้า เราโชคดินะ เดินบิณฑบาตมีก้อนกรวดธรรมชาติไม่ต้องสร้างเลย ที่ฝ่าเท้า

เป็นศูนย์รวมของทุกเส้นเลย
ปอด ตับ ม้าม ไต หัวใจ ไช้
เรียกว่า Alert เลยนี่นะ)

แต่ว่าพอมเห็นโยม
ออกมาใส่บาตร เมื่อดู
สภาพแล้วก็รู้ทันทีเลยครับ
ว่า โยมนี้อดีตคนเคยรวย
แต่ว่ามีความตระหนี่ ไม่

ทำทานในภพชาติอดีตชาตินี้จึงค่อนข้างยากจน คือ
ผมดูจากอาหารที่เขานำมาใส่บาตรก็เป็นข้าวค่อนข้างสวย
แต่เป็นข้าวเปล่าเมล็ดหักๆ แต่ท่าทางของโยมนั้นมีศรัทธา
มาก แม้ข้าวจะหักแต่หัวใจไม่หักเลย

(ญาติโยมที่มารอใส่บาตรก็หวังจะให้พระเป็นเนื้อ
นาบุญ เป็นบันไดขั้นแรกที่โยมจะก้าวขึ้นไปสู่เทวโลก ด้วย
การทำทาน หวังให้พระเป็นที่พึ่งที่จะนำพาชีวิตไปพบกับ
หนทางสว่างนะจ๊ะ) ผมเห็นอย่างนั้นก็ปลื้มปีติมาก เกิด
ความภาคภูมิใจในเพศสมณะ และรู้แล้วว่า นอกจากเรา
จะเป็นพระแท้แล้ว เรายังจะต้องเป็นเนื้อนาบุญออกโปรด
ญาติโยมอีกด้วย

(ถูกต้องจะ ไปโปรดสัตว์ไม่ใช่ให้สัตว์โปรด คือเรา
ไปเป็นเนื้อนาบุญให้ด้วยการเป็นพระแท้ ด้วยสมณธรรม
ที่เราบำเพ็ญมานี้ เราเป็นแหล่งแห่งทะเลบุญ ของเขาแค่
มาเสียบบล็อกจากการทำทาน ที่เขาเอาชนะความตระหนี่

ในใจได้ กระแสธารแห่งบุญก็จะเชื่อมต่อเป็นอัตโนมัติใน
กลางกายของเขา ผังจนก็ถูกรื้อสับนั้นหันหลักไปเลย ทีละ
นิดละหน่อย พอทำบ่อยๆ ก็หมดเลย แล้วก็เซตโปรแกรม
ผังใหม่ รวยจะ)

พอบวชแล้วผมก็มีความรู้สึกที่อยากจะเข้าถึงธรรม
ผมอยากบวช ๒ ชั้นครับหลวงพ่อกับ ผมจึงตั้งใจปฏิบัติธรรม
ทั้งในรอบและนอกรอบ (คำว่า “นอกรอบ” หมายถึง ช่วง
เวลาที่เรากำลังทำภารกิจต่างๆ ก็ทำสมาธิต่อ ไม่ใช่ว่าทำสมาธิ
เฉพาะตอนนั้นนะ) ผมจะตื่นนอนตอนตี ๓ ครึ่ง เพื่อฝึก
สมาธิ ในช่วงวันแรกๆ ใจมันก็สงบบ้างฟุ้งบ้าง (ไม่เป็นไรจะ
เราตามใจไปก่อน ใจอยากจะเป็นอย่างไร เราก็ปล่อยให้
มันเป็นไปอย่างที่เราอยากจะเป็นก่อน Let it Be ไปก่อน)

แต่พอผมนั่งไปเรื่อยๆ วันที่ ๓ ผมก็ตื่นมานั่งสมาธิ
ตอนตี ๓ ครึ่งอีก ผมแค่นั่งหลับตา วางใจนิ่งๆ สบายๆ ที่
ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ และผมก็นึกปลื้มที่ผมได้บวชเป็น
พระ มันเป็นปีติสุขที่หล่อเลี้ยงใจผม ตอนนั้นรู้สึกได้ว่า ใจ
มันเบาๆ สบายมากเลย สักพักหนึ่งก็เห็นความสว่างเกิด
ขึ้นในกลางท้องผม

พอมองเข้าไปตรงกลางแสงนั้น ความสว่างก็เพิ่มขึ้น
เรื่อยๆ ตั้งแต่สว่างเหมือนพระอาทิตย์ตอน ๖ โมงเช้า ๗
โมง ๘ โมง ๙ โมง จนถึงสว่างเหมือนเที่ยงวัน แต่หลวงพ่อกับ
ครับ มันเป็นความสว่างที่ทำให้ความเย็นกายเย็นใจอย่าง

บอกไม่ถูกเลยครับ และทุกครั้งที่นั่งหลับตาผมก็จะเห็น
ความสว่างแบบนั้นอยู่ตลอดเวลา

จนเข้าสู่วันที่ ๑๐ หลวงพ่อครับ วันนั้นอากาศดีมาก
เลย ผมก็ยังนั่งอย่างเดิม คือ นึกถึงความสุขความปิติใจ
ที่ได้มาบวชเป็นพระ ผมคิดว่า สุขจริงหนอ สุขจังเลย
พอใจสบาย ลึกพักหนึ่งก็เริ่มเห็นความสว่างที่กลางท้อง
อีก แต่พอมองเข้าไปคราวนี้แหละครับ ผมเห็นองค์พระ
ใสๆ (นี่มาอีกแล้ว เห็นไหมจ๊ะ)

พอมองเข้าไปกลางดวงเห็นองค์พระ (เหมือนเรามอง
เข้าไปกลางฟองไขก็พบลูกเจี๊ยบ มองกลางดวงธรรมก็จะ
มีองค์พระ) ท่านนั่งอยู่ในช่องท้องของผมแบบพอดีๆ ผม
เห็นเหมือนเรามองลงมาจากข้างบนเป็นภาพ Top View
ชัดมากเหมือนลืมตาเห็นเลยครับ แต่เพราะความตื่นเต้น
ลึกพักท่านก็เลื่อนและหายไป (ที่จริงท่านไม่ได้หายไปไหน
แต่ใจเราถอนขึ้นมา) ผมก็เริ่มวางใจใหม่ พอใจผมนิ่งสบาย
ท่านก็มาให้เห็นอีก เป็นอย่างนี้ทุกวัน ทุกครั้งเลยครับ

วันหนึ่งผมไปช่วยรับบุญล้างจาน ผมก็ล้างใจไปด้วย
คือ ใจผมนึกถึงองค์พระตลอดเวลาเลย แล้วอยู่ๆ ทั้งที่
กำลังล้างจาน ผมก็เห็นองค์พระชัดใสสว่างอยู่ในศูนย์กลาง
กายของผม ยิ่งผมเอาความรู้สึกมองลงไปก็ยิ่งชัดมากเลย
สว่างโล่งไปหมดเลยครับ ผมเห็นท่านติดตามติดใจอยู่อย่าง
นี้ บางครั้งก็แปลกมาก อย่างตอนสวดมนต์ผมก็จะรู้สึก

เสียงสวดมนต์นั้นดังออกมาจากกลางองค์พระ เหมือนไม่ได้
ได้ออกมาจากปากของผม

(สวดมนต์อย่างนี้มีอาานิสงส์มากและถูกหลักวิชาด้วย
ต้องให้เสียงสวดมนต์ออกมาจากแหล่งแห่งความบริสุทธิ์
และแหล่งแห่งผู้มีอานุภาพอันไม่มีประมาณกลางองค์พระ
อย่างนั้นะจ๊ะ)

และตอนนี้นะครับ ไม่ว่าผมจะหลับตาหรือลืมตาผม
จะเห็นท่านตลอดเวลาเลยครับ (สาธุ อย่าให้หายนะลูกนะ
รักษาให้ดี) ถ้าใจสบายและนิ่งมากก็จะได้เห็นท่านชัดใสเป็น
พิเศษ (เป็นรางวัลสำหรับคนที่ตั้งใจ) และบางทีก็จะรู้สึก
ว่า ตัวเองเลื่อนไหลเข้าไปอยู่ในองค์พระด้วยครับ

(คือ ท่านยอมรับเราแล้ว ท่านก็เปิดประตูใจของ
ท่านให้เราเลื่อนไหลเข้าไปอยู่ในกลางของท่าน โดยที่เรา
ไม่ต้องก้อกๆ)

หลวงพ่อกับผมมีความสุขทุกคืนวันเลย ผมรู้สึก
ว่า ทุกๆ วันผ่านไปอย่างมีความหมาย แม้ผมจะมีภาระ
ทางโลกที่จะต้องรับผิดชอบมากมาย แต่ในใจเล็กๆ ของ
ผมมันไม่อยากบวชตลอดชีวิต ผมไม่อยากกลับไปนั่งห่มแบบ
ฆราวาสอีกแล้ว (เหมือนจะรำพึงให้ใครฟัง ไม่เป็นไร ใครไม่
ใหญ่รำพึงแทน) ผมจึงเอาบุญช่วยและอธิษฐานกับองค์พระ

ทุกวันว่า องค์พระครับ ขอให้
ผมได้บวชตลอดชีวิต (สาธุ
ก็อยู่ตรงไหนที่มีประโยชน์ก็
เอานะลูกนะ)

หลวงพ่ครับ ขอให้
หลวงพ่เป็นกำลังใจให้ผม
ด้วยนะครับ ขอให้หลวงพ่
มีความสุข ให้แข็งแรงด้วยนะครับ และ
อยู่เป็นผู้นำในการสร้างบารมีของลูกๆ ตลอดไปด้วยนะครับ

(พระธรรมทายาทวุฒิพันธ์ คัมภีรปญโญ วัดกิโลม
จังหวัดเชียงใหม่ รัศมีธรรมท่านจับตาจับใจโน่นไปถึงสวรรค์
เลย ดูท่านมีความสุขนะ มีปีติสุขหล่อเลี้ยงใจเลย)

กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อดังความเคารพอย่างสูง

พระธรรมทายาทวุฒิพันธ์ คัมภีรปญโญ

พระธรรมทายาทวุฒิพันธ์ คัมภีรปญโญ

พันธุ์ดีสุดข้าว
ข้าวลิ้มไปหมดแล้ว

พระธรรมาจาทพุทธฉาย์ สกนสร (บุญมี)
วัดนิคมเกษตร จ.สุพรรณบุรี

๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

กราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงพ่อกีเภาที่เคารพ
อย่างสูง กระผมพระธรรมทายาทพุทธพจน์ สกุกสโร (บุญ
มี) อายุ ๔๒ ปี ตัวแทนพระธรรมทายาทจากวัดนิคมเกษตร
อำเภอห้วยน้ำใหญ่ จังหวัดมุกดาหาร แต่ว่าบ้านผมอยู่ที่
อำเภออมก๋อย จังหวัดเชียงใหม่ครับ

หลวงพ่อกีเภาจะสงสัยว่า ทำไมผมถึงมาอบรมไกลจาก
บ้านมาก เพราะมันมีความจำเป็นครับ คือว่าผมต้องการ
เอาชนะกิเลสในตัวเองให้ได้ (สาธุ จิตใจสูงส่งเหลือเกิน
สุดยอดเลยลูก สุดยอดเลย) คือว่าผมทดลองสูบฝิ่นมา
กว่า ๒๐ ปี (ทดลองวิทยาศาสตร์ดู ทดลองสูบทั้งเข้า สาย
ปาย เย็น กลางคืน ว่ามันคืออะไร)

แต่หลวงพ่อกีเภาครับ อดีตผมเรียนเก่งนะครับ เป็นบุคคล
ในระดับปัญญาชนแห่งยอดดอย และผมก็เคยเป็นพนักงาน
สุขภาพชุมชน หรือชื่อย่อ พ.ส.ช. (อย่างนี้ต้องฟ้อง ผจก.ให้
ตงด.เลย ให้ผู้จัดการไปตัดเงินเดือนได้แล้วนี่นะ เพราะว่า
ตอนแรกเป็นพนักงานสุขภาพชุมชน แต่สุดท้ายกลับมา
ติดยาเสียเอง)

ผมติดฝิ่นอย่างรุนแรงจนลูกและภรรยาไม่ปลื้มเลย
นอกจากไม่ปลื้มแล้วยังเอือมระอา ภรรยาจึงขอเลิกทาง
กับผม ผมก็อนุญาตให้เลิกนานกว่า ๔ ปี แล้วครับ ผมเลิก

กับภรรยาได้ แต่ผมเลิกสูบบุหรี่ไม่ได้เลยแม้สักวันเดียว แต่นั่นมันคืออดีตที่ผมติดไปแล้ว

จนกระทั่งวันหนึ่ง มีเพื่อนบ้านที่แสนดีที่เคยสูบบุหรี่มานานจนอายุเกือบ ๖๐ ปี ตอนนั้นก็เป่ร่อดีตของเขาที่ผิดพลาด ซึ่งเขาติดไปแล้ว ต่อมาเขามารบขในรุ่น ๗,๐๐๐ ตำบล พอออกจากโครงการนี้สูบ ก็เลิกฝืนได้อย่างเด็ดขาดสูบเลย จนเป็นที่ร่ำลือไปทั่วทั้งดอย จากดอยนี้ไปสู่ดอยโน้นทุกๆ ดอยไปเรื่อยๆ เลยว่า วัดพระธรรมกายมียาวิเศษ (อ้อ มีจ้ะ เขาเรียก ธรรมโอสถ ถ้าอยากเลิกยาได้เด็ดขาดก็ต้องมาบวช)

ข่าวนี้แพร่สะพัดกระจายไปถึงพรรคพวก (นี่พลพรรคเป็นพรรคผู้ติดตาม แต่รักดี และอยากเลิก) มีสมาชิกพรรคกว่า ๔๐ คน ที่ติดตาม แต่รักดี จึงรวมตัวกันมาบวชเพื่อเลิกยาครับ (สาธุ) ดังนั้นถ้าผมบวชใกล้บ้านแล้ว ถ้าเกิดอาการอยากยาขึ้นมา ผมกลัวว่า จะแพ้ใจตัวเอง เดี่ยวก็จะลากลับไปบ้าน แล้วกลับไปสูบบุหรี่อีก เพราะที่นั่นหาซื้อฝิ่นง่ายกว่าซื้อหมู่อีกครับ (โ้ ขนาดนั้นเลยนะ) ทุกคนจึงพากันมาอบรมที่ศูนย์อบรมวัดนิคมเกษตร จังหวัดมุกดาหาร ซึ่งต้องนั่งรถมากกว่า ๑๔ ชั่วโมง

หลวงพ่อดรับ ๓ วันแรกนี้ ความชั่วร้ายที่ผมเคยข้องแะมันรุมสกรัมผมทั้งกายและใจ ผมทุกข์ทรมานมากเลย ผมมีอาการลงแดงอยากยา ร่างกายมันปวดไปหมดทุกส่วนเลย (อ้อ ลงแดงมันเป็นอย่างนั้นะ ทดสอบ) ปวดเข้าไป

ถึงกระดุก น้ำตาน้ำมูกไหล
ตลอดเวลา ปวดร้อนไปทั้ง
ตัว ต้องอาศัยเอน้ำาราดตัว
เป็นช่วงๆ (ขนาดนี้เลยนะ)

หลวงพ่อกับใน
เวลานั้น ผมขอสารภาพ
ว่า ถ้าให้ผมเดินกลับ
บ้านได้นี้ แม้ต้องข้ามภูเขาเป็น

๑๐ ลูก ผมก็จะเดินไป (โอ้ มันขนาดนั้นเลยนะ) แต่ว่า
มาอยู่ที่นี้ ระยะทางมันไกลเกินกว่าที่ผมจะเดินกลับครับ
ผมก็ต้องเลือกเอาว่า จะใช้ความอดทนหรือว่าเราจะกลับ
กัน ในที่สุดก็ต้องเลือกใช้ความอดทน แต่ก็ต้องอดทน
เป็นอย่างมาก แต่โชคดีของผมครับ...ที่มีพระพี่เลี้ยงที่แสน
ดี (โอ้ สาธุ)

ท่านแนะนำรากับผู้มีประสบการณ์ว่า จะแก้แค้นได้
มันไม่ยากหรอก ต้องเอาใจลงศูนย์ (เอ้อ คิดได้ไงนะ เห็น
ใหม่จ๊ะว่า ชาวโลกขาดกัลยาณมิตรไม่ได้ เหมือนโลกใบนี้
ขาดดวงตะวันไม่ได้ ขาดแสงสว่างไม่ได้เลย พระพี่เลี้ยงที่
แสนดีท่านเป็นประดุจดวงตะวันมุกดาหาร) ผมจึงขมใจฝึก
นั่งสมาธิ และก็ตรึกนึกถึงศูนย์กลางกายไปเรื่อยๆ

(อย่างนี้เรียกว่า เราหัวเราะเยาะพญามาร ถ้าเดิน
กลับข้ามภูเขาแม้หลายลูกจะได้ชื่อว่า เป็นผู้แกร่งที่สามารถ
เดินข้ามเขาไปได้หลายสิบลูกก็ตาม และแม้ถึงที่หมาย

โดยปลอดภัยก็ตาม แต่ก็ยังไม่ได้ชื่อว่า ผู้กล้าจะ ข้ามนไป
ก็เหนื่อยฟรี)

ผมข่มใจนั่งสมาธิ แล้วก็ตรึกรู้ถึงศูนย์กลางกายไป
เรื่อยๆ ผมนั่งอยู่อย่างนั้นโดยไม่หวังอะไรเลย (ดีใจะ ถูกหลัก
วิชาด้วย มีพระพี่เลี้ยงที่แสนดีคอยประคับประคองเป็น
กัลยาณมิตรให้) ผมทิ้งความรู้สึกทุกอย่างไว้ในศูนย์กลาง
กาย (ทิ้งทุกอย่างไว้นะจ๊ะ เพราะที่ศูนย์กลางกายนั้นเป็น
ที่ไร้ขีดเคล ที่จะทำให้เกิดชีวิตใหม่ที่ดีกว่าเดิม เพราะตรง
นั้นมีแต่ความสุข ทุกข์ไม่มีเลย ความเสียว ความสะดุ้ง
ไม่มีในเส้นทางสายกลาง มีแต่ความสุข) ผมพยายามทำ
ใจนิ่งๆ อย่างนี้ตลอดไว้ที่ศูนย์กลางกาย

หลวงพ่อดรับ แปลกมากเลย หลังจากนั่งสมาธิไป
๑ สัปดาห์ ร่างกายของผมก็ไม่มีอาการลงแดง (นี่แปลว่า
มันลงแดงไปอย่างนั้นเอง ทดสอบแค่นั้นเองว่า เราจริงไหม
ถ้าเรารู้จริงๆ มันก็แพ้เรา)

ผมไม่มีอาการลงแดงเลย และลิ้มความอยากยาไป
โดยไม่รู้ตัว ใจผมสงบขึ้นเรื่อยๆ คราวนี้พอนั่งหลับตาจน
ใจนิ่งแล้ว ผมก็จะเห็นดวงกลมๆ เกิดขึ้นตรงบริเวณกลาง
ท้อง (อ้อ นี่เห็นใหม่จ๊ะ เกิดขึ้นแล้ว ดวงกลมสากๆที่อยู่
กลางท้อง) ดวงนั้นมีขนาดประมาณ ๑ กำมือ เป็นดวงขุ่นๆ
สีดำ ดวงดำเป็นนิลเลยครับ ผมเห็นชัดติดอยู่ในกลางตัว
ตลอดเวลาเลย

พอลืมตาขึ้นมาก็เกิดอาการไม่สบายใจว่า ทำไมคนอื่นเขาเห็นดวงใส แล้วทำไมเราเห็นเป็นดวงสีดำ ทำไมจึงต้องเป็นผม ผมจึงไปปรึกษา Advisor คือ พระพี่เลี้ยงที่แสนดี (สุดยอดเลย)

พระพี่เลี้ยงที่แสนดีก็บอกว่า (ขออภัยแม่ แม่เริ่มต้นกึ่งแดง ท่ามกลางกึ่งดำนี่นะ เรื่องนี้มีเหตุ พระพี่เลี้ยงที่แสนดีบอกอย่างนี้หรือเปล่าไม่ทราบ) ก็ที่เป็นอย่างนี้เพราะผมเองไปยุ่งกับยาเสพติด ดวงผมเลยหมองอย่างนี้ (ถ้าใครใจหมองต้องไปอบาย)

ผมไม่อยากไปอบาย เลยตั้งใจว่า จะต้องทำให้ใสๆ ให้ได้ พระพี่เลี้ยงที่แสนดีบอกว่า ต้องมีแสงใจ มีไฟต่อสู้ เมื่อผมมีแสงใจ ผมจึงไปนั่งสมาธิ แต่ว่าหลวงพ่อกับหลักดาที่ไรผมก็ยังเห็นอย่างเดิม ดวงกลมๆ ดำๆ ทุกครั้งแต่คราวนี้ผมมองไปเฉยๆ นิ่งๆ ผมก็ยังเห็นอย่างนั้นทุกวัน

จนเข้าสู่ช่วงสัปดาห์ที่ ๒ วันนั้นผมก็นั่งมองดวงดำไปตามปกติ แต่ว่าใจผมนิ่งมาก แล้วผมก็สังเกตเห็นว่าวันนี้ดวงในกลางท้องของผมค่อยๆ ใสขึ้น ใสเหมือนฟองสบู่ มีแสงนวลๆ คล้ายแสงจันทร์ ผมเห็นดวงใสๆ ติดอยู่ในกลางกายของผมประมาณ ๗ วัน

ในวันที่ ๘ พอผมวางใจนิ่งๆ แล้วมองเบาๆ ไปที่ดวงนั้นผมก็เห็นเป็นองค์พระ (สาธุ) องค์ท่านใหญ่ประมาณ ๑ ศอก และมีแสงสว่างคล้ายแสงจันทร์นวลตา พอมอง

ไปในกลางองค์พระแป็บเดียวก็เห็นเป็นดวงใสๆ เกิดขึ้นมาแทนองค์พระ พอมองกลางดวงใสๆ ก็จะเป็นองค์พระสลับไปมาอย่างนี้ ตลอดเวลาเลยครับ (สาธุ เข้าชั้น Advance แล้วนี่)

หลวงพ่อกับ เดี่ยวนี้ผมเห็นองค์พระใสๆ เป็นปกติชัดใสสว่างยิ่งกว่าลืมตาเห็น เพียงแต่ถ้าหลับตาจะเห็นชัดกว่าลืมตาครับ ผมรู้สึกอัศจรรย์ใจมากที่ได้รู้ว่า ในท้องผมมีสิ่งวิเศษอยู่ ผมรักองค์พระมาก รักที่สุดเลย ตั้งแต่เห็นองค์พระแล้วผมมีแต่ความสบายใจ เย็นกายเย็นใจ อยู่ตลอดเวลา ผมรู้สึกซาบซึ้งถึงพระพี่เลี้ยงที่แสนดี และผมขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อบนอย่างสูงที่ทำให้มีโครงการดีๆ แบบนี้เกิดขึ้น

ตอนนี้ผมเหมือนได้เกิดใหม่ มีชีวิตที่สมบูรณ์อย่างมหาศาล และก็จะไม่กลับไปเสพยาอีกตลอดชีวิตครับ (สาธุ) ผมจะตั้งใจฝึกฝนอบรมตนเองให้ดี จะได้มาทำหน้าที่เป็นพระพี่เลี้ยงในโครงการอุปาสิกาแก้วหน่ออ่อน เพื่อที่จะช่วยหลวงพ่อเผยแผ่พระพุทธศาสนาครับ (สุดยอดเลย)

กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อดังความเคารพอย่างสูง

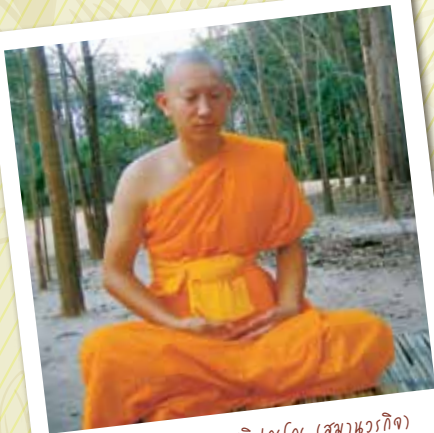
พระธรรมทางาตพุทธพจน์ สกฺกสฺริ

ชาตานหน้าหยก พุทธบุตรหน้าใส

พระธรรมทางตามพล รุติปัญโญ (สมณวรกิจ)
วัดนิคมเกษตร จ.สุพรรณบุรี

๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

กระผมพระธรรมทายาททศพล ชูติบุญโน (สมาน
วรกิจ) อายุ ๒๖ ปี เป็นคนอำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ครับ

ผมเคยทำตัวเสเพลมาก่อน (มาอีกแล้วนี่ เพราะกรรม
คบบคนพาลในอดีต ทำให้มาอยู่ในวงจรของคนพาล พอ
คบบคนพาลก็พาลพาไปหาผิด) ทั้งดื่มเหล้า เที่ยวกลางคืน
คบบคนพาล และเล่นการพนัน จนได้รับการแต่งตั้งให้เป็น
ผู้คุมบ่อน และยังได้รับฉายาว่า ซาตานหน้าหยก

หลวงพ่อกับผมผ่านชีวิตมาอย่างซอกซอน แต่ทำไม
ผ่านอยู่อย่างเดียว คือ ยังเป็นลูกที่ดีที่ทำให้แม่ภาคภูมิใจ
ไม่ได้ (คือสำนึกลึกๆ นี่ อยากจะให้แม่ภาคภูมิใจ แต่ว่า
มันยังไม่ได้ช่อง) แล้วผมกับแม่สองเราไม่คุยกันมาหลายปี
แล้วครับ (โ้ พลาดไปแล้วลูก พลาดไปแล้ว)

จนกระทั่งวันหนึ่งได้เห็นป้ายชวนบวชโครงการ
๑๐๐,๐๐๐ รูป ผมก็ตัดสินใจบวชทันที เพราะว่าอยาก
ไปให้ไกลๆ จากชีวิตเดิมๆ ผมจึงมาบวชที่วัดนิคมเกษตร
จังหวัดมุกดาหาร (จากเชียงใหม่ก็มามุกดาหารนี่นะ)

ทั้งพระอาจารย์และพระพี่เลี้ยงที่แสนดีก็ให้การอบรม
อย่างดีมาก (สาธุ) แถมยังดูแลทุกคนอย่างใกล้ชิด ในวัน
บวชโยมแม่ของผมท่านก็เดินทางมาร่วมอนุโมทนาบุญด้วย
นะครับ (สาธุ นี่แหละให้รู้จักไว้ว่าน้ำใจมารดาจะ)

(ชีวิตที่ผ่านมาเราพลาดไปแล้วลูกเอ๊ย ที่เราเอาร่างกายที่ท่านทะนุถนอมตั้งแต่อยู่ในครรภ์ของท่าน และกระทั่งคลอดออกมา ท่านก็ยังทะนุถนอมตอนนี้ เอาไปทำสิ่งที่ไม่ถูกต้องจนได้ฉายาว่า ซาตานหน้าหยก เพราะฉะนั้นต้องเปลี่ยนแปลงชีวิตใหม่ให้ดีขึ้นกว่าเดิมอย่างอัศจรรย์ เลยนะลูกนะ)

โยมแม่มาร่วมอนุโมทนาบุญกับผมด้วยครับ ซึ่งเป็นวันที่ผมภาคภูมิใจอย่างที่สุด ที่ทำให้โยมแม่ได้ปลื้มใจและภูมิใจในตัวผม พอभवแล้วผมก็ตั้งใจฝึกฝนอบรมตนเองทุกอย่างเพื่อจะเป็นพระแท้ให้โยมแม่ได้บุญมากๆ (สาธุ มันต้องอย่างนี้ลูก)

ผมอยากให้โยมแม่ได้บุญมากๆ โดยเฉพาะการปฏิบัติธรรม ผมชอบมากครับ เพราะการนั่งสมาธิทำให้ผมมีความสุข เวลานั้นสมาธิ ผมจะทำให้หัวใจสว่างเปล่า ปล่อยใจสบายๆ ไม่คิดอะไรเลย (ถูกต้องจะ ดีมากลูก) และก็ภาวนา สัมมา อะระหัง ไปเรื่อยๆ

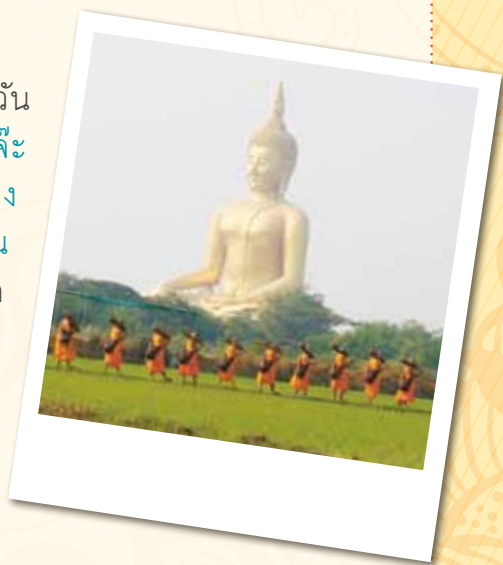
ตอนแรกๆ ที่นั่ง ผมมีแต่ฟุ้งกับฟุ้ง (ฟุ้งสากล่ะ) เห็นภาพเก่าๆ ปรากฏขึ้นเป็นฉากๆ (เพราะทำไว้อยะ นี่แหละลูกเอ๊ย มาเห็นตอนนี้นี่ยังดีนะ ถ้าไปเห็นตอนวาระสุดท้ายของชีวิต อันตราย กรรมนิมิตนี้สำคัญ ที่จะทำให้เกิดนิมิตมืดหรือสว่าง นี่ถ้าภาพเก่าๆ อย่างนี้มา ไปมืดเด้อ)

แต่พอผ่านไปหลายวัน
ความฟุ้งก็ลดลง (เห็นไหมจะ
นี้ขนาดไม่ถึงวันสุดท้ายของ
ชีวิต ยังฉายมาให้เราเห็น
อย่างนี้) ต่อมาใจเริ่มนิ่งมาก
ขึ้น ประมาณ ๒ อาทิตย์

วันหนึ่ง พอนั่ง
หลับตาปุ๊บ ก็รู้สึกสบาย
ตัวสบายใจอย่างบอก
ไม่ถูก พอเงยไปอีกพัก
ใหญ่ๆ ผมเริ่มมองเห็นแสงสว่างเกิดขึ้นในกลางท้อง
เป็นแสงนวลๆ เหมือนแสงจันทร์ (สาธุ เห็นไหมว่า ชีวิตที่
ผ่านมาจะบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์ ก็เข้าถึงธรรมได้ ถ้าให้
โอกาสตัวเองมาทำอย่างนี้นะ)

ผมมองไปที่แสงนั้นอย่างสบายๆ ไม่เพ่ง ไม่จ้อง
แล้วผมก็เห็นดวงกลมๆ (มาอีกแล้ว) ลอยอยู่กลางแสง
นั้น (นั่งกันคนละที่ และก็คนละคนกันด้วย แต่เห็นแบบ
เดียวกัน เห็นไหมจะ)

ลักษณะก็เหมือนกับดวงแก้วที่พระอาจารย์เอามาให้ดู
แต่ว่าขอบอก ดวงของผมมีขนาดเท่ากับส้มเขียวหวาน ผม
ก็มองไปอย่างสบายๆ ไม่คิดอะไรเลย ลักพักหนึ่งดวงนั้น
ก็เปลี่ยนเป็นองค์พระใสๆ องค์ใหญ่ประมาณ ๑ ฝ่ามือ มี
แสงนวลๆ สวยมากครับ องค์พระใสสว่างอยู่ในตัวผมตลอด

เวลาเลย (ดีมากลูก อย่าให้หายนะลูกนะ นี่แหละต้นทาง
สวรรค์ ตรงนี้สำคัญ จะเป็นที่พักที่ระลึกที่แท้จริงของเรา)

ไม่ว่าจะหลับตาหรือลืมตา ถ้าใจสบาย ผมก็จะเห็น
ท่านอยู่ในกลางห้องของผมได้อย่างง่ายๆ เลย ตอนนี้อยู่
รู้สึกมีความสุขอยู่ตลอดเวลา และยิ้มได้ทั้งวันเลย (แต่
ก่อนได้ชื่อว่า ซาตานหน้าหยก แต่ตอนนี้จะเรียกว่าอะไรดี
เราช่วยกันตั้งฉายาท่านใหม่เถอะ (พุทธบุตรหน้าใส) พุทธ
บุตรหน้าใส โดยหัวหน้าชั้นวินิช สาธุ สูดยอดจ๊ะ) ผมตั้งใจ
ว่า จะไปชวนโยมแม่และโยมญาติผู้ใหญ่ในบ้านนอกบ้าน
ให้มาบวชเป็นอุบาสิกาแก้วหน้าอ่อนให้หมดทุกคนเลย

ส่วนตัวผมเองก็จะตั้งใจ
ปฏิบัติธรรมเยอะๆ ให้ได้
บวช ๒ ชั้น และก็จะบวชต่อ
เพื่อเป็นพระพี่เลี้ยงโครงการ
อุบาสิกาแก้วด้วยครับ

(สาธุ สูดยอดเลย
เห็นไหมจ๊ะ นี่พระศาสนา
ได้นื่อนานุกูมาแล้ว นี่
สายโลหิตแห่งพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นแล้ว
ชีวิตที่ผ่านมา อดีตที่ผิด

พลาดลืมหไปหมดเสียเกลี้ยงไปแล้ว

ดีสุดชั่ว ชั่วลืมหไปหมดแล้ว

นี่ลูกๆ พระธรรมทายาท ณ ศูนย์อบรมวัดนิคม
เกษตร อำเภอร้านใหญ่ จังหวัดมุกดาหาร เยอะแยะไป
หมดเลย ก็ไม่ทราบว่ารูปไหนเป็นพระพี่เลี้ยงที่แสนดี แต่
แม้ไม่ทราบว่ารูปไหนเป็นพระพี่เลี้ยงที่แสนดี แต่ทั้งหมด
เป็นพระลูกชายที่แสนดีจ้ะ)

กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อดำรงความเคารพอย่างสูง

พระธรรมทายาททศพล ชูติปัญโญ

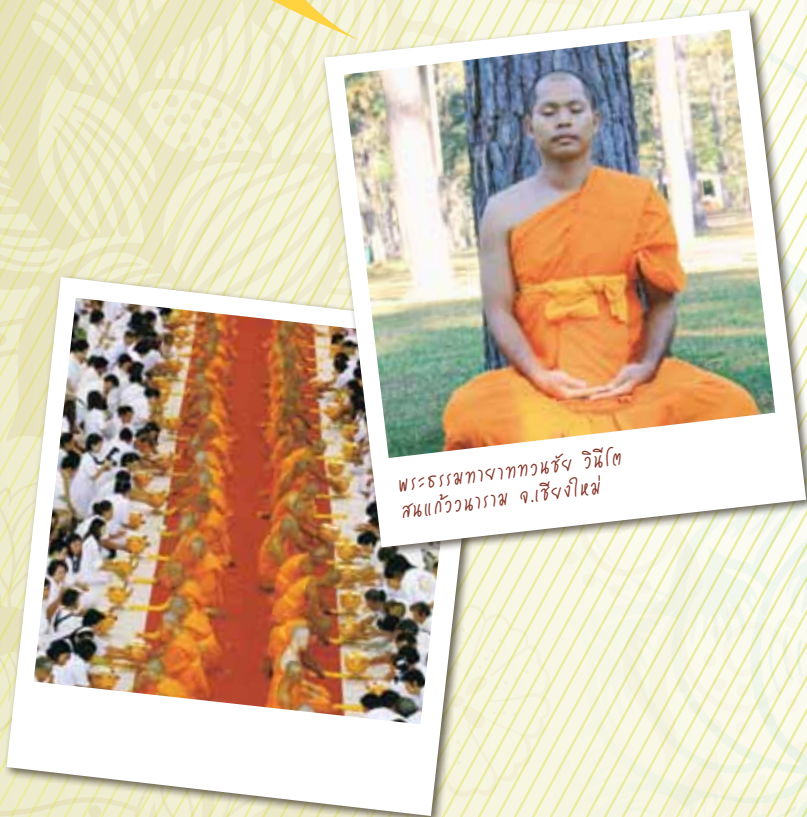

ลูกๆ พระธรรมทายาท ณ ศูนย์อบรมวัดนิคมเกษตร อ.ร้านใหญ่ จ.มุกดาหาร

จุดเริ่มต้น ทางสายกลาง

พระธรรมทางาทวณฺหัง วิหิต
สมเด็จพระสังฆราช จ.เชียงใหม่

๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

กระผมพระธรรมทายาททวนชัย วินิต (เขียวแก้ว)
อายุ ๒๙ ปี ตัวแทนพระพี่เลี้ยงรุ่นกองพล ๑๐๐,๐๐๐ รูป
จากสนแก้วนาราม จังหวัดเชียงใหม่ครับ

ก่อนมาบวชนั้นผมเป็นหนึ่งในกองคนเหล็ก ในฐานะ
ผู้สืบสานตำนานวัฒนธรรมคุณยายอาจารย์ อาสาสมัคร
ผู้สร้างโลกกอบุญสถานครับ

ปกติผมเป็นคนที่ชอบนั่งสมาธิปฏิบัติธรรมอยู่แล้ว
และก็ได้พบกับประสบการณ์ภายในที่น่าอัศจรรย์ใจอยู่
เสมอ และยิ่งมาบวชเป็นพระพี่เลี้ยง ได้ถือศีล ๒๒๗ ข้อ
ผมก็สัมผัสได้ทันทีว่า ประสบการณ์ภายในนั้นพัฒนาและ
ชัดเจนยิ่งขึ้นกว่าเดิม

เวลาผมนั่งสมาธินั้น ผมจะปรับตัวปรับใจจนรู้สึก
ได้อารมณ์สบายก่อน (ถูกต้องมากจ๊ะ) แล้วจึงค่อยๆ น้อม
ใจมาวางไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ อย่างเบาๆ (ถูกต้อง
จ๊ะ) พอวางใจไปได้สักพักหนึ่ง ผมก็จะเริ่มเห็นว่า มีดวง
สว่างเกิดขึ้นที่ศูนย์กลางกาย

(สาธุ มาอีกแล้วดวงสว่าง แปลว่า ดวงสว่าง หรือ
ดวงธรรมภายในนี้ มีอยู่ที่ศูนย์กลางกายของทุกๆ คนใน
โลก โดยไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนาและเผ่าพันธุ์ใด แม้จะ
มีความเชื่อที่แตกต่างกัน หรือแตกต่างกันในหลายๆ เรื่อง
แต่ภายในกลางกายของทุกคนจะมีดวงสว่าง มีองค์พระ

ใสๆ เหมือนกัน ลองมาดูซิจะ ลองทำใจนิ่งๆ วางความเชื่อ
เอาไว้บนหิ้ง ความจริงต้องมาพิสูจน์ ด้วยใจนิ่งเฉยๆ ไม่
ต้องทำอะไรเลย มาพิสูจน์ว่า มีจริงไหม ถ้ามีจริงแล้วดี
จริงไหม อย่างนี้ไง)

พอจรดใจลงไปนิ่งๆ ดวงนั้นก็จะขยายใหญ่ขึ้นจนใหญ่
กว่าตัวผม และมองไม่เห็นขอบของดวงเลย และมีดวงกลม
ใสอีกหนึ่งดวงเกิดขึ้น แล้วขยายจนใหญ่ขึ้น จนถึงดวงที่ ๖
พอมองเข้าไปตรงจุดกลางใสของดวงนั้น ผมก็เห็นว่า มี
กายใสๆ นั่งสมาธิอยู่ในนั้น หน้าตาเหมือนกับผมเลย แต่
รูปร่างดีกว่าและหล่อกว่าตัวจริงมากๆ เนื้อตัวใสกระจ่าง
ประดับด้วยเครื่องประดับที่สวยงามมากครับ (ดีมากจ๊ะ)

พอผมจรดใจนิ่งๆ มองลงไปใกลางกายนั้นก็จะเห็น
ดวงกลมใสผุดขึ้นมาแล้วก็ขยายใหญ่ซ้อนกันขึ้นมาอีก ผม
นับได้ ๖ ดวง พอมองลงไปใกลางดวงที่ ๖ ผมก็เห็นเกตุ
ดอกบัวตูมขององค์พระที่ขาวใสๆ อย่างไม่มีประมาณเกิด
ขึ้นมาใกลางท้องของผมครับ (ดีมากจ๊ะ ดูไปเรื่อยๆ นะ
ลูกนะ)

พอมองเข้าไปในเกตุดอกบัวตูม ผมก็จะรู้สึกคล้ายๆ
กับว่า ตัวเรากำลังค่อยๆ ตกลงไปใกลางองค์พระนั้นอย่าง
นิ่มนวล (ดีมากจ๊ะ ให้ลอยอย่างนุ่มนวลเข้าไปใกลางองค์
พระเลย) แล้วผมก็เห็นดวงกลมใสๆ อีก ๖ ดวง ผุดซ้อน

กันขึ้นมาเร็วมากๆ เลยครับ และก็เห็นกายของค์พระอีก ๑ องค์อยู่ในกลางดวงที่ ๖ (ดีมากจ๊ะ)

ตอนนั้นใจผมนิ่งมาก และเห็นว่าดวงแก้วกับ องค์พระพากันผุดขึ้นมาอยู่ตลอดเวลาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด เลยครับ (ดีมากจ๊ะ ดูต่อไปอีกนะลูกนะ) เพียงแต่ว่าแต่ละ กายขององค์พระที่ผมเห็นนั้นจะใสกว่าเดิม สว่างกว่าเดิม และมีขนาดใหญ่ขึ้นกว่าเดิม และยังให้ความรู้สึกที่เข้มข้น เบิกบานมากขึ้นกว่าเดิมอีกด้วย (ดีมากจ๊ะ ถูกต้องมากเลย)

ผมสังเกตว่า ถ้ายังมีสติมากเท่าไร ผมก็จะเห็นองค์ พระผุดสลับกับดวงแก้วได้ชัดเจนมากขึ้นเท่านั้น (ถูกต้อง มากจ๊ะ ดีมากเลย ดูเฉยๆ ต่อไปนะลูกนะ ดูไปเรื่อยๆ) จน มีความรู้สึกว่า ตัวเองได้กลายเป็นหนึ่งเดียวกับองค์พระไป แล้วครับ (ดีมากจ๊ะ ถ้าเป็นตลอดเวลาเขาเรียกว่า โคตรภู บุคคล ที่มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก เพราะว่าเป็น ตัวพระรัตนตรัยเลย)

ผมมองเห็นได้ละเอียดชัดเจนยิ่งกว่าลืมตาเห็นซะอีก นะครับ ตอนนี้ไม่ว่าจะนั่ง นอน ยืน เดิน หรือทำหน้าที่เป็น พระพี่เลี้ยง ผมก็จะหยุดใจไว้ในกลางของกลางองค์พระไป เรื่อยๆ (ดีมากจ๊ะ อยากให้พระพี่เลี้ยงทุกรูปทำอย่างนี้นะจ๊ะ)

ทำให้ผมมีความรู้สึกเบิกบานอยู่ตลอดเวลา และ มีความสุขทั้งวันเลยครับ (ไม่น่าเชื่อเลยว่า เราสามารถ หาความสุขและความเบิกบานได้จากพระในตัวของเรา

มันมหัศจรรย์มากเลย) ตอนนี้ผมรู้แล้วว่า ฐานที่ ๗ เป็น
สิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตของเรา (ถูกต้องจ้ะ เพราะนี่คือทาง
สายกลางที่ทำให้เราได้พบกับหนทางพระนิพพานที่แสน
ประเสริฐ)

หลวงพ่อกับ ตอนนี้มีผมมีความตั้งใจที่จะบวชไป
วันต่อวัน และจะอุทิศชีวิตช่วยงานพระพุทธศาสนาอย่าง
เต็มที่ (สาธุ) และผมอยากจะบอกหลวงพ่อกับว่า ผมภูมิใจ
มากที่ได้เป็นพระลูกชายของหลวงพ่อกับ

(สาธุ สูดยอเลยลูก ทำต่อไปนะลูกนะ เดี่ยวเราจะ
ได้มาศึกษาวิชาธรรมกาย อย่างน้อยก็วิชา ๓* ที่มีอยู่ใน
พระไตรปิฎกนี่จ้ะ

และโดยเฉพาะพระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านทำให้
ง่ายขึ้น โดยรวบรวมไว้ในหนังสือคู่มือสมภาร คือ เหมาะ
กับสมภารทุกรูป ตามวัดวาอารามต่างๆ ตอนนี้ เรามี
วัดร้างให้เลือกเยอะแยะเลย ครูไม่ใหญ่ว่า ทุกวัดทั่วทั้ง
สังฆมณฑลต้องมาช่วยกันทำแล้ว ถ้าเราช่วยกันปีนี้ อดีต
วัดร้างก็จะกลายเป็นวัดรุ่ง ซึ่งวัดร้างตอนนี้มีตั้งแต่เกรด
A++, เกรด A, เกรด B, เกรด C อะไรพวกนี้นะจ้ะ

ครูไม่ใหญ่อยากให้วัดต่างๆ เลือกเกรด A++ ไปก่อน
ให้เลือกกันไปก่อนเลย แล้ววัดร้างเกรด A เกรด B ก็เอา
ไปเลย และเกรดสุดท้ายเราค่อยเอา นี้อันดับหนึ่งเลย

ถ้าร่วมมือกัน
อย่างนี้ ปีนี้พุทธศักราช
๒๕๕๓ Project นี้จบ
เลย เหลืออย่างเดียว
ว่า เรากำลังจะมองพุทธ
ศาสนาอย่างน้อย ๑,๐๐๐
ปีข้างหน้าว่า เราจะทำ
อย่างไร ซึ่งเราจะต้องมอง
ไปในทิศทางเดียวกัน แล้ว
ลุยไปพร้อมหน้าอย่างนี้จึงจะ
ถูกหลักวิชา

พระธรรมทายาททวนชัย
วินิต สนแก้วนาราม จังหวัด
เชียงใหม่ สดุดเลย อยู่
นานๆ ได้ไหม)

กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อดังความเคารพอย่างสูง

พระธรรมทายาททวนชัย วินิต

- * วิชา ๓
๑. ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ระลึกชาติได้
 ๒. จุตูปปาตญาณ เห็นการเวียนว่ายตายเกิดของสัตว์ทั้งหลาย
 ๓. อาสวกุชฌญาณ ความรู้ที่ทำให้สิ้นอาสวะ

ทหาร กองทัพธรรม

ธรรมทายาทจากฐานวิฑูรย์ ไชยสงคราม
วัดพระธาตุจอมทอง จ.พะเยา

๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

กระผมธรรมทายาทญาณวิภูณ์ ไชยจตุรวัฒน์ ธรรม
ทายาทวัดพระธาตุจอมทอง อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา
ขอรายงานตัวครับ

แต่ก่อนผมมีอาชีพรับราชการทหาร ผมมาบวชใน
โครงการนี้ได้ จากการเดินทางไปร่วมงานวันกองทัพไทย
ที่จังหวัดพะเยา ซึ่งก่อนกลับบ้านผมแวะไปกราบพระบรม
สารีริกธาตุที่วัดพระธาตุจอมทองเพื่อความเป็นสิริมงคล
แล้วผมก็มองไปเห็นป้ายชวนบวชโครงการ ๑๐๐,๐๐๐ รูป
แค่เห็นเท่านั้น ผมก็เกิดอาการอยากบวชขึ้นมาทันที (สาธุ
เห็นไหมจ๊ะ ผู้มีบุญจะเป็นเช่นนี้ จะเห็นสื่อทางใด หรือ
ได้ยินคำเชิญชวน จะออกอาการอยากบวชขึ้นมาเองเลย
นี่จ๊ะ) จึงหยิบมือถือและโทรไปถามรายละเอียด พอรู้ว่า
โครงการนี้สำคัญอย่างไร ผมก็ตัดสินใจสมัครบวชวันนั้น
เลยครับ (สุดยอดเลย)

แม้จะเพิ่งเริ่มการอบรมไปได้ไม่นาน แต่จากการดูแล
เอาใจใส่ของพระอาจารย์และพระพี่เลี้ยงทุกรูป ก็ทำให้ผม
และเพื่อนๆ ธรรมทายาทเข้าใจเรื่องบาปบุญคุณโทษมากขึ้น

ผมมีความสุขในการอบรมมาก หลงฟ่อครับ ผมขอ
เปลี่ยนจากทหารแห่งกองทัพไทย มาเป็นทหารในกองทัพ
ธรรมเพื่อกอบกู้พระพุทธศาสนาจะได้ไหมครับ (อนุโมติและ
อนุโมทนาจ๊ะ สุดยอดเลย แต่ว่าทหารกองทัพธรรมไม่มี
วันปลดประจำการนะ)

สำหรับการนั่งสมาธิของผมนั้น ผมจะเริ่มด้วยการหลับตาเบาๆ แล้วค่อยๆ กำหนดลมหายใจเข้าออกช้าๆ ภาวนา สัมมา อะระหัง ไปเรื่อยๆ นั่งในวันแรกๆ ก็มีติดบ้าง เมื่อยบ้าง แต่ก็นั่งไปเฉยๆ ไม่คิดอะไร (ถูกต้องจะถูกหลักวิชาเลย) พอผ่านไป ๑ อาทิตย์ ความรู้สึกสบายก็เริ่มเข้ามาเยือน

วันนั้น ผมก็นั่งเหมือนทุกวัน คือภาวนา สัมมา อะระหัง ไม่นานก็เริ่มรู้สึกสบาย ตัวผมเริ่มเบาเหมือนจะลอยไปในอากาศได้เลยครับ (ดีมากจะถูกต้องมาก) แล้วทันใดนั้นก็มีแสงสว่างโผล่เข้ามาในกลางท้อง เป็นจุดสว่างคล้ายแสงเทียน ชัดน้อยกว่าลิ้มตาเห็น ผมก็มองไปเรื่อยๆ แล้วก็มีความกลมๆ ใสๆ ผุดขึ้นมาจากความสว่างนั้น (เห็นใหม่จะว่า เป็นประสบการณ์ภายในสากล) ใสเหมือนดวงแก้วที่พระอาจารย์เอามาให้ดู ขนาดเท่าฟองไข่ไก่ (อ้านั้นแหละจะ ดูให้ดี ดวงนั้นดวงสำคัญ ดวงดีแล้ว ให้หัดดูดวงภายใน) ดวงกลมใสผุดขึ้นมาแล้วก็หายไป (รักษาได้ปดอบายไปสวรรค์จะ

แค่เห็นดวงใสๆ หรือแสงสว่างแวบเดียวเท่ากับระยะเวลาข้างพบใบหู หนูแลบลิ้น ได้บุญมากกว่าสร้างโบสถ์ สร้างวิหาร สร้างศาลาการเปรียญอีกนะจ๊ะ เพราะว่าเป็นต้นทางมรรคผลนิพพาน ส่วนสร้างโบสถ์วิหาร ศาลาการเปรียญเป็นแค่มหาทานบารมี ยังเวียนว่ายตายเกิด แต่ถ้าเห็นดวงใสๆ องค์พระใสๆ หรือแสงสว่างนี่นะจ๊ะ หนทางที่เวียนว่าย

ตายเกิดมันสิ้นเข้ามาแล้ว) ดวงกลมใสผุดขึ้นมาแล้วก็หายไป (หายไป อย่าไปเสียตาย ให้ทำเฉยๆ เดี่ยวจะมาใหม่ จะตามมาอีกเยอะเลย)

ผมก็ทำใจนิ่งๆ มองไปเรื่อยๆ มันแปลกมากครับ เพราะดวงกลมใสนั้นจะผุดขึ้นมาเรื่อยๆ (สาธุ บอกแล้วไง ดวงก็จะไปตามดวงนี่นะจ๊ะ) เว้นช่วงเป็นระยะๆ พอหายไปก็ผุดขึ้นมาใหม่ (ดีมาก ถูกต้องมากเลย ดูไปเฉยๆ ไม่ต้องคิดอะไร ให้ช่วยทำเฉยๆ ช่วยแค่นี้ไม่ได้ แล้วจะไปช่วยอะไรได้นี่นะ) เป็นอย่างนี้ตลอดเลยครับ

ตอนนี้ผมรู้สึกมีความสุข และสบายใจอย่างบอกไม่ถูก และไม่ว่าจะทำกิจกรรมอะไร ผมก็ยังเห็นดวงกลมใสๆ ผุดอยู่เรื่อยๆ มันให้ความรู้สึกที่ดีมากๆ เลยครับ จนผมรู้สึกว่า จะต้องรักษาความสว่างในกลางกายเอาไว้ให้นานที่สุด (ก็แค่นานที่สุด ในระดับที่อย่าให้หายไป) และผมจะตั้งใจบวช ๒ ชั้น ให้ได้ครับ

กราบแทบเท้าพระเจ้า
พระคุณหลวงพ่อดังความเคารพ
อย่างสูง

ธรรมทางาตนาพรวิรุณ
วิชจจตุรวิมล

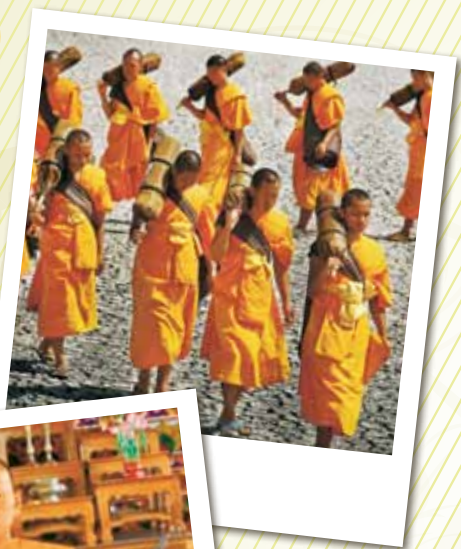

ลูกๆ ธรรมทางาตนาพรวิรุณของ
จะตั้งใจฝึกฝนอบรมตนเองครับ

อย่าง หลายขุม

พระธรรมาจากสันนาท คณภีระธม
สนแก้ววณาราม จ.เชียงจัน

๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

กระผมพระธรรมทายาท สีนาค คมภิธมฺโม (หนอง
อ้อ) อายุ ๒๗ ปี จากสนแก้วนาราม จังหวัดเชียงใหม่ ก่อน
มาบวชผมมีอาชีพเป็นช่างศิลป์ ผมทำได้ทุกอย่างทั้งเพ้นท์
ภาพ แกะสลักน้ำแข็ง ทำป้ายโฆษณา แคมบางที่ก็เป็นช่าง
ประปา ช่างแอร์ก็ได้ นะครับ ยังไม่หมดแค่นี้ นะครับ เพราะ
ผมยังรับเป็นดีเจ เปิดเพลงสร้างความบันเทิงในผับอีกด้วย

ซึ่งการเป็นดีเจนี่เอง ที่ทำให้ผมต้องเข้าสู่วังวน
ของอบายมุข ทำตัวเสเพล ทั้งดื่มเหล้า ติดผู้หญิง เที่ยว
กลางคืน (ไอ้ ชุม ๖ ชุม ๕ ชุม ๔ ชุม ๓ ไปหมดเลยลูก
อย่างทีละหลายๆ ชุมเลย) มีเรื่องมีราวทำให้พ่อแม่เสียใจอยู่
เป็นประจำ ผมเป็นอย่างนี้อยู่หลายปี

วันหนึ่งผมกลับบ้านไปกลางดึก เข้าไปในห้องของ
พ่อกับแม่ ก็เห็นท่านนอนหลับอยู่ ผมก็คิดในใจว่า หลาย
ปีที่ผ่านมา ผมไม่เคยหันมาดูแลพระอรหันต์ในบ้าน
เลย (ลำนึกเล็กๆ ก็ยังเป็นคนดีนะ แต่ว่าวงจรของวิบาก
กรรมที่คบคนพาล พาให้ไปอยู่ในวงจรอบายมุข) และ
ผมก็รู้สึกเบื่อหน่ายกับการกระทำของตัวเองขึ้นมาอย่าง
หนัก (อ้าว บุญได้ช่องแล้ว)

พอดีในวันรุ่งขึ้น พี่สาวไปได้ใบโบรชัวร์ชวนบวช
โครงการ ๑๐๐,๐๐๐ รูป มาจากเพื่อน พอเห็นเท่านั้น
ผมก็ตัดสินใจไปสมัครบวชทันทีเลย เพราะในใจลึกๆ แล้ว

ผมอยากที่จะทำอะไรสักอย่าง
หนึ่งเพื่อพ่อกับแม่บ้างครับ

พอมาบวชแล้ว ผมก็ได้
ฝึกฝนตนเองทุกอย่าง ทั้ง
ความมีระเบียบวินัย ได้เรียน
รู้เรื่องกฎแห่งกรรม ศึกษา
ความเป็นพระแท้ และได้
ฝึกนั่งสมาธิ ตอนแรกๆ ที่
ผมนั่งสมาธินั้น ผมนั่งไป
ได้ประมาณ ๑๐ นาทีก็

ไม่ไหวแล้ว (ไม่ไหว จะต้องไม่ไหวห้วน) จนต้องแอบลุก
ไปยืนเล่นอยู่ที่หน้าห้องน้ำเป็นประจำครับ (ก็ไม่ใช่ไร
จ๊ะ) แต่พอนั่งไปได้ประมาณเกือบ ๒๐ วัน ผมก็เริ่มรู้สึก
สบายตัวและสบายใจมากขึ้น

ในวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ วันนั้นผมนั่งไปเรื่อยๆ โดย
เอาความรู้สึกทั้งหมดมาไว้ที่ศูนย์กลางกาย แล้วก็นั่ง
ฟังเสียงลมพัดยออดสนไปเรื่อยๆ จนรู้สึกว่า ตัวเบามาก
และก็ลื่นไปกับบรรยากาศ คล้ายๆ กับว่า ไม่มีตัวตน
เลย (ดีมากลูก) แล้วผมก็เห็นดวงแก้วกลมใสผุดขึ้นมา
ที่กลางท้อง (มาอีกแล้ว เห็นไหมจ๊ะ ดวงแก้วมาอีกแล้ว)

ตอนนั้นใจผมนิ่งมาก ผมมองไปที่ดวงแก้วอย่างนิ่งๆ
ก็มีแสงสว่างจ้าออกมาจากกลางดวงแก้ว (บางคนก็บอก
ครูไม่ใหญ่สอนให้เพ่งลูกแก้ว ไม่ใช่จะจ๊ะ นี่ไง ให้นิ่งเฉยๆ

อย่างมากก็ให้จำ ให้นึกอย่างสบาย ไม่ใช่ให้เพ่ง) ดวงแก้ว
มีขนาดประมาณหนึ่งกำมือ แต่รัศมีของแสงนั้นเจิดจ้ามาก

(นี่เราจะได้อินอย่างนี้ซ้ำๆ ถ้าทดลองวิทยาศาสตร์
แค่ ๓-๔ ชั่วโมง เขาก็ผ่านแล้ว แต่นับครั้งไม่ถ้วนเลย ที่เรา
ได้อินเรื่องดวงแก้ว เรื่ององค์พระ เรื่องความสว่าง)

แล้วสักพักผมก็เห็นว่า ดวงแก้วนั้นค่อยๆ มีขนาด
ใหญ่ขึ้น แล้วผมก็เห็นองค์พระใสๆ ปรากฏขึ้น แต่แปลก
มากครับว่า ผมเห็นดวงกลมใสๆ ที่กลางท้อง เหนือสะดือ
๒ นิ้ว แต่เห็นองค์พระใสๆ ที่กลางหน้าอก แต่องค์พระที่
ผมเห็นนั้นชัดใสสว่างมาก (ไม่เป็นไรจ๊ะ ตามใจท่านไป
ก่อนนะลูกนะ)

ผมเห็นตรงกลางขององค์พระมีแสงแวววาว ผมรู้สึก
ว่า ในกลางองค์พระไม่แข็งกระด้างแต่กลับอ่อนนุ่มมีชีวิต
ชีวา (เราจะได้อินอย่างนี้หลายชั่วโมงเดียว นับชั่วโมง
เลย) แล้วผมก็นึกให้องค์พระขยายใหญ่ขึ้นได้ และก็หด
เล็กลงก็ได้ (ตอนแรกเราตามใจท่านก่อน ตอนนี้ท่าน
ตามใจเราแล้ว)

ตอนนั้นผมรู้สึกว่า ตัวเองขยายใหญ่ตามองค์พระ
ไปด้วย แต่ก็ยังมองเห็นดวงแก้วกลมใสลอยอยู่ในกลาง
ท้องได้อย่างชัดเจนตลอดเวลา ตอนนี้ไม่ว่าจะหลับตาหรือ
ลืมตา ผมก็จะเห็นทั้งดวงและองค์พระได้ชัดมากเกือบ ๑๐๐
เปอร์เซ็นต์ ขนาดตอนสวดมนต์ ผมก็จะเห็นดวงแก้วสว่าง

เจ็ดจำในกลางท้องของผมนึกด้วย (สาธุอย่าให้หายนะลูก
นะ อย่าให้หาย นั่นจะเป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง)

ตอนนี้ผมขอต่อเวลา ด้วยการอยู่เป็นพระพี่เลี้ยงใน
โครงการอุปาสิกาแก้หนี้อ่อน ช่างงานหลวงพ่อไปก่อน
ครับ ผมขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อเป็นอย่างสูงที่เปิด
โอกาสให้ลูกผู้ชายอย่างผมได้มาบวช และได้พบกับหนทาง
ดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง ผมขอให้หลวงพ่มีความสุข สุขภาพ
แข็งแรงตลอดไปนะครับ

กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อดังความเคารพอย่างสูง

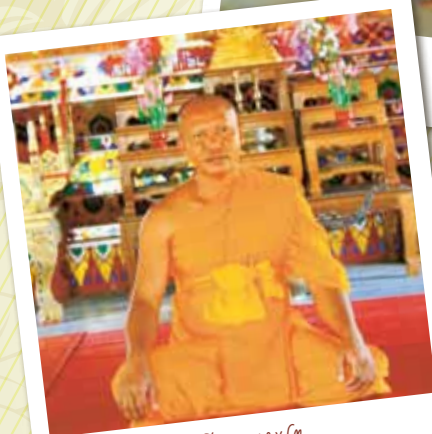
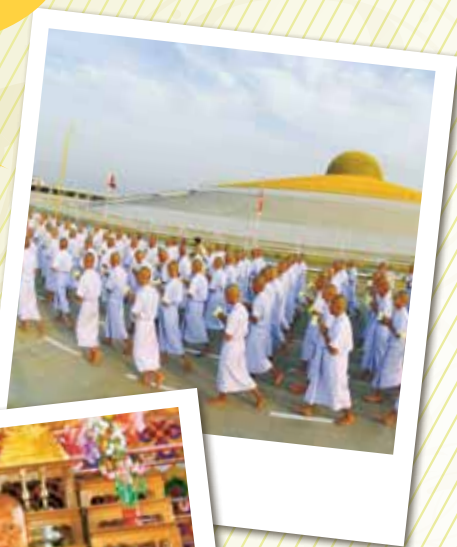
พระธรรมทางจากสันหาท คมภิรมฺหิ

อดีต นักทวงหนี้

พระธรรมทางาตชาติ ญาณกมุโตะ
สภแก้วนาราม จ.สิงขรใหม่

๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

กราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงพ่อกีที่เคารพรัก
อย่างสูง กระผมพระธรรมทายาทชาตรี ญาณกนฺโต (นาถ
บาตร) อายุ ๓๗ ปี ตัวแทนพระธรรมทายาทจากสนแก้ว
วนาราม จังหวัดเชียงใหม่ครับ

หลวงพ่อกีครับ ผมก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ใช้ชีวิตอยู่บนความ
ไม่รู้ แล้วก็ดำเนินชีวิตผิดพลาดมาในทุกรูปแบบ (อันตรายนะลูกนะ เพราะทุกชีวิตล้วนตกอยู่ภายใต้ Law of Karma กฎแห่งการกระทำ ไม่ว่าทางความคิด คำพูด การกระทำ ทั้งทางกาย วาจา ใจ ไม่ว่าดีหรือชั่วล้วนมีผลทั้งสิ้นเลย) ซึ่ง
ถ้าพิจารณาถึงศีล ๕ ก็ครบครับ คือ ทำผิดครบทุกข้อเลย

(ทุกข้อก็คือทุกขมนะลูกนะ อันตรายนะมากจะ สวรรค์
ไม่ใช่อยู่ในอก นรกไม่ใช่อยู่ในใจ หรือเอาสวรรค์มาล่อ เอา
นรกมาขู่ก็ไม่ใช่ มันมีจริงนะจ๊ะ ซึ่งเราสามารถพิสูจน์ได้ด้วย
ตัวของเราเอง ตามหลักคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เราเลือกเอาว่า จะเชื่อตอนเป็นหรือจะเห็นตอนตาย มัน
อันตรายนะลูกนะ แต่อัตถิที่ผิดพลาดลืมนำไปให้หมดนะจ๊ะ

ต้องเข้าถึงพระธรรมกายในตัวให้ได้ แล้วก็รักษาไว้ยิ่ง
กว่าชีวิตจนกระทั่งหมดอายุขัยนั่นแหละ บุญนี้ถึงจะส่งผล
ไปก่อน ส่วนวิบากกรรมก็ค่อยก่อน ถ้าเราสั่งสมบุญมากๆ
เข้า จะได้หนีมันพ้นอย่างนั้นะจ๊ะ นี่สำคัญ หรือทำตัวให้
หมดกิเลส หมดกิเลสก็หมดกรรม หมดกรรมก็หมดวิบาก

คือ ผลของกรรม แต่อย่างน้อยต้องอย่างนี้ คือ ต้องเห็น
พระในตัว ต้องเข้าถึงพระธรรมกายในตัว)

หลวงพ่อกับ ผมทำผิดศีลครบทุกข้อเลย แล้วแถม
ยังเคยเป็นคนเร่ร่อนนี้สิน หรือพูดภาษาบ้านๆ ว่า รับจ้าง
ทวงหนี้ ถ้าลูกหนี้ยอมจ่ายแต่โดยดีก็ไม่มีปัญหา แต่ส่วน
ใหญ่มักจะไม่ว่าจ่ายตามกำหนด ก็ต้องใช้กำลังบีบบังคับ ซึ่ง
ขอบอกเลยว่า มันโหดยิ่งกว่าในหนังอีกนะครับ

ตอนอายุ ๒๐ ปี ผม
เคยบวชแล้ว ๑ พรรษา แต่
น่าเสียดายที่ผมใช้เวลาใน
ผ้าเหลืองให้ผ่านไปอย่าง
เปล่าประโยชน์ ไม่ได้เรียน
รู้อะไรอย่างจริงจัง เพราะ
ไม่มีพระพี่เลี้ยงและพระ
อาจารย์คอยแนะนำสั่ง
สอนเหมือนอย่างใน
โครงการนี้

(อันตรายจะ
อันตรายสำหรับศาสน
ทายาทมากเลยนี่
ถ้าหากว่าไม่มีพระ
อาจารย์ ไม่มีพระ
พี่เลี้ยงคอยอบรม

พรา้สอน ไม่ว่าจะบวชสั้นหรือยาวก็ตาม เวลาลาสิกขาไป แล้วมักจะบอกว่า บวชแล้วไม่ได้อะไร คำๆ นี้เป็นอันตราย ต่อพระพุทธศาสนาอย่างมาก จำเป็นต้องมีจะ พระอาจารย์ และพระพี่เลี้ยง

ทำไมครูไม่ใหญ่ถึงอยากจะได้พุทธบุตรรุ่นกองพัน กองพล ๑๐๐,๐๐๐ รูป อยู่เป็นพระพี่เลี้ยง พระพี่ชาย แม้ยังไม่ได้เป็นพระอาจารย์ก็ตาม ก็เพื่อที่จะให้โอกาสดูแล พระน้องชายที่จะสืบศาสนทายาท ถ้าหากบุญเนกขัมม บารมี บุญเก่าได้ช่อง เขาก็จะสืบทอดอายุของพระพุทธ ศาสนา เป็นสายโลหิตแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตัวจริง ดิจจริงได้ และพระน้องชายจะซาบซึ้ง ขอบพระคุณที่พระ พี่ชาย พระพี่เลี้ยงคอยดูแลประคับประคองอบรมสั่งสอน ในทุกสิ่งทุกอย่างเลย อย่างนี้

และแม้จะลาสิกขาไป ก็ไม่อาจที่จะพูดว่า บวชแล้ว ไม่ได้อะไร มีแต่ว่า บวชแล้วได้เยอะแยะ เสียดยาวว่า เรา มีเวลาบวชน้อยเหลือเกิน ขนาดบวชน้อยยังได้เยอะขนาด นี้ และใจลึกๆ ก็อยากจะหวนคืนกลับมาบวชใหม่เมื่อหมด ภาระอะไรต่างๆ แล้ว นี่เป็นสิ่งที่ดี หรือกลับเอาไปพูดต่อ ในสิ่งที่ดีๆ เพราะฉะนั้นศาสนทายาทก็จะเพิ่มขึ้น ญาติโยม ก็จะเพิ่มขึ้น แล้วมันจะมีวัดร้างได้อย่างไร วัดร้างมีแต่จะ สุกุพันธุ์

และการเดินดูตงค์นี้ ทิ้งไม่ได้นะ ต้องได้ไปศึกษา เรียนรู้ อย่างน้อยรู้ว่า พระมหาเถรานุเถระในกาลก่อน

ท่านฝึกตนทนหิวบ้ำเพ็ญตบะอย่างไร โดยผ่านการเดิน
ธุดงค์ แสวงหาที่วิเวกบ้ำเพ็ญสมณธรรมอย่างนี้ในะจ๊ะ และ
ระหว่างที่เราเดินทางบ้ำเพ็ญสมณธรรมไป เราจะได้มี
โอกาสโปรดญาติโยม แม้ไม่ใช่ด้วยคำสอน แต่โปรดด้วย
การกระทำ คือ เป็นตัวอย่างที่ดี ความสงบเสงี่ยมสง่างาม
ที่เกิดจากการบ้ำเพ็ญสมณธรรมในช่วงที่เดินธุดงค์นั้น
แหละ ทำให้เกิดศรัทธาปสาทะขึ้นมาในใจของญาติโยม
เห็นไหมจ๊ะ อะไรมันก็เกิดขึ้นได้

อย่างธุดงค์คราวนี้ ข้างหน้าเราไม่รู้ว่า จะมีอาหาร
บิณฑบาตจากญาติโยมหรือไม่ เพราะไม่ได้แจ้งไปก่อนล่วงหน้า
เอาไว้ว่าอดก็อดด้วยกัน อิ่มก็อิ่มด้วยกัน เอาศีลเอาธรรม
เอา สีเลน โภคสัมปทา ที่เราได้บ้ำเพ็ญนี้แหละเป็นเครื่อง
ดึงดูดให้ญาติโยมออกจากบ้านแล้วมาใส่บาตรให้เรา เป็น
กำลังแห่งการตรัสรู้ธรรมของเรา นี้อย่างน้อยเราไปก็อย่าง
น้อยอย่างนี้ และถ้าเป็นที่ตั้งแห่งความเลื่อมใสแล้ว ใจของ
โยมที่ขุนมัวก็จะเลื่อมขึ้น ไส้ขึ้น สิ่งที่จะตามมา คือ อยาก
เข้าใกล้พุทธบุตร อยากฟังธรรม อยากปฏิบัติธรรม อยาก
เป็นอย่างที่พุทธบุตรเป็นอย่างนี้ เห็นไหมจ๊ะว่า พระพุทธ
ศาสนาจะถูกยกขึ้นมามีอย่างนี้จ๊ะ นี่สำคัญมากนะจ๊ะ)

ดังนั้น เมื่อลาสิกขาออกมาจึงไม่มีหลักในการดำเนิน
ชีวิตเลย เรื่องบาปบุญคุณโทษก็รู้บ้างนิดๆ หน่อยๆ แต่

ไม่ค่อยได้นำมาใช้ ยังคงใช้ชีวิตอย่างสิ้นเปลืองไปวันๆ
(น่าเสียดายนะ และอันตรายสำหรับชีวิตด้วย)

แล้ววันที่ผมจะได้เปลี่ยนแปลงตัวเองก็มาถึง วันนั้น
ผมกำลังตั้งวงก๊งเหล้ากับเพื่อนๆ ก็มีผู้นำบุญจากวัด
พระธรรมกายนี้แหละ เป็นพี่ที่รู้จักกันชื่อ คุณเจียรรัตน์
พลอยกองมาศ ซึ่งผมก็คิดว่า เขาจ๊าบสุดๆ เพราะกล้า
ตัดสินใจมาชวนผมบวชถึงในกลางวงเหล้า

ตอนนั้นถึงผมจะมีเงินๆ แต่ก็ยังฟังรู้เรื่องนะครับ และ
แปลกมากที่ผมก็ไม่ได้ตอบปฏิเสธ แต่บอกพี่เขาไปว่า ขอ
คิดดูก่อน วันที่ ๑๗ มกราคม ค่อยมาเอาคำตอบนะ แล้ว
วันที่ ๑๗ มกราคม ก็มาถึง ตอนนั้นผมคิดว่า ชีวิตใจๆ ที่
แยๆ สุดๆ ของผม น่าจะถึงตอนอวสานได้แล้ว ผมจึงบอก
ลาอบายมุข แล้วก็มุ่งหน้าหาความดีด้วยการตัดสินใจมา
บวชอีกครั้ง

มาถึงวันนี้ ผมอยากบอกคุณเจียรรัตน์ว่า ขอบคุณ
มากครับ ที่ทำให้ผมได้พบกับหนทางสว่างและมีชีวิตใหม่
ที่สดใสมากกว่าเดิม (เห็นไหมจ๊ะ จะมีความรู้สึกที่ดีต่อพี่ที่
เป็นกัลยาณมิตร แปลว่า โลกใบนี้ขาดกัลยาณมิตรไม่ได้
เหมือนโลกไม่อาจขาดดวงตะวันนี่นะจ๊ะ)

แม้ผมจะดื่มเหล้าหนัก สูบบุหรี่จัด แต่เมื่อตั้งใจมาบวชแล้ว ผมก็สามารถตั้งใจจำลาเหล้าและบุหรี่ได้อย่างไม่มีเยื่อใยตั้งแต่วันแรกที่เข้าโครงการเลยครับ

หลวงพ่อกับ โครงการนี้ดีมากเลย ผมได้ฝึกอะไรหลายอย่าง ได้เรียนรู้ถึงการเป็นพระแท้ ได้เดินธุดงค์ไปพัฒนาวัด (การได้เดินธุดงค์ไปพัฒนาวัดร้าง บางที่พระธรรมทายาทอาจจะไม่ทราบว่า เรากำลังทำอะไรที่สำคัญมากเลย ดูเหมือนว่า การปิดกวาดเขตแดนหรือพัฒนาวัดนั้นใครๆ ก็ทำได้ ใช่ ใครๆ ก็ทำได้ แต่ไม่มีใครทำ และเมื่อไม่มีใครทำ อะไรจะเกิดขึ้น วัดก็ไม่สะอาด รกรุงรัง ไม่น่าอยู่ ใครๆ ก็ไม่อยากเข้ามา

เมื่อคนไม่เข้าวัดก็จะเป็นอันตรายสำหรับพระศาสนา แปลว่า พระศาสนาจะสูญพันธุ์ได้ เพราะฉะนั้นการที่เราไปพัฒนาวัดร้างในโครงการเดินธุดงค์นี้ ตรงนี้ช่วยในการฟื้นฟูพระพุทธศาสนาได้โดยทางหนึ่งทีเดียว นอกเหนือจากการบำเพ็ญสมณธรรมของเรา การฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญตบะของเรานี้แหละ ดังนั้นโครงการนี้ขาดไม่ได้เลย

และเรามีโมโนปณิธานว่า จะต้องทำให้วัดร้างในผืนแผ่นดินไทยสูญพันธุ์ให้ได้ นี่แหละ เพราะฉะนั้นรุ่น ๑๐๐,๐๐๐ รูปนี้แหละ จะมีส่วนอย่างสำคัญตรงนี้ เพราะฉะนั้นครูไม่ใหญ่ถึงอยากให้ถ้อยภาพทุกวัดเก็บเอาไว้ แต่เสียดายว่า กล้องเรามีจำกัด มีไม่มาก เสียดายมากเลย

ทุกๆ วัด เพราะมันเป็นภาพประวัติศาสตร์ของชีวิต ซึ่งถ้าตัวเองได้เห็นภาพตรงนี้เมื่อไร มันจะปลื้มปิติ

สมมติว่า แม้เราลาสิกขาไป หรือยังบวชต่อกก็ตาม บางครั้งเราอาจจะเขวไปบ้าง เดินเป๋ไปบ้าง ภาพเหล่านี้จะช่วยเหนี่ยวรั้งเราให้หวนกลับมาสู่เส้นทางที่ถูกต้อง และก็จะได้เป็นเนื่อนานุญให้กับญาติโยม)

และยิ่งผมได้นั่งสมาธิมากเท่าไร ผมก็ยิ่งเห็นคุณค่าของความเป็นพระ และหลงรักชีวิตสมณะขึ้นมาอย่างจับใจ (นี่จะ สมาธิกับพระเป็นของคู่กันเลย เหมือนลมหายใจกับจมูก เหมือนเสียงกับหูนี้คู่กัน สมาธิกับพระก็คู่กัน ขาดจากกันไม่ได้ การเห็นคุณค่าความเป็นพระนี้สำคัญมาก มันทำให้อยากอยู่ต่อ อยากบำเพ็ญสมณธรรม อยากเดินตามรอยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจนตลอดชีวิต ความรู้สึกเช่นนี้จะเกิดจากการบำเพ็ญสมณธรรมของเรานะจ๊ะ ถ้าบวชแล้วไม่ได้นั่ง ครูไม่ใหญ่เสียดายแทน เสียดายมาก)

เวลาที่นั่งสมาธินั้น ผมจะนั่งแบบสบายๆ กาวนา สัมมา อะระหัง ไปเรื่อยๆ มีอยู่วันหนึ่ง หลังจากการสวดมนต์ทำวัตรเช้า ตอนนั้นใจกำลังสบาย พอหลับตาคู่บ ไม่นานเลย ผมก็มีความรู้สึกวูบๆ ภายใน เหมือนกำลังเล่นสไลเดอร์ลงไปในหุบเหวที่สว่างไสวแต่ลึกมากๆ ครับ (พอถึงตรงนี้ อย่า

ตกใจ อย่าขยับตัว อย่าลืมตา และก็ไม่ต้องกลัวอะไร ให้
ทำเฉยๆ นะจ๊ะ)

พอเลื่อนลงไปเรื่อยๆ ผมก็เห็นดวงแก้วสีขาวนวลๆ
นวลเหมือนไขเป็ด อยู่ที่ปลายอุโมงค์นั้น ผมจึงนึกน้อม
เอาดวงแก้วนั้นมาไว้ในกลางห้องฐาน

ที่ ๗ แล้วก็หมดเวลาพอดี
ผมจึงต้องออกจากสมาธิ
แต่แม้กระนั้นก็ตาม ผม
ก็มีความรู้สึกอึดอัดอึดใจ
และมีความสุขมาก (สุขจาก
สมาธิ พุทธบุตรทุกรูปต้องมี
ประสบการณ์ตรงนี้ ไม่ควร
ไม่มี หรือบวชไปฟรีๆ อย่าง
นี้นะจ๊ะ)

และวันรุ่งขึ้น พอถึงเวลา
นั่งสมาธิผมจึงอธิษฐานจิตว่า
ถ้าในกลางตัวเรามีดวงแก้วใสๆ อยู่จริงๆ ขอให้ได้เห็น
ด้วยเถิด แล้วผมก็ภาวนา สัมมา อะระหัง ไปเรื่อยๆ (คือ
ไม่มั่นใจว่า มีจริงหรือไม่จริง)

พอปล่อยใจว่างๆ ไปสักพักหนึ่ง ใจก็เริ่มนิ่งมาก ตอน
นั้นผมไม่คิดอะไรเลย จนเวลาผ่านไปประมาณ ๒๐ นาที
ผมก็เห็นจุดสว่างเป็นดวงแก้วดวงเล็กๆ อยู่ในศูนย์กลาง
กายฐานที่ ๗ (ถูกต้องมากจ้ะ ดีมากเลย)

พอเอาใจไปวางไว้ตรงนั้น ผมก็เห็นจุดเล็กๆ นั้นค่อยๆ โตขึ้น จนมีขนาดเท่ากับลูกฟุตบอล มีแสงและมีรัศมีขยายเป็นวงกว้างออกไปเรื่อยๆ (ถูกต้องมาก รักษาไว้ละลูกนะ อย่าให้หายนะ ให้ทำอย่างเดิม ถูกต้องแล้วจะ

ในทุกๆ Case ที่นำมาเล่าให้ฟังนี้ เราจะเห็นว่า มีปรากฏการณ์อย่างนี้ซ้ำๆ กันเลย ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติ ศาสนา หรือเผ่าพันธุ์ใดก็ตาม เมื่อทำสมาธิ โดยเอาใจมาวางไว้ในกลางท้อง ตรงฐานที่ ๓ จะเป็นอย่างนี้ทั้งนั้นเลย มีประสบการณ์ภายในสากลเหมือนกันหมดเลยนะจ๊ะ)

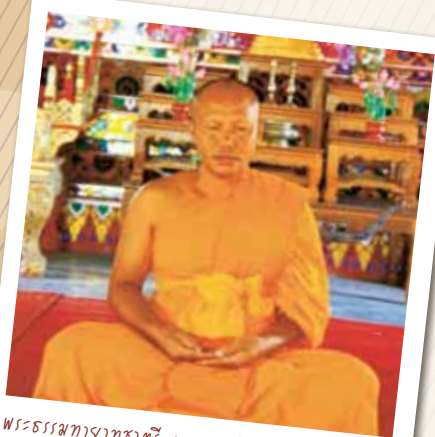
มีแสงและมีรัศมีขยายออกเป็นวงกว้างออกไปเรื่อยๆ จนรู้สึกว้าง ข้างในตัวผมนั้นสว่างไปหมด พอมองเข้าไปกลางดวงแก้วนั้นก็จะเห็นรัศมีเจิดจ้า มีประกายสุกใส เย็นตา เย็นใจ ผมเห็นชัดมากเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์

ผมสามารถพิจารณาดูดวงนั้นได้รอบทิศทาง เห็นเป็นเหมือนภาพ ๓ มิติ (คือ ใจหยุดนิ่งอยู่ตรงกลางแต่เห็นได้รอบทิศ นี่มันมหัศจรรย์ตรงนี้ ปกติเราจะเห็นทางซ้ายก็ต้องหันไปซ้าย อยากเห็นทางขวาก็ต้องหันไปทางขวา อยากเห็นข้างบนก็ต้องเงยหน้า อยากเห็นข้างล่างก็ต้องก้มลง อยากเห็นข้างหลังก็ต้องกลับหลังหัน แต่ที่นี่ไม่อยู่ที่เดียวแต่เห็นได้รอบทิศ)

ดวงแก้วนั้นสวยมาก ไม่สามารถเปรียบเทียบกับอะไรได้เลยครับ ตอนนั้นผมมีความสุขที่สุด เป็นความสุขที่ไม่

เคยมีมาก่อน มันเหมือนกับว่า เราได้ครอบครองสิ่งสำคัญ
ที่มีค่ามากที่สุดในการจรรวาล ผมถึงได้รู้ว่า ความสุขที่ไขว่คว้า
มาตลอดชีวิตที่ผ่านมา และที่เคยคิดว่า เป็นความสุขที่สุด
นั้น ความจริงแล้วมันเป็นได้แค่เศษผงธุลี เทียบไม่ได้เลย
กับความสุขที่เกิดจากภายใน (อย่าลืมนะ ตอน

นั้นแสวงหาความสุขด้วย
การเร่งรัดหนี้สิน โหดยิ่ง
กว่าในหนัง)

พระธรรมทาจาทชาตรี ญาณกคุโธ

ตอนนี้ทุกครั้งที่นั่ง
หลับตา ถ้าใจนิ่งดี ผมก็
จะเห็นดวงใสๆ ที่ศูนย์กลาง
กายฐานที่ ๗ ได้ทุกครั้งเลย
ผมมีความรู้สึกว่ ไม่อยาก
จากผ้าเหลืองไปไหนเลย
ผมรักชีวิตความเป็นพระ
(ถ้าเห็นดวงใสๆ ก็ะอย่างนี้
ทุกคนจะ)

ผมรักดวงแก้วใสๆ ภายใน (ที่จริง คือ ดวงธรรมภายใน
แต่ว่ามีลักษณะเหมือนดวงแก้วใสๆ ที่นี้ก็ไม่ทราบว่ จะ
เรียกอะไร ก็เลยเรียกดวงแก้วใสๆ) และผมก็รักหลวงพ่
มาก ผมจึงภาวนาทุกวัน ขอให้ผมมีบุญได้บวชระยะยาว

(ที่จริงท่านมีบุญบวชระยะยาวนะ หมดอายุขัยเลย
แต่สำคัญที่ว่ เอามาใช้แค่ไหน ถ้าเอามาใช้ ๑ ปี กับบวช

ได้ ๑ ปี ถ้าเอามาใช้ ๒ ปี ก็บวชได้ ๒ ปี ถ้าเอามาใช้ ๕ ปี ก็บวชไป ๕ ปี แต่จริงๆ แล้วมันยาวถึงหมดอายุขัยเลย)

ผมอยากทำหน้าที่ถ่ายทอดธรรมะ ให้คนทั้งโลกได้พบกับความสุขภายในแบบผมครับ (ดีมากเลยลูก อย่างนี้บวชไปเรื่อยๆ นะลูกนะ มีบุญบวชระยะยาว ยาวมากๆ จ๊ะ)

กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อดังความเคารพอย่างสูง

พระธรรมทางาตชาติรี สุาหณฺโติ

ชีวิตที่เต็มเปี่ยม (ฉบับที่ ๑)

ธรรมทางาวัน บ่อแสง
ผมเห็นองค์พระชัฒิสว่างตลอดเวลาเเจดรับ

๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

ผมธรรมดาอายุวัน ป่อแสง อายุ ๒๑ ปี ตัวแทนธรรม
ทายาทจากสนแก้วนาราม จังหวัดเชียงใหม่ครับ ผมเป็น
คนไทยใหญ่ บ้านอยู่บนดอย อำเภอฝาง

ผมเติบโตมาในชุมชนที่เต็มไปด้วยอบายมุข (ตรงนี้
อันตราย เหตุเพราะกรรมคบบคนพาลของแต่ละคนที่มีวิบาก
กรรมเหมือนกันดึงดูดมารวมกัน ก็จะเป็นชุมชนอบายมุข
อย่างนี้แหละจะ

อบายมุข แปลว่า ปากทางไปสู่อบาย ต้นทางมันอาจ
จะสนุก มันมีนม มันมีเม้า มันมีมุก แต่ปลายทางอบายจะ) เป็น
พื้นที่เสี่ยง (คำว่า “เสี่ยง” นี่เสี่ยงทั้งทรัพย์สิน อวัยวะ ชีวิต
กระทั่งอบายจะ) และปิดกั้นตัวเองจากคนภายนอก แต่
เพราะความเมตตาของหลวงพ่ที่ส่งพระอาจารย์สมชาย
จิตาโก ให้เข้ามาเผยแผ่พระพุทธศาสนาบนดอย พวกเรา
ถึงได้รู้จักพระ และรู้จักการทำความดี หมู่บ้านบนดอยที่
ผมอยู่จึงค่อยๆ สว่างขึ้นครับ

(สักวันหนึ่ง เราจะต้องเอาผ้าเหลืองไปห่มทุกดอย
ให้สว่างไสว แปลว่า เราจะต้องนำธรรมะของพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าไปสว่างที่ตรงนั้น เพราะว่านี่ผู้ที่กำลังรอคอย
เราอยู่เยอะทีเดียวที่ตรงนี้นะจะ)

การนั่งสมาธิในวันแรกของผมนั้น มันไม่เป็นสมาธิ
เอาเสียเลย (นี่ก็เป็นของสากลที่ทุกคนต้องเจอ เจอมาก

เจอน้อยนะจ๊ะ) ผมไม่สามารถทำใจตามเสียงการนำนั้
ได้ อาจเป็นเพราะว่า ผมยังไม่คุ้น ก็ตั้งแต่เกิดมาครั้งนี้
เป็นครั้งแรกที่ผมได้ฝึกนั่งสมาธิครับ

พระอาจารย์บอกว่า ให้นั่งทำใจสบายๆ เหมือนตอน
ที่เราใกล้จะหลับ ผมก็ทำตามครับ และ ผมก็หลับไปเลย
ครับ (เขาให้หลับหลอกๆ จ๊ะ นี่เล่นหลับจริงเลยนะ) แต่
พอตื่นขึ้นมา ผมกลับรู้สึกว่า สดชื่นกว่าที่เคยเป็น และก็
เริ่มจะนั่งได้ดีขึ้นครับ เมื่อเข้าสู่วันที่ ๓ (ถือว่าเร็วมากนะ
มีบุญเก่าส่งผล กำลังจะหมดกรรมแล้ว)

ผมก็นั่งหลับตาเบาๆ ภาวนา สัมมา อะระหัง ไป
เรื่อยๆ ผมนึกให้มีองค์พระใสๆ อยู่ที่กลางท้อง ทำใจให้
โล่งๆ ภาวนาไปเรื่อยๆ

จนรู้สึกว่าตัวเบา แล้วใจของผมก็สงบนิ่งมาก ผมเห็น
ดวงกลมๆ มีแสงคล้ายดวงจันทร์อยู่ตรงกลางดวง มีรัศมีสี
ฟ้าวนๆ มีแสงสีเหลืองขยายออกไปเป็นวงกว้าง ลอยอยู่
ตรงหน้าผมห่างประมาณ ๕ เมตร (นี่เริ่มมาแล้ว เห็นไหม
จะพอใจเริ่มนั่ง) และพอผมได้ยินเสียงนำนั้ของหลวงพ่อบอกว่า
ให้นึกถึงองค์พระไว้ที่กลางท้อง ผมก็ทำตามทันที
ผมเห็นองค์พระใสๆ องค์เล็กๆ อยู่ที่กลางท้อง (แปลว่า ใจ
เริ่มละเอียดแล้วนี่ เพราะฉะนั้นจึงนั่งง่าย)

แล้วผมก็นึกให้ตัวเราเป็นองค์พระ องค์พระเป็นตัว
เรา ไม่ถึง ๕ นาที ตัวทั้งตัวของผมก็กลายเป็นพระใสๆ ใส

เหมือนแก้วเลยครับ (อย่างนี้แหละจะ ถ้าได้อย่างนี้กับวช ๒
ชั้น คือ เป็นพระทั้งภายนอกและภายใน) ใบหน้าของท่าน
งามมาก เหมือนที่หน้าปนกหนังสือสวดมนต์เลยครับ ตอน
นั้นผมยังหลับตาอยู่ แต่ลองเอาใจไปมองไปที่ขา (เอาใจ
มองนะจ๊ะ) ที่ขาที่แขนก็ใสไปหมดเลย มันเป็นความรู้สึก
ที่ชัดเจนมากราว ๘๐ เปอร์เซ็นต์ ผมรู้สึกร้อนวูบวาบ ปิติ
มาก จนขนแขนขนหัวลุกตั้งเลยครับ

ทุกครั้งที่ผมหลับตาแล้วนึกถึงองค์พระ อย่างตอน
ก่อนทานข้าว แล้วต้องหลับตาบูชาข้าวพระ แ่่นึกถึงองค์
พระเท่านั้น ตัวเราก็จะกลายเป็นพระทันที จนตอนนี้ผม
เห็นท่านชัดมาก ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์เลยครับ

(อย่างนี้เรียกว่า เราจะได้วช ๒ ชั้นแล้ว เพราะฉะนั้น
ลูกนาครธรรมทายาททั้งหลายต้องทำอย่างนี้ ถึงจะเรียกว่า
ได้วช ๒ ชั้น คือ เห็นองค์พระชัดมาก ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ทั้ง
หลับตาสีมตา นั่ง นอน ยืน เดิน เห็น หรือกล่าวคำชานนาค
ก็เห็นชัดเจน ปิติสุขจะหล่อเลี้ยงใจเรา ความภาคภูมิใจจะ
เกิดขึ้นทุกครั้งที่เราตามระลึกนึกถึง

เมื่อเราเล่าสู่กันฟัง หรือเล่าให้ใครฟังก็ตาม แม้เป็น
เรื่องซ้ำๆ ซากๆ แต่เหมือนฟังใหม่ทุกครั้ง และปลื้มทุกครั้ง
ที่ได้ยิน และเมื่อใครได้ยินได้ฟัง เขาก็อยากจะเป็นอย่าง

เรา เพราะฉะนั้นเมื่อเราสว่าง โลกก็สว่างด้วย สิ่งดีๆ ก็จะ
เกิดขึ้นกับโลกใบนี้

ตรงนี้แหละที่บิดามารดาจะได้บุญมาก ถ้าเราบวช
ตามประเพณีอย่างที่เราเคยเห็นกันมาอย่างนั้นได้นิดๆ
หน่อยๆ พอเป็นกิริยาบุญ ไม่เพียงพอที่จะไปตรอนวิบาก
กรรม และยังบวชมาแล้วไม่ได้ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรม อยู่
กันไปเรื่อยเปื่อยอย่างนั้น แทนที่จะได้บุญมีกำไรของชีวิต
กลับขาดทุน เพราะฉะนั้นบวชแล้วต้องบำเพ็ญสมณธรรม
ต้องบวชให้ได้ ๒ ชั้นอย่างนี้ค่ะ)

ผมมีความสุขมากเลย จนอยากให้ทุกคนในโลกนี้ได้
บวช (ทำไมถึงนึกอย่างนี้ พูดอย่างนี้ เห็นไหมจะว่า ความ
รักและปรารถนาดีจะเกิดขึ้นเอง จากชาวไทยใหญ่ ชาวดอย
อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เป็นอบายมุข แต่ชีวิตก็เปลี่ยนแปลง
ไปอย่างฉับพลันเมื่อเข้าถึงพระในตัว แต่เดิมอยู่ ณ ที่ตรง
นั้นไม่เคยมีความสุข แต่วันนี้พูดได้อย่างเต็มปากเต็มคำ
ว่า ผมมีความสุขมาก จนอยากให้ทุกคนในโลกนี้ได้บวช

ถ้าเรามีประสบการณ์อย่างนี้ เรา ก็จะเป็นอย่างนี้ แล้ว
จะทำให้เรานึกออกมาว่า ทำไมพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงมี
พระมหากรุณา อยากให้สรรพสัตว์ทั้งหลายหลุดพ้นเช่น
เดียวกับพระองค์ เพราะพระองค์เข้าถึงบรมสุขภายใน จึง
อยากให้ทุกคนเป็นอย่างนี้ นี่ขนาดเพ็งนิดๆ หน่อยๆ นะจ๊ะ

ถ้าจะไปเทียบกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันห่างไกลกันมาก
ยังมีความรู้สึกอย่างนี้เลย

ทีนี้สมมติว่า วันพรุ่งนี้ลูกนาครธมหายาพร้อมแสน
จะบวชเป็นสามเณรแล้วเข้าถึงอย่างนี้ แล้วคิดเหมือนกัน
พูดเหมือนกัน ทำเหมือนกัน แล้วก็บอกเหมือนๆ กันว่า
ผมมีความสุขมาก ร้องสุขมาอย่างนี้ อะไรมันจะเกิดขึ้น
กับโลกใบนี้ เราลองคิดดู นี่ไม่ใช่เรื่องธรรมดาแล้วละ นี่
สำคัญมากนะลูกนะ)

ผมขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อบ้างอย่างสูง ที่ทำให้
ผมได้พบสิ่งที่พิเศษเกินคำบรรยาย ผมเลิฟหลวงพ่ोजังเลย
ครับ ขอให้หลวงพ่อบริสุขภาพแข็งแรง อายุยืนยาวเป็นพันๆ
ปีเลยนะครับ (สาธุ โอเคจ๊ะ แต่ต้องอยู่ด้วยกันนะ จะอยู่
คนเดียวได้ไง)

กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อดังความเคารพอย่างสูง

ธรรมทางาวัน ป่อแส

ชีวิตที่เต็มเปี่ยม (ฉบับที่ ๒)

สามเณรธรรมทางาวัน บ่อแสง
ผสมมีความสุขอย่างเปี่ยมล้นเพราะสมาธิครับ

๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

กระผมสามเณรวัน ป่อแสง (เราคงจำได้นะจ๊ะ ธรรมทายาทวัน ป่อแสง ชาวไทยใหญ่) ผมขอกราบเรียนเรื่องผลการปฏิบัติธรรมเพิ่มเติมนะครับ คือ เมื่อคืนก่อนวันบรรพชา ผมได้เตรียมกาย วาจา ใจ ด้วยการนั่งสมาธิ เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการบรรพชาในวันนี้ พอผมหลับตาเอาใจไปไว้ที่กลางท้อง ผมก็เห็นองค์พระใสๆ สว่างมากกว่าทุกครั้ง (สาธุ นี่สามเณรวันจะได้บวช ๒ ชั้นแล้ว) สว่างแบบไม่รู้จะเปรียบกับอะไร หลวงพ่อครับ พระอาทิตย์เป็นพันๆ ดวง ก็ยังน้อยไปครับ (โธ่ นี่สว่างมากแล้ว เห็นไหมจ๊ะ)

และในวันนี้ซึ่งเป็นวันบรรพชา ตั้งแต่ช่วงเช้าที่เวียนประทักษิณ ผมก็รู้สึกตัวเราเป็นองค์พระและกำลังเวียนประทักษิณไปด้วย (สาธุจ๊ะ นี่คือการบรรพชา ๒ ชั้น) และตอนที่พระอุปัชฌาย์ท่านคล้องอังสะให้ พอผมทำใจนิ่งๆ ตัวผมก็กลายเป็นองค์พระ (สาธุจ๊ะ) ท่านขัดและก็สว่างมาก ขนาดตอนเดินถือผ้าไตรออกมาเพื่อห่ม องค์พระก็ยังใสสว่างอยู่ที่กลางกายของผมตลอดเลยครับ

หลวงพ่อครับแต่ก่อนผมรู้สึกตัว ผมนี่จนมาก ผมไม่มีพ่อ ไม่มีแม่ ชีวิตลำบากและขาดแคลน พุดง่าย ๆ ก็เหมือนลูกกำพร้า แต่ตอนนี้ผมกำเพชรแล้วครับ ผมรู้สึกว่า ชีวิตของผมเต็มเปี่ยม ไม่มีอะไรบกพร่องเลย มันไม่

ขาดแคลนอะไรเลย เหมือนเรามีทุกอย่างที่สมบูรณ์ขึ้นมา
เองโดยอัตโนมัติ

(แปลว่า ความรู้สึกว่า
บกพร่องหรือไม่สมบูรณ์มัน
อยู่ที่ใจ ใจที่มันยังไม่เต็ม
เปี่ยม มันรู้สึกขาดๆ พร่องๆ
เหมือนตุ่มน้ำที่มีก้นรั่ว ใส่
น้ำเท่าไรก็ไม่เต็มสักที ก็
รู้สึกเป็นทุกข์ใจตลอดว่า
มันไม่เต็ม มันไม่เต็ม ตัก
มาเนื่อยเนื่อย พอเทใส่
มันก็ไม่เต็มอีก แต่ตอน
นี้ออกอย่างดีแล้ว เมื่อ
เห็นพระภายใน มีความ
สุขมาก ความรู้สึกขาดแคลนไม่มี

เห็นใหม่จะ)

หลวงพ่อกับ ถ้ามีใครเอาสมบัติจักรพรรดิมาให้
เพื่อแลกกับธรรมะ และบอกว่า ขอเพียงว่าไม่ให้ผมเห็น
องค์พระ ผมไม่ยอมแลกเด็ดขาดครับ (เราจะไม่มีวันเข้าใจ
ประโยชน์เลย จนกว่าเราจะเข้าถึงองค์พระเหมือนสามเณร
วัน ป่อแสงจะ)

ตอนนี้ผมไม่ต้องการอะไรอีกแล้วครับหลวงพ่
นอกจากธรรมะ หลวงพ่อกับตอนนี้ผมรัก ๒ รัก คือ หนึ่ง

ผมรักองค์พระ รักที่สอง คือ รักหลวงพ่อกับ (โธ่ สุดยอดนะ) ผมเพิ่งรู้ว่าการบวชมันดีอย่างนี้เอง

(นี่ไงสามเณรวัน บ่อแสง บอกเบาะแสแล้ว ความเต็มเปี่ยมของชีวิตจะเกิดขึ้นได้อย่างไร ที่ทำให้เราไม่มีความรู้สึกที่ว่า เราขาดแคลนหรือยากจนอยู่เสมอ แต่มีความรู้สึกที่ว่า เราร่ำรวย เพราะมีอริยทรัพย์ภายในแล้ว มีทรัพย์ซึ่งเป็นเครื่องปลื้มใจ ที่จะติดตัวไปได้ตลอดเวลา ตกลงไปใต้น้ำก็ยังติดอยู่ สามเณรวัน บ่อแสง จะมีทรัพย์อย่างนี้ทั้งที่ลับที่แจ้ง ที่แห้ง ที่เปียก รวยทุกทีเลย เพราะเข้าถึงความสุขภายใน มีพระภายในจะ)

ผมเพิ่งรู้ว่า การบวชมันดีอย่างนี้เอง หลวงพ่อกับผมจะตั้งใจบวชเพื่อจะเป็นพระแท้ครับ (สาธุ ฝึกต่อไปนะลูกนะ เตียวเรามารับภาระกันนะ รับภาระที่เขาเรียกว่าสมภาร เราไปเซตโปรแกรมใหม่ เราจะเอาใจก็เอานะ ทำให้ถูกหลักวิชาเหมือนย้อนยุคพุทธกาล เมื่อ ๒,๕๐๐ กว่าปี เอากลับมาที่วัดของเรา)

กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อดังความเคารพอย่างสูง

สามเณรธรรมาทาจากวัน บ่อแสง

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

ให้นั่งขัดสมาธิ โดยเอาขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย ให้นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย วางไว้บนหน้าตัก พอสบายๆ หลังของเราเบาๆ ค่อยๆ ลุก คล้ายกับตอนที่เรากำลังจะหลับ อย่าบีบเปลือกตา อย่ากอดลูกนัยน์ตา ผ่อนคลายทุกส่วนของร่างกาย อย่าให้ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายเราตึง เกร็ง หรือเครียด ให้ผ่อนคลายทั้งเนื้อทั้งตัว

จากนั้นก็รวมใจของเราไปหยุดนิ่งๆ นุ่มๆ อยู่ในศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ ซึ่งอยู่ในกลางท้องของเรา ในระดับที่เหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ โดยสมมติว่า เราหยิบเส้นด้ายขึ้นมา ๒ เส้น นำมาขึงให้ตึง จากสะดือทะลุไปด้านหลังเส้นหนึ่ง จากด้านขวาทะลุไปด้านซ้ายอีกเส้นหนึ่ง ให้เส้นด้ายทั้งสอง ตัดกันเป็นกากบาท จุดตัดจะเล็กเท่ากบปลายเข็ม เหนือจุดตัดนี้ขึ้นมา ๒ นิ้วมือ เรียกว่าศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗

ให้ตรึงนึกถึงดวงใส หยุดอยู่ในกลางดวงใส อย่างสบายๆ ทำใจนิ่งๆ นุ่มๆ เบาๆ สบายๆ ใจเย็นๆ หากใครตรึงนึกถึงองค์พระแก้วใสได้ เราก็นึกองค์พระเรื่อยไป นึกให้ต่อเนื่อง อย่าให้เผลอ ถ้าเผลอก็ให้นึกน้อมกลับมาใหม่

เริ่มต้นใหม่อย่างง่ายๆ พร้อมกับประคองใจด้วยบริกรรม
ภาวนาในใจเบาๆ ว่า “สัมมา อะระหัง สัมมา อะระหัง”
อย่างสบายๆ ทำให้ใจให้โล่ง จนกว่าใจจะหยุดนิ่ง

พอใจหยุดนิ่งก็จะทิ้งคำภาวนาไปเอง โดยจะมี
อาการคล้ายๆ กับเราลืมภาวนา สัมมา อะระหัง ไป หรือ
เกิดความรู้สึกขึ้นมาในใจว่า ไม่อยากจะภาวนาต่อไป
ถ้าเกิดอาการและความรู้สึกอย่างนี้ เราก็ไม่ต้องภาวนา
“สัมมา อะระหัง” อีกแต่ถ้าเมื่อใดใจของเราฟุ้งไปคิดเรื่อง
อื่น เราจึงย้อนกลับมาภาวนา “สัมมา อะระหัง” ใหม่ ตรึก
นึกถึงดวงใส หยุดอยู่ในกลางดวงใสๆ อย่างสบายๆ ด้วย
ใจที่ขึ้นบาน ทำอย่างนี้เรื่อยไป จนกว่าใจจะหยุดนิ่ง

อย่าไปสนใจอากาศ มันจะร้อนอบอ้าวแค่ไหนก็แล้ว
แต่เราต้องฝึกให้ได้ในทุกสภาวะอากาศ ไม่ว่าจะฤดูร้อน
ฤดูฝน ฤดูหนาว ก็ฝึกกันเรื่อยไป ให้ใจหยุดนิ่งภายใน ถ้า
เราไม่สนใจสิ่งภายนอก มันมีอยู่ก็เหมือนไม่มี หรือหนักก็
เป็นเบา เบาก็คลายได้ อย่างสบายๆ เพราะว่าเรามีที่พึ่ง
ภายใน

สิ่งที่เรากำลังฝึกฝนอยู่นี้ เพื่อตัวของเราเอง เป็นการ
แสวงหาที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงภายใน ในยามที่เราประสบ
ความทุกข์ทรมานของชีวิต ใจของเราจะมีหลุมหลบภัยอยู่
ภายใน มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก หรืออย่างน้อยก็
มีดวงธรรมใสๆ ติดอยู่ในกลางกาย ใจจะได้บรรเทาจาก

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก { หูึงข้างซ้าย

{ ข้างขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา { หูึงข้างซ้าย

{ ข้างขวา

ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ

ความสะดุ้งกลัวในภัยต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้ในทุกสถานที่ทั่วโลก

ไม่ว่าจะเป็นในบ้าน นอกบ้าน ในน้ำ บนบก บนท้องฟ้า ทุกหนทุกแห่งในโลกใบนี้ เพราะวิบากกรรมที่เราทำกันมาข้ามชาติ ในยามบาปอกุศลเข้าสิงจิต ก็ทำให้เกิดผิด ผุดผิด ทำผิด ผลก็คือ จะมีวิบากกรรมติดตัวเรา เหมือนเป็นระเบิดเวลา ที่จะระเบิดตูมตามขึ้นเมื่อไร เราก็ไม่ทราบ ไม่ว่าจะเป็นอยู่ในคฤหาสน์ ไม่ว่าจะเป็นอยู่ในกระท้อบ ตามท้องนา ในทุกหนทุกแห่งก็ตาม ก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นเราต้องพร้อมเสมอ สำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้น โดยการหาที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงภายใน

เมื่อเข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน นอกจากจะให้ความสุขไม่มีประมาณแล้ว เราจะมีความรู้สึกรอบอุ่น ปลอดภัย ใจจะใสๆ ไม่หวาดหวั่นในภัยต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นอัคคีภัย อุทกภัย วาตภัย โจรภัย ราชภัย หรือภัยใดๆ ก็ตาม เมื่อเข้าถึงที่พึ่งที่ระลึกอยู่ข้างใน หนักก็จะเป็นเบา เบาก็จะหาย ถ้าหมดอายุขัยก็ไปสู่สุคติโลกสวรรค์

บางคนในโลกนี้ แม้มีชีวิตที่สะดวกสบายในปัจจุบัน แต่ว่ายังไม่เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน เมื่อถึงคราวหมดอายุขัย ก็เชื่อว่าจะไปสวรรค์ได้ทั้งหมด ที่ไปอบายก็มีมากมาย เปรียบเทียบจำนวนเหมือนขนโค ส่วนที่ไปสวรรค์มีจำนวนน้อย เปรียบได้กับเขาโค ที่มีปริมาณน้อย

เพราะฉะนั้น การที่เราปฏิบัติธรรม ถือเป็นการให้โอกาสกับตัวเองที่จะนำใจกลับมาหยุดนิ่งภายใน ซึ่งเป็นตำแหน่งที่สำคัญสำหรับชีวิต เป็นตำแหน่งเดียวที่จะเข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน เพราะท่านสิงสถิตอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นที่เกิด ที่ดับ ที่หลับ ที่ตื่น แล้วเป็นต้นทางไปสู่อายตณนิพพาน ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ทุกๆ พระองค์ก็เริ่มต้นหยุดใจที่ตรงนี้

โครงการอุปสมบทหมู่
อย่างแรง
๑๐๐,๐๐๐ รูป ทุกหมู่บ้านทั่วไทย

โครงการบวชพระ ๑๐๐,๐๐๐ รูป เข้าพรรษา

รวมพลังฟื้นฟูศีลธรรมโลกโดยคณะสงฆ์ทั้งแผ่นดิน
ไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ในการบวช

วันรับสมัคร

ตั้งแต่บัดนี้จนถึงวันศุกร์ที่ ๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

กำหนดการอบรม

- **ระยะเวลาอบรม**

วันศุกร์ที่ ๙ กรกฎาคม - วันจันทร์ที่ ๘ พฤศจิกายน
พ.ศ. ๒๕๕๓ (รวมเวลาที่บวช ๑๑๒ วัน)

- **กำหนดการเข้าวัดและปฐมนิเทศ**

วันศุกร์ที่ ๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ เวลา ๐๘.๓๐ น.
ณ สภาธรรมกายสากล วัดพระธรรมกาย
และวัดที่เป็นศูนย์อบรมประจำอำเภอทั่วประเทศ

- **พิธีบรรพชา (บวชสามเณร)**

วันอังคารที่ ๒๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๓
ณ วัดพระธรรมกาย

- **พิธีอุปสมบท (บวชพระ)**

วันพฤหัสบดีที่ ๒๒ - วันเสาร์ที่ ๒๔ กรกฎาคม
พ.ศ. ๒๕๕๓ ณ วัดที่เป็นศูนย์อบรมประจำอำเภอ

- **วันสิ้นสุดการอบรม**

วันจันทร์ที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓

คุณสมบัติผู้บวช

- เป็นชายแท้ จบการศึกษาดั้งแต่ระดับชั้น ป.๖ และมีอายุระหว่าง ๒๐ - ๖๕ ปี
- สามารถเข้าอบรมได้ตลอดระยะเวลาการอบรม
- เป็นผู้มีความประพฤติดี พร้อมทั้งจะรักษาระเบียบวินัยได้
- สุขภาพแข็งแรง ไม่เป็นโรคติดต่อ ไม่มีโรคประจำตัว เช่น โรคลมชัก เบาหวาน โรคไต หอบหืด โรคจิตประสาท (ผ่านการตรวจรับรองโดยแพทย์ ตามเอกสาร บพ.๐๒)
- ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ
- ร่างกายไม่พิการ เช่น หูหนวก ตาบอด หรือแขนขาพิการ เป็นต้น
- ไม่มีรอยสักขนาดใหญ่ หรือสักเป็นรูปไม่เหมาะสม อยู่บนอกร่มผ้าเมื่อห่มจีวร (หรือถ้ามีรอยสักต้องได้รับการพิจารณาเป็นรายบุคคล)
- เป็นผู้อยู่ง่าย กินง่าย ไม่เลือกอาหาร ซึ่งจะเป็นภาระต่อตนเองและผู้อื่น
- ต้องมีคุณสมบัติผู้บวชอื่นๆ ตามกฎหมายเถรสมาคม

การรับสมัคร

- สมัครผ่านระบบอินเทอร์เน็ตที่ www.dmycenter.com

- สมัครด้วยตนเองหรือส่งใบสมัครทางไปรษณีย์ได้ที่
ศูนย์ประสานงานโครงการบวชพระ ๑๐๐,๐๐๐ รูป
เข้าพรรษา ห้องจักรแก้ว วัดพระธรรมกาย
ต.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐
โทรศัพท์ ๐๒-๘๓๑-๑๒๓๔ หรือ ๐๘๗-๗๐๗-
๗๗๗๑ ถึง ๓ แฟกซ์ ๐๒-๘๓๑-๑๐๗๒
- สมัครด้วยตนเอง ณ วัดที่เป็นศูนย์อบรมประจำ
อำเภอทั่วประเทศ
- สมัครผ่านผู้นำบุญหรือผู้ประสานงานทุกจังหวัด

หลักฐานการสมัคร

- รูปถ่ายขนาด ๑ นิ้ว หรือ ๒ นิ้ว ไม่สวมหมวก
ไม่ใส่แว่นดำ ถ่ายไว้ไม่เกิน ๖ เดือน จำนวน ๑ ใบ
- สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน จำนวน ๑ ชุด
- สำเนาหลักฐานการศึกษา จำนวน ๑ ชุด
- ใบรับรองแพทย์และใบระบุผลการตรวจเลือด HIV
(ตามแบบฟอร์ม บพ.๐๒)

ของใช้ในการอบรม

- ผ้าห่มกันหนาวสีเหลือง ๑ ผืน
- ชุดอบรมธรรมทายาทสีขาวล้วน ไม่มีลาย
จำนวน ๒ ชุด เสื้อกันหนาวสีขาว ๑ ตัว
- เสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีขาว ไม่มีลาย ๑ ตัว

- ของใช้ส่วนตัว เช่น ชันน้ำสีเหลือง สบู่ แชมพู ผงซักฟอก แปรงสีฟัน ยาสีฟัน และไฟฉายพร้อมถ่าน
- กางเกงขาสั้นหรือผ้าขาวม้าสำหรับใส่อาบน้ำ และผ้าเช็ดตัวสีเหลือง
- ยาประจำตัว เช่น ยาทาแก้ปวดขา ยาแก้แพ้ ยาทากันยุง ยาแก้โรคกระเพาะ
- มีดโกนหนวดพร้อมใบมีดอย่างน้อย ๔ ใบ
- รองเท้าแตะสีน้ำตาล ๑ คู่ ถุงเท้าสีน้ำตาล ๒ คู่
- ร่วมกันฝนสีสุภาพ เช่น สีน้ำตาล สีน้ำเงิน

ของที่ไม่ควรนำมาในการอบรม

- หนังสืออ่านเล่นหรือสื่อที่เป็นอุปสรรคต่อการฝึกสมาธิ
- อาหารและของขบเคี้ยวทุกชนิด
- เครื่องเล่นสื่อทุกชนิด เช่น วิทยุ ซีดี MP3 MP4 ฯลฯ
- กระเป๋า รองเท้า ญาติบัตร และกล้องถ่ายรูป
- ของมีค่าและเครื่องประดับ เช่น แหวน สร้อยคอ ฯลฯ
- อุปกรณ์สำหรับการติดต่อสื่อสารทุกชนิด เช่น โทรศัพท์มือถือ

(หากนำมา คณะกรรมการจะดูแลสิ่งของเหล่านี้ แทนท่านระหว่างการอบรม)

ของที่ห้ามนำติดตัวตลอดการอบรม

- วัตถุมีคม อาวุธ สิ่งนี้อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต และทรัพย์สินต่างๆ
- บุหรี่ รวมถึงยาเสพติดทุกชนิด

อานิสงส์การบวช

- สามารถยกฐานะจากคนธรรมดาขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของพระรัตนตรัย ที่มนุษย์และเทวดากราบไหว้
- ผู้บวชจะได้ศึกษาธรรมะเพื่อเป็นที่พึ่งให้แก่ตนเองและผู้อื่น
- ทำให้สามารถบรรลุธรรมในเบื้องต้นจนถึงเบื้องต้นสูง มีมรรคผลนิพพานเป็นแก่นสารในที่สุด
- หากไม่บรรลุธรรมในชาตินี้ บุญกุศลอันมหาศาลจากการบวชย่อมไม่สูญเปล่า จะถูกส่งสมไว้เป็นรากฐานแห่งการบรรลุธรรมในชาติต่อไป และยังส่งผลให้มีความเจริญรุ่งเรืองในร่มเงาของพระพุทธศาสนาไปนานถึง ๖๔ กัป
- ผลบุญกุศลอันมหาศาลจากการบวชจะไปตัดรอนวิบากกรรมที่กำลังจะส่งผล จากหนักให้เป็นเบา จากเบาเป็นหาย แม้ตายก็ไปได้
- บุญกุศลอันมหาศาลจากการบวชจะส่งผลให้มีความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน พบช่องทางในการประกอบอาชีพที่ดีกว่า ร่ำรวย มีชื่อเสียง พลิกวิกฤตของชีวิตให้เป็นโอกาสได้โดยง่าย
- บุญกุศลจากการบวชสามารถปิดอบาย เปิดทางไปสวรรค์ให้กับผู้บวชเอง และส่งผลโดยตรงกับคุณพ่อ คุณแม่ ญาติพี่น้อง ผู้ร่วมอนุโมทนา และผู้ที่เราต้องการจะอุทิศให้

- เป็นการสร้างความสมัครสมานสามัคคีให้เกิดขึ้นแก่พุทธบริษัท ๔ ทั้งแผ่นดิน เพื่อให้ทุกภาคส่วน มีบทบาทในการช่วยกันฟื้นฟูศีลธรรม และพัฒนาท้องถิ่นให้มีความเจริญรุ่งเรืองทางศีลธรรม เกิดความสงบร่มเย็นบนผืนแผ่นดินไทย และผ่านพ้นวิกฤตไปสู่ความเจริญในอนาคตอย่างรวดเร็ว
- เป็นการสร้างผู้นำทางศีลธรรมให้เกิดขึ้นทั่วผืนแผ่นดินไทย สถาปนาวัดร้างให้เป็นวัดรุ่ง สืบทอดอายุพระพุทธศาสนาไปตราบนานเท่านาน

ความสมหวังของโยมพ่อ โยมแม่ ที่หวังว่า
สักวันหนึ่ง บุตรชายจะบวชให้ท่าน เพื่อปิดอบาย ไปสวรรค์
หมู่ญาติ มนุษย์ และเทวาทั้งหลายต่างก็คิดอย่างนี้
คนเป็นจำนวนมากในโลกนี้ หลายพันล้านคน
ที่จะมีโอกาสอย่างลูกสามเณร...ก็ไม่ใช่ง่าย
แม้ว่าเขาได้เกิดเป็นผู้ชาย แม้ว่าจะได้บวชก็ตาม
แต่ที่จะมีบุญมีบารมี ตัดสินใจได้ถูกต้องอย่างนี้ ก็มีไม่มากนัก
โดยเฉพาะ...บวชอุทิศชีวิต...ยิ่งหาได้ยากยิ่ง
เพราะฉะนั้นลูกสามเณรทุกรูป เป็นบุคคลที่หาได้ยากในโลก

มูลนิธิธรรมกาย
DHAMMAKĀYA FOUNDATION